

Айзък Азимов

Пръстените на Сатурн

1. НАШЕСТВЕНИЦИТЕ

Слънцето представляваше ярко светещ в небето диамант, достатъчно голям, за да може да се различи с невъоръжено око като нещо повече от звезда, като мъничка, нажежена до бяло сфера с размера на грахово зърно.

Тук, в необятността на Космоса и в близост до втората по големина планета от Слънчевата система, Слънцето даваше само един процент от светлината, която хвърляше върху родната планета на човека, но въпреки това бе най-яркият обект на небето. Яркостта му се равняваше на яркостта на четири хиляди Луни при пълнолуние, взети заедно.

Лъки Стар гледаше замислено екрана, в чийто център се виждаше далечното Слънце. Джон Бигман Джонс, взрян заедно с него странно контрастираше с високата и стройна фигура на Лъки. Когато се изпълнеше до пълния си ръст, Джон Бигман Джонс беше висок точно пет фута и два инча. Дребният мъж обаче не се измерваше в инчове и позволяваше на хората да го наричат само със средното му име: Бигман.

– Знаеш ли, Лъки – каза Бигман, – то се намира на почти деветстотин милиона мили оттук. Говоря ти за Слънцето. Никога не съм бил толкова далеч от него.

Третият мъж в кабината, членът на Съвета Бен Весилевски, се усмихна през рамо от своето място при контролното табло. Той също беше едър мъж, макар и не толкова висок като Лъки. Имаше гъста руса коса, а лицето му бе придобило космически кафяв тен от дългата му служба в Научния съвет.

– Какво има, Бигман? – попита той. – Да не те е страх, че си се загубил, малкия?

– Марсиански пясъци, Вес! – изкряска Бигман. – Свали си ръцете от пулта за управление и повтори какво каза преди малко.

Той заобиколи Лъки и се спусна към члена на Съвета, но Стар го хвана за рамената и го повдигна във въздуха. Краката на Бигман продължиха да се движат, сякаш го носеха в атака към Вес, а Лъки върна своя марсиански приятел в първоначалното му положение.

– Стой мирно, Бигман.

– Но Лъки, нали го чу. Това дългуресто приятелче си мисли, че е по-голям мъж, само защото е по-едър. Ако Вес е висок шест фута, това означава само, че има в излишък един фут...

– Добре, Бигман – прекъсна го Лъки. – Слушай, Вес, нека запазим хумора си за сириусианците.

Той им говореше тихо, но авторитетът му не будеше съмнение.

– Къде е Марс? – попита Бигман, след като прочисти гърлото си.

– От другата страна на Слънцето.

– Ама че работа! – възмути се Бигман. После лицето му просветна.
– Чакай, Лъки, ние сме на сто милиона мили под равнината на еклиптиката. Би трябвало да го видим под Слънцето, все едно че надничка иззад него.

– Аха, би трябвало. В действителност той е на около един дъгов градус от Слънцето, но това е достатъчно близо, за да бъде погълнат от светлината му. Все пак мисля, че би могъл да различиш Земята.

Бигман си позволи да направи надменна гримаса на отвращение.

– Космос, та кой иска да види Земята? Там няма нищо друго освен хора, повечето от тях са земни плъхове и никога не са се отделяли дори на сто мили от повърхността. Не бих я погледнал дори на небето да нямаше нищо друго за гледане. Нека я гледа Вес. Това го прави щастлив.

Той се отдалечи от екрана в лошо настроение.

– Хей, Лъки, какво ще кажеш да уловим Сатурн и хубаво да го разгледаме от този ъгъл? – попита Вес. – Хайде, обещал съм си това удоволствие.

– Не съм сигурен дали видът на Сатурн в тези дни може да достави удоволствие – отвърна Лъки.

Подхвърли го безгрижно, но за момент в тясната пилотска кабина на „Светкавичния Стар“ настъпи неловко мълчание.

И тримата почувстваха смяната на атмосферата. Сатурн означаваше опасност. Той бе придобил ново, съдбовно значение за хората от Земната федерация. За шестте милиарда жители на Земята плюс милионите на Марс, Луната и Венера и за научните станции на Меркурий, Серес и външните луни на Юпитер Сатурн беше станал нещо ново и неочаквано страшно.

Лъки пръв преодоля този момент на подтиснатост, чувствителните електронни скенери, инсталирани в корпуса на „Светкавичния Стар“ постепенно се подчиниха на докосването му и се завъртяха плавно на своите универсални окачвания. Когато движението им завърши, зрителното поле на екрана се промени. Звездите преминаваха през него в непрекъсната процесия.

– Някоя от тях да е Сириус, Лъки? – попита с присвита от омраза горна устна Бигман.

– Нито една – отвърна Лъки. – Ние се движим през Южната небесна полусфера, а Сириус е в Северната. Искаш ли да видиш Канопус?

– Не – отвърна Бигман. – Откъде-накъде?

– Помислих си, че може да те заинтересува. Тя е втората по яркост звезда и би могъл да си въобразиш, че гледаш Сириус – каза Лъки и леко се усмихна. Раздразнението на патриотично настроения Бигман от факта, че Сириус, родната звезда на най-големите врагове на Слънчевата система (самите те потомци на земляни), беше най-ярката звезда в небето на Земята, винаги го забавляваше.

– Много смешно – каза Бигман. – Хайде, Лъки, нека видим Сатурн, а когато се върнем на Земята ще ти уредим работа в някое комедийно шоу, та на публиката да й настръхват косите.

Звездите продължиха своето плавно движение, после го забавиха и спряха.

– Ето го, неувеличен – каза Лъки.

Вес застопори управляващия механизъм и се завъртя в пилотското място така, че също да го вижда.

Сатурн приличаше на полумесец, преминаващ леко фазата полулуние и светеше с мека жълта светлина, която бе по-слаба в средата отколкото в периферията.

– Колко сме далеч от него? – попита учудено Бигман.

– На около сто милиона мили, предполагам – отвърна Лъки.

– Тук има някаква грешка – каза Бигман. – Къде са пръстените? Разчитам, че ще се виждат добре.

„Светкавичният Стар“ беше високо над Южния полюс на Сатурн. Те би трябвало да си личат от това положение.

– Поради разстоянието пръстените губят очертанията си и се сливат с тялото на планетата, Бигман. Предлагам да увеличим изображението и да го погледнем по-отблизо.

Светлото петно, което представляваше Сатурн, започна да нараства, разширявайки се във всички посоки, а полумесецът се разчупи на три части.

В центъра все още оставаше едно кълбо-полумесец. Около него обаче, без да го докосва в нито една точка, имаше извита в кръг светла лента, разделена на две неравни части от една тъмна линия. Когато лентата, извивайки около Сатурн, се скриваше в сянката му, тя чезнеше в тъмнината.

– Да, сър Бигман – каза Вес с поучителен тон. – Самият Сатурн е с диаметър само седемдесет и осем хиляди мили. От разстояние сто

милиона мили би изглеждал само светла точка, но като прибавиш пръстените се получава отразяваща повърхност с диаметър почти двеста хиляди мили.

– Всичко това ми е известно – рече обидено Бигман.

– Също така – продължи небрежно Вес, – от разстояние сто милиона мили не може да се види дистанцията между повърхността на Сатурн и най-вътрешната част на пръстените, а да не говорим за ивицата от две хиляди и петстотин мили, която ги разделя на две. Ако си чувал, Бигман, тази черна линия се нарича „Междина на Касини“.

– Казах ти, че знам – сопна се Бигман. – Слушай, Лъки, това приятелче се опитва да изкара, че не съм ходил на училище. Може да не съм учил кой знае колко, но той не може да ми съобщи нищо ново за Космоса. Кажу ми, Лъки. Кажу му да престане да се крие зад гърба ти и аз ще го смачкам като буболечка.

– Може да бъде различен и Титан – каза Лъки.

– Къде? – попитаха веднага в хор Бигман и Вес.

– Ето там.

При сегашното увеличение Титан се виждаше като малък полумесяц с приблизителната големина на Сатурн заедно с пръстените. Той беше почти на ръба на екрана.

Титан бе само една доста голяма луна в Системата на Сатурн. Но не големината му караше Вес да се взира в него с любопитство, а Бигман с омраза.

Причината бе почти стопроцентовата убеденост на тримата, че Титан е само свят от Слънчевата система, населен с хора, които не признават господството на Земята. Внезапно и неочаквано той беше разкрит като свят на врага, което изведнъж приближи опасността.

– Кога ще влезем в Системата на Сатурн, Лъки?

– Нейните граници всъщност не са фиксирани, Бигман – отвърна Лъки. – Повечето хора смятат, че системата на един свят трябва да включва цялото пространство до най-отдалеченото тяло, движещо се под влияние на гравитацията на този свят. Ако това е така, тогава ние сме все още извън Системата на Сатурн.

– Въпреки това сириусианците казват... – започна Вес.

– Да вървят в центъра на Слънцето сириусианските приятелчета! – извика Бигман и плясна в яда си своите високи до бедрата ботуши. – Кой го е грижа какво казват те? – Плясна отново ботушите си, сякаш всеки сириусианец в системата попадеше под неговите удари. Ботушите му бяха най-марсианското нещо в него. Тяжното оцветяване, оранжево и

черно в спираловидна шахматна шарка, беше ярко доказателство, че техният собственик е роден и израснал сред марсианските ферми и куполни градове.

Лъки угаси екрана. Детекторите върху корабния корпус се прибраха, оставяйки външната повърхност на кораба гладка, блестяща и ненарушена с изключение на изпъкналостите, опасващи кърмата и прикрепящи „Аграва“¹ на „Светкавичния Стар“.

– Не можем да си позволим лука на нехайство към тяхната позиция. Може би накрая ще ги изгоним от Слънчевата система, но точно сега единствената правилна стратегия е да играем известно време по тяхната свирка.

– Ние сме в нашата собствена система – мърмореше непокорно Бигман.

– Разбира се, но Сириус заема тази част от нея и до провеждането на една междузвездна конференция Земята не може да направи каквото и да било, ако не иска да започне война.

Това бе безспорно. Вес се върна към своя команден пулт за управление и „Светкавичният Стар“, с минимален разход на гориво, използвайки максимално притеглянето на Сатурн, продължи бързото си пътуване към полярните области на планетата.

Те навлизаха все по-дълбоко в хватката на един засега сириусиански свят, чието пространство бе наситено със сириусиански кораби, някои от които се намираха на около петдесет трилиона мили от своята родна планета и само на седемстотин милиона мили от Земята. С една гигантска крачка Сириус бе преодолял 99.999 процента от разстоянието до Земята и бе изградил военна база пред самия ѝ праг.

Ако на Сириус бѐдеше позволено да остане там, в един момент Земята можеше да изпадне до положението на второкласна сила, зависима от милостта му. А междузвездното политическо положение беше таково, че всички земни гигантски военни установки, мощни кораби и оръжия бяха безпомощни да се справят с него.

Само трима мъже в един малък кораб бяха тръгнали по своя собствена инициатива и неупълномощени от Земята, за да се опитат с умение и находчивост да обърнат положението на 180 градуса, знаейки че ако бъдат заловени, рискуват да бъдат екзекутирани като шпиони (в собствената си Слънчева система от нашественици извън нея) и Земята няма да може да направи нищо, за да ги спаси.

1. Виж романа „Луните на Юпитер“ – Б.а.

2. ПРЕСЛЕДВАНЕ

Само допреди месец тук не можеше да се мисли за никаква опасност, докато тя не експлодира под носа на Земяното правителство. Непрекъснато и методично Научният съвет беше прочиствал гнездото от работи-шпиони, които бяха осеяли Земята и нейните владения и чиято мощ бе съкрушена от Лъки Стар върху снеговете на Йо².

Работата беше сериозна и някак си внушаваше страх, защото шпионажът беше задълбочен, ефикасен и почти бе успял да нанесе сериозни вреди на Земята.

В момента, когато положението изглеждаше най-после напълно изяснено, в оздравителната структура се появи пукнатина и председателят на Научния съвет Хектор Конуей събуди Лъки в малките часове след полунощ. Личеше, че набързо се е облякъл, а хубавата му бяла коса беше разрошена.

Лъки му предложи кафе, гонейки съня от очите си и попита учудено:

– Велика Галактнко, чичо Хектор, визифонната мрежа не е ли в изправност?

– Не посмях да се доверя на визифона, момчето ми. Забъркани сме в ужасна каша.

– За какво става дума? – попита спокойно Лъки, като същевременно свали горната част на пижамата си и започна да се мие.

Бигман влезе като се протягаше и прозяваше.

– Хей, какъв, в името на Марс, е този шум? – попита той, но като разпозна председателя на Съвета се сепна и окончателно се разсъни. – Неприятности ли, сър?

– Позволихме на Агент Х да ни се изплъзне от ръцете.

– Агент Х ли? Тайнственият сириусианец? – Лъки леко присви очи.

– Последното, което чух за него, бе заключението на Съвета, че не съществува.

– Това беше преди историята с робота-шпионин. Оказа се умен, Лъки. Дяволски умен. Само умен шпионин може да убеди Съвета в своето несъществуване. Трябваше да те изпратя по следите му, но винаги се налагаше да свършиш нещо друго. Във всеки случай...

– Да?

2. Виж „Луните на Юпитер“ – Б.а.

– Както знаеш, цялата тази работа с робота-шпионин показа, че информацията несъмнено се събира в някаква централна агенция и че тя е разположена на самата Земя. Това ни насочи отново по следите на Агент Х, който по всяка вероятност е Джек Доранс от „Акме еър про-дъктс“ и действа точно тук, в Международния град.

– Това не го знаех.

– Заподозрени бяха и много други хора. Но тогава Доранс излетя от Земята с частен кораб, преминавайки при светещ авариен сигнал. Голям късмет беше, че при Централния космодром имахме един член на Съвета, който веднага го последва. Щом съобщението за преминаване на кораб при авариен сигнал стигна до нас, само за няколко минути извършихме проверка на всички заподозрени и открихме, че отсъства само Доранс. Беше си измъкнал под носа ни. Тогава съвпаднаха и някои други неща и... в края на краищата той се оказа Агент Х. Вече сме сигурни.

– Чудесно, чичо Хектор. Тогава какво лошо е станало? Нали си е отишъл.

– Сега знаем още нещо. Взел е със себе си една капсула, а тя без съмнение съдържа цялата информация, която е успял да събере от шпионската мрежа във Федерацията. Вероятно досега не му се е удал случай да я достави на своите босове от Сириус. Един Космос знае какво точно притежава, но трябва да е достатъчно, за да разбие на пух и прах нашата сигурност, ако капсулата попадне в ръцете на сириусианците.

– Ти каза, че е бил проследен. Не са ли го върнали обратно?

– Не – отвърна обидено разтревоженият председател на Съвета – Щях ли тогава да съм тук?

– Оборудван ли е за скок корабът, който е взел? – попита внезапно Лъки.

– Не! – извика с почервяло лице председателят на Съвета и приглади посребрената си гъста коса, като че ли бе щръкнала от ужас само при мисълта за скока.

Лъки също въздъхна с облекчение. Скокът представляваше, разбира се, преминаване през хиперпространството – едно преместване, което пренасяше кораба извън обикновеното пространство и мигновено го връщаше обратно в него на разстояние много светлинни години от първоначалното му положение. С такъв кораб Агент Х сигурно би успял да се измъкне.

– Той е действал сам и е избягал сам – каза Конуей.

– Това е една от причините да ни се изплъзне изпод носа. Корабът, който е взел, е междупланетен крайцер, конструиран за управление от

един човек.

– А корабите, оборудвани за хиперпространството, все още не се конструират за управление от един човек. Но чичо Хектор, ако е взел междупланетен крайцер, вероятно той му е бил достатъчен.

Лъки бе свършил с миенето и чевръсто се обличаше. Изведнъж той се обърна към Бигман:

– Ами ти? Бързо скачай в дрехите си, Бигман!

Малкият човек, който седеше на ръба на кушетката, се преметна през глава, за да стане от нея.

– Може би някъде в Космоса го чака кораб със сириусиански екипаж, оборудван за преминаване през хиперпространството.

– Точно така. Той е взел бърз кораб с такъв старт и скорост, че едва ли ще успеем да го хванем или дори да го уловим в обсега на оръжията. В такъв случай остава...

– „Светкавичният Стар“. Изпреварвам мислите ти, чичо Хектор. Ще бъда на кораба до един час заедно с Бигман, стига да се облече дотогава. Дай ми само местоположението, курса на преследващите го кораби и идентификационните данни на кораба на Агент X и потегляме.

– Добре – каза Конуей и изписаното на лицето му безпокойство се поразсея – Дейвид – използва той истинското име на Лъки, както правеше винаги в момент на вълнение, – ще се пазиш, нали?

– Зададе ли същия въпрос и на екипажите на другите десет кораба, чичо Хектор? – попита Лъки, но гласът му беше тих и развълнуван.

Бигман вече беше нахлузил единия ботуш и държеше в ръка другия. Той потупа малкия кобур върху кадифената вътрешна повърхност на още необутия ботуш.

– Тръгваме ли, Лъки? – попита той.

Очите му блестяха в очакване на предстоящите приключения, а малкото дяволито лице се разтегна в усмивка.

– Тръгваме – потвърди Лъки и посегна да разроши жълточервената коса на Бигман. – Колко дълго ръждясвахме на Земята? Шест седмици? Мисля, че е достатъчно.

– Така е – съгласи се с радост Бигман, нахлузвайки и другия ботуш.

* * *

Вече бяха пресекли орбитата на Марс, когато успяха да установят задоволителен субетерен контакт с участващите в преследването кораби, използвайки най-трудния шифър.

Отговори им членът на Съвета Бен Весилевски от борда на Т.К.К.

„Харпун“.

– Лъки! – извика той. – Присъединяваш ли се към нас? Чудесно! – Лицето му на видеоекрана се усмихна и той намигна. – Ще направиш ли малко място в един ъгъл на твоя екран за грозничкото лице на Бигман? Или той не е с теб?

– С него съм – извика Бигман, мушвайки се между Лъки и преподавателя. – Мислиш ли, че председателят на Съвета Конуей би пуснал този висок твърдоглавец да отиде някъде без аз да го държа под око и да следя да не се препъне в нещо?

Лъки хвана Бигман и както пискаше го взе под мишница.

– Изглежда връзката ще бъде шумна, Вес – каза Лъки. – Какви са координатите на кораба, който преследваме?

Вес стана сериозен и ги посочи.

– Корабът е „Космическа мрежа“ – каза той. – Частна собственост е и има законен документ за производство и продажба. Агент Х го е купил вероятно под фалшиво име и много отдавна го е приготвил за бягство в краен случай. Корабът е добър и откакто е излятел непрекъснато увеличава скоростта си. Ние изоставаме.

– Какъв е капацитетът на мощността му?

– Сетихме се за това. Проверихме документацията, дадена от производителя. При скоростта, с която изразходва енергията, не може да отиде много далеч без да спре двигателите или да пожертвува маневреността при достигане на местоназначението. Точно към това разчитаме да го тласнем.

– Вероятно се е сетил все пак да увеличи мощностния капацитет на кораба.

– Сигурно – отвърна Вес, – но дори да е така, той не може безкрайно да го увеличава. Това, което ме безпокои, е възможността да се изплъзне от нашите уреди за откриване на маса при пресичането на астероидите. Ако успее да влезе в Астероидния пояс, има опасност да го загубим.

На Лъки бе известен този трик. Оставяш един астероид между себе си и преследвача и уредът за откриване на маса определя местоположението по-скоро на астероида, отколкото на кораба. Когато се приближи втори астероид, корабът се премества към него, а уредът на преследвача още е фиксиран към първата скала.

– Той се движи твърде бързо, за да направи маневрата – каза Лъки. – Трябва половин ден да намалява скоростта.

– Би било чудо, ако успее – съгласи се Вес, – но ние по чудо

попаднахме и на следата му, така че почти очаквам едно друго чудо да компенсира първото.

– Какво беше първото чудо? Шефът спомена нещо за аварияен сигнал.

– Точно така.

Вес разказа накратко какво се беше случило.

Доранс или Агент Х (Вес го наричаше и с двете имена) се изплъзнал от наблюдението, използвайки един уред, който изкривява следящия лъч и го прави безполезен. (Местоположението на уреда беше открито, но той беше така стопен, че дори не можеше да се определи дали беше сириусианско производство). Агент Х достигнал без затруднение своя спасителен кораб „Космическа мрежа“, който е бил готов да излети с пуснат в действие протонов микрореактор, проверени двигатели и управление и чисто пространство над себе си. Точно в този момент обаче в стратосферата се появил изневиделица един повреден от метеоритен удар товарен кораб, който не бил в състояние да предизвести пристигането си и отчаяно сигнализираше за чисто поле.

Светнал сигнал задържал всички кораби на космодрома. Наредили им да прекъснат подготовката си за излитане.

Същото трябвало да направи и корабът „Космическа мрежа“, но не го сторил. Лъки Стар добре разбираше как се е чувствал Агент Х на борда. Държал в ръце най-прясната новина от Слънчевата система, а всяка секунда му била преброена. След като предприел своя решаващ ход, не можел да разчита че Съветът няма да тръгне веднага по петите му. Да спре подготовката за излитане означавало непредвидимо дълго да закъснее, очаквайки аварияния кораб да се приземи и линейките бавно да го опразнят. След като полето се очисти отново ще се наложи да реактивира микрореактора и повторно да провери управлението. Агент Х не е можел да си позволи подобно закъснение.

И така, соплата изхвърлили огън и той заминал. Агент Х все още имал възможност да избяга. Зазвучал аларменият сигнал и полицията на космодрома изпратила яростни заповеди към „Космическа мрежа“, но само членът на Съвета Весилевски, намиращ се в момента на служба в Центъра на космодрома, направил нужното. Той участвал активно в търсенето на Агент Х. Заминаването на един кораб въпреки аварияната блокировка намирило страшно много на отчаяна постъпка, подобаваща на Агент Х. Това била възможно най-безумната догадка, но той решил да действа.

С авторитета на Научния съвет зад себе си (който обезсилваше

всеки друг авторитет с изключение на съдържащия се в пряка заповед на президента на Земята (федерация) той наредил на корабите от космическата охрана да излетят в космоса, свързал се с Главния щаб на Съвета и после се качил на Т.К.К. „Харпун“, за да ръководи преследването. Минали часове преди целият Съвет да разбере какво се е случило. Покъсно обаче получил съобщението, че наистина преследва Агент Х и че другите кораби трябва да се присъединят към него. Лъки слушаше със сериозно изражение на лицето.

– Струвало си е да поемеш риска, Вес – каза Лъки. – И правилно си постъпил. Браво.

Вес се усмихна. Членовете на Съвета обикновено избягваха публичността и парадността, но колегиалната похвала се приемаше с голямо задоволство.

– Продължавам напред – каза Лъки. – Нека един от корабите да поддържа обикновен контакт с мен.

Той прекъсна визуалния контакт и неговите силни изящни ръце се приближиха почти безгрижно към пулта за управление на неговия кораб, на неговия „Светкавичен Стар“, който в толкова отношения бе най-приятният съд в Космоса.

„Светкавичният Стар“ имаше най-мощните протонни микрореактори, които можеха да бъдат поместени в един кораб с този размер. Те бяха достатъчно мощни, за да ускорят боен крайцер до позволената за една флота скорост и да извършат скок през хиперпространството. Корабът имаше йонно задвижване, което изключваше повечето от отрицателните последици при ускорението посредством едновременното действие върху всички атоми на кораба, включително и тези, от които бяха изградени живите тела на Лъки и Бигман. Той дори притежаваше един Аграв, който беше наскоро разработен и все още в стадий на експериментиране, позволяващ му да маневрира свободно в интензивните гравитационни полета на по-големите планети.

И сега бръмченето на мощните двигатели се увеличаваше плавно до един по-висок тон, който едва се чуваше, а Лъки чувстваше лекия натиск от това теглене назад, което не се компенсираше напълно от йонното задвижване. Корабът се движеше все по-бързо към периферията на Слънчевата система.

Агент Х все още беше далеч, а „Светкавичният Стар“ бавно скъсяваше разстоянието.

– Работата изглежда зле, Бигман – каза Лъки, след като бяха оставили зад себе си главната част от Астероидния пояс.

– Ще го стигнем, Лъки – рече Бигман, който изглеждаше изненадан.

– Бях сигурен, че мястото, към което се е отправил, е сириусиански кораб-майка, чакаш да го прибере и да направи скок към дома. Но един такъв кораб трябва да е или извън плоскостта на еклиптиката, или да бъде скрит в Астероидния пояс. И в двата случая може да разчита, че няма да бъде открит. Но Агент Х остава в плоскостта на еклиптиката и се отправя отвъд астероидите.

– Може би иска само да ни заблуди, преди да се насочи към кораба.

– Може би – съгласи се Лъки, – а нищо чудно сириусианците да имат база на външните планети.

– Не думай, Лъки – рече дребният марсианец, усмихвайки се подигравателно. – Точно под носа ни?

– Понякога е трудно да забележим нещо точно под носа си. Неговият курс е насочен право към Сатурн.

Бигман провери корабните компютри, които непрекъснато следяха курса на другия кораб.

– Виж, Лъки – каза той, – приятелчето е все още на балистичен курс. В продължение на двадесет милиона мили не е докоснал двигателите си. Може да му се е свършило горивото.

– А може би го пести за маневри в Системата на Сатурн. Гравитацията там е много силна. Поне се надявам, че пести енергия. Велика галактико, дано да е така. – Слабото симпатично лице на Лъки имаше сериозно изражение, а устните му бяха здраво стиснати.

– Марсиански пясъци, Лъки, защо? – попита го учудено Бигман.

– Защото ако в Системата на Сатурн има сириусианска база, на нас ни е нужен Агент Х, за да ни заведе до нея. Сатурн има един чудовищно голям спътник, осем порядъчно големи и десетки малки светове. Много ще е от полза да узнаем къде точно се намира тя.

– Приятелчето не е толкова глупаво, че да ни заведе до нея – намръщи се Бигман.

– Или да се остави да го хванем... Бигман, изчисли неговия курс напред до точката на пресичане с орбитата на Сатурн.

Бигман го изчисли. Това бе рутинна работа за компютъра.

– А какво ще кажеш за положението на Сатурн в момента на пресичане? – попита Лъки. – На какво разстояние ще е Сатурн от кораба на Агент Х?

Имаше кратка пауза, необходима за получаване на съставните части на орбитата на Сатурн от ефемеридата³ и после Бигман въведе

данните. След няколкосекундно изчисление скочи паникьосан на крака.

– Лъки! Марсиански пясъци! – извика той.

Не бе нужно да пита за подробности.

– Мисля, че Агент Х е избрал единствения начин да не ни заведе до сириусианската база – каза Лъки. – Ако продължи по същия балистичен курс, както досега, той ще се удари в Сатурн, което означава сигурна смърт.

3. Таблица за отчитане на бъдещо положение на планета, комета или спътник – Б.пр.

3. СМЪРТ В ПРЪСТЕНИТЕ

С течение на времето се разсея и последното съмнение. Бяха смутени дори корабите-преследвачи от охраната, останали далеч зад „Светкавичния Стар“ и то на такова разстояние, че не биха могли да фиксират своите уреди за откриване на маса.

Членът на Съвета Весилевски се свърза с Лъки Стар.

– Космос, Лъки, къде отива той?

– Изглежда в самия Сатурн – отвърна Лъки.

– Мислиш ли, че там може да го чака кораб? Зная, че планетата има атмосфера с дебелина хиляди мили и налягане от порядъка на милиони тонове, а без Аграв-двигатели те не биха могли... Лъки, мислиш ли, че имат Аграв-двигатели?

– Мисля, че той просто възнамерява да катастрофира, за да не ни позволи да го заловим.

– Ако толкова силно желае да умре, защо не се обърне да се бие? – попита сухо Вес. – Така ще ни принуди да го унищожим, а може би ще отнесе един или двама от нас със себе си?

– Разбирам – каза Лъки. – Или защо не включи накъсо двигателите и не остави Сатурн на сто милиона мили извън курса си? Всъщност, безпокоя се, че по този начин е целял да привлече вниманието на Сатурн. – Той млъкна и се замисли.

– Добре, тогава не можеш ли да му пресечеш пътя, Лъки? – попита Вес. За съжаление ние сме твърде далеч.

– Марсиански пясъци, Вес – извика Бигман от своето място при пулта за управление, – ако увеличим достатъчно йонния лъч, за да го достигнем, ще се движим с твърде голяма скорост, за да успеем да го отклоним от курса му към Сатурн!

– Направете нещо.

– Космос, ето ти една интелигентна заповед – отбеляза иронично Бигман. – Много ще ни помогне. „Направете нещо“.

– Просто продължавай напред, Вес – каза Лъки. – Ще направя нещо.

Той прекъсна връзката и се обърна към Бигман.

– Отговаря ли изобщо Агент Х на нашите сигнали, Бигман?

– Не е казал нито дума.

– Засега забрави това и се съсредоточи в подслушване на неговия

диапазон за връзка.

– Мисля, че той не използва такъв, Лъки.

– Може да го стори в последната минута. Той трябва да използва този шанс, ако има изобщо нещо да каже. Междувременно ние ще се опитваме да се доберем до него.

– Как?

– Със снаряд или по-скоро с малка като грахово зърно сачма.

Сега беше негов ред да се наклони над компютъра. Докато „Космическа мрежа“ се движеше по орбита като свободно падащо тяло, не се изискваха кой знае какви изчисления, за да се насочи една сачма в подходящ момент и с подходяща скорост към кораба-беглец.

Лъки приготви сачмата. Тя не беше конструирана да експлодира и не беше нужно. Имаше диаметър само четвърт инч, но енергията на протоновия микрореактор щеше да я изхвърли със скорост петстотин мили в секунда. Нищо в Космоса не можеше да намали тази скорост, а сачмата щеше да мине през корпуса на „Космическа мрежа“ като през масло.

Обаче Лъки не очакваше да се случи това. Сачмата щеше да бъде достатъчно голяма, за да я уловят уредите на другия кораб за откриване на маса. „Космическа мрежа“ автоматично ще коригира курса си, за да я избегне и това ще отклони кораба от директния му курс към Сатурн. Загубеното от Агент X време за преизчисляване на курса и коригирането му можеше в се пак да позволи на „Светкавичния Стар“ да се приближи достатъчно, за да използва магнитен хващач.

Всичко това представляваше един малък шанс, може би незначително малък, но изглежда нямаше друг начин на действие.

Лъки докосна един контакт. Сачмата изхвъркна мигновено и безшумно, а стрелките на корабните уреди за откриване на маса отскочиха, но бързо се успокоиха, когато тя се отдалечи.

Лъки се облегна назад. На сачмата щяха да са й необходими два часа, за да направи (или почти да направи) контакт. Хрумна му, че Агент X може дотолкова да е изразходвал енергията на кораба си, че автоматичните процедури да посочат промяна на курса, която не ще може да се извърши. Тогава сачмата ще проникне в кораба и ще го взриви, но така или иначе курсът му ще остане същият.

Почти веднага отхвърли тази мисъл. Невероятно бе да се предположи, че Агент X ще изразходва последната частица енергия в момента, в който неговият кораб ще поеме точния курс на сблъскване. Даже по-вероятно бе да му е останала някаква енергия.

Часовете на очакване бяха мъчителни до смърт. Дори Хектор Конуей, там далеч на Земята, загуби търпение и вместо да чака периодичния бюлетин се свърза директно по субетера.

– Но къде в Системата на Сатурн предполагаш, че може да е базата? – попита обезпокоен той.

– Ако има база – отвърна предпазливо Лъки. – Ако това, което прави Агент Х, не е чудовищен заблуждаващ маньовър, тя ще се окаже вероятно на Титан. Той е наистина голям спътник на Сатурн с три пъти по-голяма маса и два пъти по-голяма повърхност от нашата Луна. Ако сириусианците са се окопали тайно на Титан, опитът им да го завладеят целия би им отнел много време.

– Трудно е за вярване, че ще дръзнат да го сторят. Това на практика е военна операция.

– Може би е така, чичо Хектор, но нали неотдавна се опитаха да изградят база на Ганимед⁴.

– Лъки, той се отклони! – извика внезапно Бигман.

– Кой се отклони? – попита изненадан Лъки.

– „Космическа мрежа“. Сириусианското приятелче.

– Ще се свържа с теб по-късно, чичо Хектор – каза бързо Лъки и прекъсна връзката. После се обърна към Бигман. – Не е възможно. Все още не е открит сачмата.

– Погледни и виж сам, Лъки. Казвам ти, че се движи.

С една крачка Лъки се озова при уреда за откриване на маса. От доста време той беше фиксиран на изплъзващата се плячка. Беше нагласен за движението на кораб по инерция през Космоса, а следената маса представляваше малка ярка звездичка върху екрана.

Сега обаче звездичката се местеше. Беше се превърнала в къса чертичка.

– Велика Галактико, разбира се! – прозвуча леко напрегнат гласът на Лъки. – Сега това придобива смисъл. Как можах да не се досетя, че главната му задача е да не го пленим? Бигман...

– Да, Лъки? – Дребният марсианец бе готов на всичко.

– Надхитри ни. Сега ще трябва да го унищожим, дори ако това означава самите ние да се блъснем в Сатурн.

За пръв път откакто йонно-лъчевите ракетни двигатели бяха инсталирани на борда на „Светкавичния Стар“ преди една година, Лъки бе добавил устройство за аварийни тласъци към главното задвижване.

4. Виж „Пирати от астероидите“ – Б.а.

Корабът се залюля, когато цялата енергия до последния атом, която носеше, се превърна в гигантски тласък назад.

– Но какво става, Лъки? – попита Бигман, поемайки си с усилие въздух.

– Не към Сатурн се е отправил той, Бигман. Само е използвал пълната сила на гравитационното му поле, за да се задържи на разстояние от нас. Сега обикаля планетата, за да влезе в орбита. Пръстените са неговата цел. Насочил се е към Пръстените на Сатурн. – Лицето на младия член на Съвета бе изопнато от напрежение. – Поддържай курса по този радиолъч, Бигман. Сега той ще трябва да проговори. Сега или никога.

Бигман се наведе над вълновия анализатор с разгуптяно сърце, макар изобщо да не разбираше защо мисълта за Пръстените на Сатурн така разтревожи Лъки.

Сачмата на „Светкавичния Стар“ не се виждаше никъде наблизко до нейната цел, поне в радиус от петдесет хиляди мили. Сега обаче самият „Светкавичен Стар“ се беше превърнал в стремяща се към целта сачма, но също можеше да не улучи.

– Няма да успеем – изпъшка Лъки. – Не е останало достатъчно пространство, за да направим това.

Сатурн представляваше вече един гигант на небето, а пръстените изглеждаха като тънки нарязи върху лицето му. Жълтото кълбо на Сатурн беше почти пълно, когато „Светкавичния Стар“ се понесе с пълна скорост към него, минавайки откъм Слънцето.

– Мръсното приятелче! – внезапно избухна Бигман. – Той се стопява в Пръстените, Лъки. Вече разбирам защо те безпокоят те.

Той работеше като фурия при уреда за откриване на маса, но работата беше безнадеждна. Когато част от Пръстените дойде на фокус, всяка от безбройните частици, които ги съставяха, образува своя светла точка върху екрана. Целият екран стана чисто бял и „Космическа мрежа“ изчезна.

– Този проблем не е нерешим – поклати глава Лъки. – Вече сме достатъчно близо, за да определим местоположението му визуално. Има още нещо, което съм сигурен, че идва.

Лъки, бледен и съсредоточен, беше дал на екрана максималното телескопично увеличение. „Космическа мрежа“ представляваше мъничък метален цилиндър, замъглен, но не скрит от веществото на Пръстените. Отделните частици в тях не бяха по-големи от едър чакъл и проблясваха като искрици, когато улавяха и отразяваха светлината от далечното Слънце.

– Лъки! – извика Бигман. – Аз хванах неговия радиолъч... Не, не, чакай, сега... Да, хванах го.

В пилотската кабина прозвуча един колеблив глас. Звукът беше неясен и деформиран. Пъргавите пръсти на Бигман играеха върху дешифратора, опитвайки се да го напасват колкото се може по-добре към непознатите характеристики на сириусианската шифровъчна система.

Думите замираха и после отново се появяваха. Чуваше се само слабото бръмчене на магнетофона, записваш непрекъснато всичко, каквото се появяваше.

– ...няма... смис... насам – (Настъпи известна пауза, докато Бигман се бореше неистово със своите детектори) – ...по следа и... не бих могъл... е свършено и аз трябва да предам... стените на Сатурн в ормална орб... че хвър... следва... координати...

Точно в този момент всичко прекъсна: гласът, смущенията, всичко.

– Марсиански пясъци, нещо изгоря! – извика Бигман.

– Не при нас – каза Лъки. – Изгоря „Космическа мрежа“.

Видя го две секунди след като престана предаването. То идваше през субетера с безкрайно голяма скорост. А светлината, която бе видял на екрана, се движеше едва със 186000 мили в секунда.

За да стигне гледката до Лъки, бяха необходими две секунди. Той видя как задният край на „Космическа мрежа“ се нажежи до червено и цъфна като цвете от разтопен метал.

Бигман улови края на гледката и двамата с Лъки я наблюдаваха безмълвно, докато остатъците от кораба се охладиха.

– Така близо до Пръстените, макар и извън главната им маса, в Космоса има повече от припадащия му се дял свръхскоростно вещество – поклати глава Лъки.

– Може би е нямал повече енергия, за да отклони кораба от пътя на някое от тези парчета. Или може би две от тях са се устремили към него от леко различаващи се посоки. Във всеки случай той беше храбър мъж и умен враг.

– Не можах да разбера, Лъки. Какво е правел той?

– Дори сега ли не виждаш? Главното бе да не попадне в наши ръце, но не беше достатъчно да умре. Самият аз трябваше да се досетя порано. Най-важната му задача е била да предаде на Сириус откраднатата информация. Той не посмя да изпрати това, което може би представляваше хиляди думи информация, преследван от кораби, подслушващи неговия радиолъч. Принуден е бил да ограничи своето съобщение до най-същественото и да се погрижи капсулата да попадне в ръцете на

сириусианците.

– Как би могъл да го направи?

– Това, което уловихме от неговото съобщение, съдържа сричките „орб“ – вероятно от „орбита“ – и „че хвър“, означаващо „вече хвърлена“.

Бигман улови ръцете на Лъки, а малките му пръсти се впиха дълбоко в здравите китки на другия.

– Той е хвърлил капсулата в Пръстените, така ли, Лъки? – попита Бигман. – Тя ще представлява камъче чакъл сред милион други камъчета подобно на пясъчинка в пясъците на луната или капка вода в океана.

– Или като камъче чакъл в Пръстените на Сатурн – добави Лъки, – което е по-лошо от всичко.

– Започваме да търсим, нали? Сега веднага?

– Сега веднага! Щом е бил готов да даде координатите, знаейки че сме по петите му, значи е бил сигурен, че и сириусианците са наблизил... Свържи се с корабите и им кажи новината.

Бигман тъкмо се обърна към предавателя и бутонът за приемане засвятка. Радиото! Обикновена радиовръзка. Очевидно някой беше наблизил (със сигурност в Системата на Сатурн) и не изпитваше никакво желание за секретност, тъй като радиолъчът за разлика от субетерната връзка можеше съвсем лесно да се подслуша.

– Нека приемем съобщението, Бигман – каза присвивайки очи Лъки.

Прозвуча глас със следи от акцент, който удължаваше гласните и произнасяше отчетливо съгласните. Гласът беше сириусиански.

– ...рате преди да бъдем принудени да ви вземем на бордаж и да ви арестуваме. Имате на разположение четиринадесет минути, за да потвърдите, че сте приели съобщението. – Последва едноминутна пауза. – От името на Централната служба ви нареждам да се идентифицирате, преди да бъдем принудени да ви вземем на бордаж и да ви арестуваме. Имате на разположение тринадесет минути, за да потвърдите, че сте приели съобщението.

– Потвърждаваме, че съобщението е прието – отвърна хладно Лъки. – Тук е „Светкавичният Стар“ от Земята федерация, движещ се мирно по орбита в пространството на същата. В това пространство не съществува друга власт освен тази на Федерацията.

След секунда или две мълчание (радиовълните се движеха само със скоростта на светлината) гласът отвърна:

– Властта на Земята федерация не се признава в един свят,

колонизиран от хората на Сириус.

– Кой е този свят? – попита Лъки.

– Ненаселената Система на Сатурн е станала притежание на нашето правителство съгласно междузвездния закон, който присъжда всеки ненаселен свят на онези, които първи го колонизират.

– Не всеки ненаселен свят, а всяка ненаселена звездна система.

Не последва никакъв отговор.

– Сега вие сте вътре в Системата на Сатурн – каза безстрастно гласът – и настояваме да я напуснете незабавно. Ако не я напуснете незабавно ще ви арестуваме. Всички следващи кораби от Земната федерация ще бъдат задържани без предупреждение. Вашето ускорение в посока навън от Системата на Сатурн трябва да започне до осем минути. В противен случай ще предприемем съответни действия.

– Хайде да ги нападнем, Лъки – предложи шепнешком с дяволска усмивка Бигман. – Нека им покажем как старата „Светкавица“ може да се бие.

Но Лъки не му обърна внимание.

– Вашата нота е записана – каза той в предавателя. – Ние не приемаме сириусианската власт, но решаваме да напуснем по собствена воля и ще изпълним решението си.

Лъки прекъсна връзката. Бигман беше ужасен.

– Марсиански пясъци, Лъки! Нима възнамеряваш да побегнем от тълпа сириусианци? Ще ги оставим ли те да намерят капсулата в Пръстените на Сатурн?

– Точно в този момент е необходимо да постъпим така, Бигман – отвърна Лъки.

Той бе навел глава, а лицето му беше бледо и напрегнато, но в очите му имаше нещо, което го отличаваше от един отстъпващ човек. Всичко друго, но не това.

4. МЕЖДУ ЮПИТЕР И САТУРН

Офицерът с най-висок ранг в ескадрата-преследвач (без, разбира се, да се брои членът на Съвета Весилевски) беше капитан Майрон Бернолд. Той беше все още под петдесетте и имаше физиката на десет години по-млад мъж. Косата му бе започнала да посивява, но веждите все още бяха запазили естествения си черен цвят.

Той се взря с нескривана насмешка в много по-младия Лъки Стар и го попита:

– И вие отстъпвате?

„Светкавичният Стар“ беше се отправил отново в посока навътре към Слънцето и бе срещнал корабите от ескадрата почти на половината път между орбитите на Юпитер и Сатурн, Лъки се качи на флагманския кораб.

– Направих това, което бе необходимо – отвърна спокойно Лъки.

– Когато врагът е нахлул в нашата родна система, няма място за отстъпление. Можеше да ви унищожат, но щяхте да ни предупредите и ние щяхме да се намесим.

– Колко енергия е останала във вашите микрореактори, капитане?

Капитанът се изчерви.

– Ако ни унищожат, това ще е без значение – каза той. – Но това не може да стане преди ние на свой ред да сме нападнали главната им база.

– И да започнем война?

– Те вече са я започнали. Сириусианците... Моето намерение е да продължим към Сатурн и да атакуваме.

Стройната фигура на Лъки остана неподвижна, а хладният му поглед – непоколебим.

– Като пълноправен член на Научния съвет, капитане, аз съм с по-висок ранг от вас и вие знаете това – предупреди той. – Няма да дам заповед за атака. Заповядвам ви да се отправите към Земята.

– Аз по-скоро бих... – започна капитанът, който стисна юмруци видимо мъчейки се да се овладее и после каза със задавен глас – Смея ли да ви попитам, сър, каква е причината за тази заповед? – Той подчерта думата, изразяваща уважение, с дълбока ирония. – Може би ще бъдете така добър, сър, да обясните основанието, което без съмнение имате, сър. Моето собствено основание се базира на една малка традиция, която случайно е характерна за флота. Една традиция, сър, от която

флотата няма да отстъпи, сър.

– Ако искате да чуете моето основание, капитане, седнете и аз ще ви го изложа. И не ми говорете, че флотата няма да отстъпи. Отстъплението е част от военната маневра, а един командир, който би предпочел корабите му да бъдат унищожени, вместо да отстъпи, няма място в командването. Мисля, че в момента говори само вашият гняв. Е, капитане, готови ли сме да започнем една война?

– Казвам ви, че те вече са я започнали. Нахлули са в пределите на Земната федерация.

– Не е точно така. Те са заели един незает свят. Бедата е, капитане, че скокът през хиперпространството е направил пътуването до звездите така просто. Затова земляните са колонизирали планетите на други звезди далеч преди да колонизират по-отдалечените части на собствената си Слънчева система.

– Жителите на Земята са кацали на Титан. През...

– Зная за полета на Джеймс Френсис Хог. Той е кацал също и на Оберон от Системата на Уран. Но това е било само проучване, а не колонизация. Системата на Сатурн е била прескочена, а един незает свят принадлежи на първата група, която го колонизира.

– Само ако тази незаета планета или планетна система е част от незаета звездна система – подчерта дебело капитанът. – Ще се съгласите, че случаят със Сатурн не е такъв. Той е част от нашата Слънчева система, която, космическите дяволи да я вземат, е заета.

– Вярно е, но не мисля, че има някаква официална договореност в този смисъл. Може да бъде решено, че Сириус има право да завземе Сатурн.

– Не ме е грижа какво казват космическите адвокати – отвърна капитанът, удрайки се с юмрук по коляното. – Сатурн е наш и всеки жив землянин ще се съгласи с това. Ние ще нападнем сириусианците и ще оставим оръжието да реши кой е прав.

– Но точно това целят те!

– Ще си го получат тъпкано.

– И ще ни обвинят в агресия... Капитане, сред звездите има петдесет свята, които никога няма да забравят, че са били някога наши колонии. Ние им дадохме свобода без да воюваме, но те забравят това. Спомнят си само, че все още нашата планета е най-населена и най-напреднала от всички светове. Ако Сириус нададе вой, че сме извършили непровокирана агресия срещу него, той ще ги обедини срещу нас. Точно по тази причина Сириус се опитва сега да ни провокира и точно поради

тази причина реших да отстъпим.

Капитанът прехапа долната си устна и после понечи да отговори, но Лъки продължи.

– От друга страна, ако не предприемем нищо, ние можем да обвиним сириусианците в агресия и да разединим общественото мнение във външните светове. Можем да използваме случая, за да ги привлечем на наша страна.

– Да привлечем външните светове на наша страна?

– Защо не? Няма звездна система, която да не притежава стотици незаселени светове от всякакъв размер. Те няма да допуснат един прецедент, който може да позволи на всяка система да нахлува за бази в други системи. Единствената опасност е, да не причиним паническото им обединяване в опозиция срещу нас. Тогава те ще създадат представата, че всевластната Земя още протяга пипала към предишните си колонии.

Капитанът стана от мястото си и zakрачи нагоре-надолу из своето жилищно помещение.

– Повторете вашите заповеди – каза той.

– Разбирате ли моите съображения? – попита Лъки.

– Да. Мога ли да получа заповедите?

– Да, веднага. Нареждам ви да предадете капсулата, която ви давам сега, на председателя на Научния съвет Хектор Конуей. Вие не бива да споменавате за това, което се случи по време на преследването, нито по субетера, нито по някакъв друг начин. Вие не трябва да предприемате никакво враждебно действие. Повтарям, никакво враждебно действие срещу които и да е сириусиански сили, освен ако не ви нападнат. А ако се отклоните от пътя си, за да се срещнете с такива сили или ако умишлено провокирате нападение, ще се погрижа да бъдете даден под съд и осъден. Ясно ли е?

Капитанът Стоеше със замръзнало лице. Устните му се движеха сякаш бяха изрязани от дърво и хлабаво прикачени.

– С цялото дължимо уважение, сър, ви питам ще бъде ли възможно членът на Съвета да поеме командването на моите кораби и сам да предаде съобщението?

– Вие сте много упорит, капитане, и аз дори ви се възхищавам – отвърна Лъки и сви леко рамена. – Има периоди в борбата, когато този вид упорство може да бъде полезен... Аз не мога да предам това съобщение, защото възнамерявам да се върна в „Светкавичния Стар“ и да излети отново за Сатурн.

– Какво? Виещ Космос, какво? – попита капитанът, чиято военна

твърдост беше поомекнала.

– Мисля, че се изразих ясно, капитане. Оставил съм нещо недовършено там. Моята първа задача беше да предупредя Земята за ужасната политическа опасност, с която се сблъскваме. Ако вие приемете да предадете това предупреждение вместо мен, аз ще мога да отида там, където най-много съм нужен в момента – Системата на Сатурн.

– Е, това е друга работа – каза с широка усмивка капитанът.

– Зная, капитане, че за вас е трудно да се откажете от една битка, но ви моля да изпълните тази задача, защото предполагам, че сте свикнали да изпълнявате трудни задачи. Сега искам всеки от вашите кораби да ми прехвърли малко от своята енергия в микрореакторните устройства на „Светкавичния Стар“. Ще се нуждая и от други провизии от вашите складове.

– Колкото поискате.

– Добре. Аз ще се върна на моя кораб и ще помоля члена на Съвета Весилевски да се присъедини към мен.

Той стисна за сбогом ръката на вече приятелски настроения капитан, а после членът на Съвета Весилевски се присъедини към Лъки, стъпвайки в междукорабната тръба, която се извиваше като змия между флагманския кораб и „Светкавичния Стар“.

* * *

Междукорабната тръба бе разтегната почти до краен предел и бяха необходими няколко минути, за да се преодолее нейната дължина. В тръбата нямаше въздух, но двамата членове на Съвета можеха лесно да поддържат връзка чрез допир на скафандрите, а преминаващите през метала звукови вълни звучаха дрезгаво, но достатъчно отчетливо. В края на краищата никоя форма на разговор не е толкова лична, както посредством звукови вълни на късо разстояние. Така че точно тръбата беше мястото, където Лъки имаше възможност да проведе кратък разговор.

Накрая Вес, отклонявайки леко темата на разговора, каза:

– Слушай, Лъки, ако сириусианците се опитват да ни причинят неприятности, защо трябва да отстъпваме?

– Колкото до това, Вес, вслушай се внимателно в казаното от сириусианския кораб. В думите имаше известна скованост. Не ни заплашиха с нанасяне на реална вреда, а само с магнитно прихващане. Убеден съм, че корабът беше пилотиран от роботи.

– Роботи! – възкликна Вес и се облещи.

– Да. Прецени по собствената си реакция каква би била земната, ако това се разчуе. Земляните неоснователно се страхуват от работи. Факт е, че тези пилотирувани от работи кораби не могат да навредят на кораб, пилотиран от човек. Не би го допуснал Първият закон на роботиката, който гласи, че никой робот не може да навреди на човек. Това обаче направи опасността по-голяма. Ако аз бях ги нападнал, както вероятно очаквах от мен, сириусианците щяха да ме обвинят, че съм извършил кръвожадно и непровокирано нападение върху беззащитни кораби. А външните светове не схващат роботиката както Земята. Не, Вес, единственият начин да им противодействам беше да се оттегля и аз го направих.

В този момент те стигнаха въздушния шлюз на „Светкавичния Стар“.

Бигман ги чакаше. На лицето му бе изписана обичайната усмивка на облекчение, съпътствуваща го винаги, когато срещнеше Лъки дори след най-кратка раздяла.

– Хей! – извика той. – Има ли нещо ново? В края на краищата, ти не изпадна от междукорабната тръба и... Какво прави тук Вес?

– Той идва с нас, Бигман.

– Защо? – попита с досада дребният марсианец. – Нашият кораб е само двуместен.

– Ще уредим временно един гост. А сега нека започнем да попълваме енергийните си запаси от другите кораби и да получим оборудване по тръбата. След това ще се приготвим за незабавно потегляне.

Гласът на Лъки беше твърд, а смяната на темата категорична. Бигман знаеше, че ще е по-добре да не спори.

– Разбира се – промърмори той и след като хвърли злобен поглед на Весилевски тръгна към машинното отделение.

– От какво е недоволен сега? – попита Вес. – Не казах нито дума за неговия ръст.

– Е, трябва да разбереш дребния приятел – отвърна Лъки. – Официално той не е член на Съвета, макар че на практика е. Той единствен не го разбира и мисли, че само защото ти също си член на Съвета ще станем близки и ще го изолираме, пазейки нашите малки тайни от него.

– Разбирам – кимна Вес. – Тогава предлагаш ли да му кажем...

– Не. – Натъртването на думата беше леко, но категорично. – Аз ще му кажа каквото трябва. Ти не говори нищо.

В този момент Бигман влезе отново в пилотската кабина.

– Корабът всмуква енергията – каза той. После погледна ту единия,

ту другия и измърмори: – Извинявайте, че ви прекъсвам. Трябва ли да напусна кораба, джентълмени?

– Първо ще трябва да ме повалиш на пода, Бигман – отвърна Лъки.

– О, Боже, каква трудна задача! – възкликна Бигман и направи няколко бързи боксови движения. – Мислиш ли, че един фунт дебелина в повече би свършил някаква работа?

Той с бясна скорост се гмурна между ръцете на Лъки и нанесе един-два юмручни удара в корпуса.

– Сега чувствуваш ли се по-добре? – попита Лъки.

– Не те ударих с пълна сила, за да не бъда наруган от председателя на Съвета Конуей, че съм те наранил – отвърна Бигман, отскачайки с танцова стъпка назад.

– Благодаря ти – засмя се Лъки. – Сега слушай. Имам за теб една орбита, която трябва да изчислиш и препратиш на капитан Бернолд.

– Разбира се – каза с готовност Бигман. Изглеждаше вече съвсем спокоен. Цялата му враждебност се бе стопила.

– Слушай, Лъки – обади се Вес. – Прощавайте, че прекъсвам приятния ви разговор, но ние не сме много далеч от Сатурн. Струва ми се, че сириусианците всеки момент ще ни засекат, ще разберат точно къде се намираме, кога ще тръгнем и къде отиваме.

– И аз мисля така, Вес.

– Е, тогава как ще напуснем ескадрата и ще се отправим обратно към Сатурн без да разберат точно къде се намираме и без да се отклоним твърде много от нашата цел?

– Прав си. Чудех се, дали ще се досетиш за възможния изход. Щом ти не си го отгатнал, значи имам основание да разчитам, че сириусианците също няма да се сетят, а те не знаят такива подробности за нашата система, каквито знаем ние.

Вес се облегна назад в пилотското кресло.

– Нека не си играем на гатанки, Лъки – предложи той.

– Много просто. Всички кораби, включително нашият, летят в плътна формация, така че, вземайки предвид разстоянието между сириусианците и нас, ние ще бъдем регистрирани в техните уреди за откриване на маса като едно общо петно. Ние ще поддържаме тази формация, летейки по почти най-кратката траектория към Земята, но достатъчно отклонени от курса, за да се доближим на разумно разстояние до астероида Идалго, който сега се движи навън към афелий⁵.

5. Най-отдалечената точка на планета или комета от Слънцето – Б.пр.

– Идалго?

– Хайде, Вес, добре го знаеш. Това е един съвсем законен астероид, който е познат още от дните преди космическите пътешествия. Интересното за него е, че той не е в Астероидния пояс. При своето най-близко положение до Слънцето той се движи недалеч от орбитата на Марс, а в най-далечното си положение се движи далеч навън, почти до орбитата на Сатурн. Сега, когато минем близо до него, той също ще бъде регистриран на екраните на сириусианските уреди за откриване на маса, а от неговите размери и маса те ще разберат, че става дума за астероид. После ще открият масата на нашите кораби, минаващи покрай Идалго на път за Земята и няма да забележат по-малко от десетте процента намаление от общата им маса, която ще се яви в резултат от отклонението на нашия кораб и връщането му в обратната на Слънцето посока в сянката на астероида. Траекторията на Идалго в никакъв случай не води пряко към сегашното положение на Сатурн, но само след два дни в неговата сянка ние ще можем да се отправим към Сатурн извън еклиптиката и да разчитаме, че няма да бъдем открити.

– Дано да излезеш прав, Лъки – каза Вес, повдигайки вежди.

Той разбираше стратегията. Еклиптиката беше плоскостта, в която лежаха всички планети и търговски космически пътища. На практика никой не поглеждаше към нещо, движещо се далеч над или под тази зона. Имаше основание да се предположи, че космически кораб, поел по планираната от Лъки орбита, би избегнал сириусианските уреди. Въпреки това по лицето на Вес се четеше неувереност.

– Мислиш ли, че ще успеем? – попита Лъки.

– Може би. Но дори ако успеем да се върнем там... Лъки, аз те поддържам и ще свърша своята част от работата, но мисля, че нямаме шанс да оцелеем – отвърна Вес.

5. ПЛЪЗГАНЕ ПО ПОВЪРХНОСТТА НА САТУРН

И така, „Светкавичният Стар“ се стрелна до Идалго и после отново се понесе заедно с него към южните полярни области на втората по големина планета на Слънчевата система.

Никога в кратката все още история на общата си космическа авантюра Лъки и Бигман не бяха оставали в Космоса за толкова дълго. Изтеклъ бе почти цял месец откакто напуснаха синята планета. Но „Светкавичният Стар“, който представляваше един малък мехур въздух и топлина, беше частица от Земята и можеше да запази това си качество в продължение на почти безкраен период от време.

Енергийните им запаси, максимално попълнени от дарението на другите кораби, ще са достатъчни почти за една година, ако не се наложи ширококомашабна битка. Въздухът и водата, рециркулиращи през резервоарите с водорасли, биха им стигнали до края на живота. Водораслите представляваха дори хранителен резерв в случай на изчерпване на техните ортодоксални концентрати.

Единственото неудобство беше наличието на трети човек. Както бе посочил Бигман, „Светкавичният Стар“ беше построен за двучленен екипаж. Неговата необикновена концентрация на мощност, скорост и въоръжение беше станала възможна благодарение на необичайната икономия на жилищна площ, така че трябваше да спят редувайки се върху едно одеало в пилотската кабина.

Лъки посочи, че това неудобство се компенсира от съкращаването на дежурствата при пулта за управление от шест на четири часа, на което Бигман разпалено отвърна:

– А когато се опитвам да заспя върху проклетото одеало и тлъстолицият Вес е при командния пулт, той ще поддържа мигането на всяка сигнална светлина право в лицето ми.

– По два пъти във всяко дежурство проверявам многобройните аварийни сигнали, за да се уверя, че са наред – отвърна търпеливо Вес. – Така е според инструкцията.

– Той продължава да си свирука през зъби – оплака се Бигман. – Слушай, Лъки, ако само още веднъж изпълни хора от „Моя мила Венерианска Афродита“, аз ще скоча, ще му счупя ръцете по средата между рамото и лакътя и ще го пребия до смърт с отчупените крайници.

– Вес, моля те, въздържай се от подсвиркването на рефрени – рече

сериозно Лъки. – Ако Бигман бъде принуден да те накаже, той ще залее с кръв цялата пилотска кабина.

Бигман не каза нищо, но следващия път, когато му дойде ред да дежури при пулта за управление, а Вес спеше, похърквайки мелодично върху одеалото, успя някак си на път за пилотското кресло да настъпи пръстите на протегнатата му ръка.

– Марсиански пясъци – възкликна той, изпъвайки двете си ръце с дланите напред и въртейки очи при тигровия вик на другия, – Боже, Боже, Вес, твоите пръсти ли бяха това?

– Ти по-добре се събуди – извика яростно от болка Вес, – защото, ако легнеш да спиш, докато аз съм в пилотската кабина, ще те смачкам като бубулечка, марсиански пясъчни плъхо!

– Ох, изплаши ме до смърт – каза Бигман, изпадайки в пристъп на фалшив плач, който вдигна от леглото уморения Лъки.

– Слушайте, който от вас двамата ме събуди следващия път, ще следва в скафандър „Светкавичния Стар“ на края на едно въже до края на пътуването – предупреди ги той.

* * *

Когато Сатурн и пръстените му се появиха в близък план, те и тримата останаха в пилотската кабина, за да ги наблюдават. Дори гледан по обичайния начин откъм екватора Сатурн представляваше най-красивата гледка в Слънчевата система, а откъм полюса...

– Ако не ме лъже паметта – каза Лъки, – дори изследователското пътуване на Хог докосна тази система само при Джейпийтърс и Титан, така че той е виждал Сатурн само откъм екватора. Ако сириусианците не са ни изпреварили, ние сме първите човешки същества, които виждат Сатурн така близо от тази страна.

Мекото жълто греене на „повърхността“ на Сатурн беше всъщност, както при Юпитер, отразена слънчева светлина от горните слоеве на една турбулентна атмосфера с дебелина хиляда или повече мили. И също както при Юпитер, атмосферните явления се проявяваха като зони с изменящи се центрове. Но зоните не бяха ивици, както изглеждаше при обичайната гледка откъм екватора, а образуваха концентрични кръгове в бледокафяв, светложълт и пастелнозелен цвят с център полюса на Сатурн.

Но дори това бледнееше в сравнение с Пръстените. От разстоянието, на което се намираха в момента, те се простираха върху двадесет и пет дъгови градуса или бяха с широчина петдесет пъти по-голяма от

диаметъра на земната Луна при пълнолуние. Вътрешният ръб на пръстените беше отделен от планетата с пространство, равняващо се на четиридесет и пет дъгови минути, в което свободно можеше да се помести един обект с размерите на Луната.

Както се виждаше от местоположението на „Светкавичния Стар“, пръстените никъде не докосваха Сатурн. Само три пети от цялата им обиколка. Останалата част изчезваше в сянката на планетата. На разстояние около три четвърти от широчината в посока на външния ръб на пръстена се намираше черната разделителна линия, позната като Междина на Касини. Тя беше широка около петнадесет дъгови минути и приличаше на черна панделка, разделяща пръстените на две светли пътеки с нееднаква широчина. В границите на вътрешния ръб на пръстените имаше едно искрово разпръскване, което пробляскваше, но не образуваше непрекъсната белота. Това бе така нареченият Крепдешинов пръстен.

Районът, заема от пръстените, беше осем пъти по-голям от кълбото на Сатурн. Освен това самите пръстени бяха очевидно по-ярки от самия Сатурн, така че като цяло най-малко деветдесет процента от достигащата ги светлина се излъчваше от пръстените. А цялата светлина беше около сто пъти по-силна от тази на Луната, гледана от Земята.

Дори Юпитер, гледан в поразителна близост от Йо, беше някак незначителен в сравнение с тази гледка. Когато Бигман накрая проговори, се чу само шепот.

– Лъки, защо Пръстените са така ярки? – попита той. – В сравнение с тях самият Сатурн изглежда незначителен. Да не е само оптическа илюзия?

– Не – отвърна Лъки, – наистина е така. Количеството светлина, което Сатурн и Пръстените получават от Слънцето, е еднакво, но отразено е различно. Това, което виждаме от Сатурн, е светлината, отразена от една атмосфера, състояща се главно от водород и хелий плюс малко метан. Така че тя отразява около 63% от падащата върху нея светлина. Пръстените обаче са съставени най-вече от плътни ледени късове, връщащи най-малко 80% от светлината и това ги прави много по-ярки. Да наблюдаваш Пръстените е все едно да гледаш заснежено поле.

– А ние трябва да намерим в него една снежинка – промърмори Вес.

– Обаче една тъмна снежинка – отвърна ядосано Бигман. – Слушай, Лъки, щом всички частици на Пръстените са от лед, а ние търсим капсула, която е метална...

– Полираният алуминий отразява по-голяма част от светлината, отколкото леда – прекъсна го Лъки. – Яркостта на капсулата ще бъде точна същата като неговата.

– Е, тогава значи тази работа е безнадеждна – каза Бигман, поглеждайки отчаяно отдалечените на половин милион мили Пръстени, чудовищно големи дори и от това разстояние.

– Ще видим – отвърна уклончиво Лъки.

* * *

Бигман седеше на пулта за управление и нагласяваше орбитата с кратки включвания на йонното задвижване. Управляващият механизъм на Аграв беше свързан така, че „Светкавичният Стар“ имаше далеч по-голяма маневреност в този обем пространство така близо до масата на Сатурн, отколкото би могъл да има който и да е сириусиански кораб.

Лъки беше при уреда за откриване на маса, чиято прецизна сонда претърсваше пространството за каквато и да е материя, фиксирайки нейното положение посредством измерване на реакцията ѝ спрямо гравитационното поле на кораба, ако частицата беше малка, или резултата от нейната гравитационна сила върху кораба, ако частицата беше голяма.

Вес току-що се беше събудил и влизаше в пилотската кабина. Всички бяха мълчаливи и напрегнати, докато корабът потъваше към Сатурн. Бигман наблюдаваше лицето на Лъки с крайчеца на окото си. С приближаването на Сатурн Стар ставаше все по-замислен и неразговорлив. Бигман бе наблюдавал това и преди. Лъки беше несигурен. Той залагаше на някакъв минимален шанс и не му се говореше за него.

– Не мисля, че трябва да се потиш толкова над уредите за откриване на маса, Лъки – каза Вес. – Тук не е възможно да има кораби. Ще ги намерим, когато се спуснем към Пръстените. Там вероятно гъмжи от тях. Сириусианците също ще търсят капсулата.

– В случая съм съгласен с теб – отвърна Лъки.

– Може би тези приятелчета вече са я намерили – рече унило Бигман.

– Дори това е възможно – призна Лъки.

Те вече бяха променили посоката и започваха да се движат в кръг, поддържайки разстояние от осемдесет хиляди мили спрямо повърхността му. Далечната половина на Пръстените (или поне осветената част от тях) се сливаше със Сатурн, като вътрешният им ръб се скриваше от гигантското тяло на планетата.

В близката им половина вътрешният Крепдешинов пръстен беше

по-забележим.

– Знаете ли, аз не мога да различа никакъв край на този вътрешен пръстен – каза Бигман.

– Вероятно няма такъв – предположи Вес. – Най-вътрешната част на основните пръстени е само на шест хиляди мили над видимата повърхност на Сатурн, но атмосферата му може да се простира чак до там.

– Шест хиляди мили!

– Само на места, но достатъчно да осигурява триене за най-близките камъчета чакъл, така че ги кара да обикалят малко по-близо до Сатурн. Тези, които се движат по-близо, образуват Крепдешиновия пръстен. Само че колкото по-близо се движат частиците, толкова триенето е по-голямо, така че започват да се движат още по-близо. Вероятно има частици по целия път надолу до повърхността на Сатурн, като част от тях изгарят, достигайки по-плътните слоеве на атмосферата – каза Вес.

– Тогава Пръстените няма да съществуват вечно – каза Бигман.

– Вероятно е така. Но те ще съществуват още милиони години. Достатъчно дълго за нас – добави той. – Твърде дълго.

– Аз напускам кораба, джентълмени – намеси се Лъки.

– Марсиански пясъци, Лъки, защо? – попита изненадан Бигман.

– Искам да хвърля поглед отвън – отсече Лъки, обличайки скафандръра си.

Бигман погледна бързо автоматичния запис на уреда за откриване на маса. В Космоса нямаше никакви кораби. Имаше няколко случайни трепвания, но нищо съществено. Носеха се само един вид метеорити, каквито се улавяха навсякъде в цялата Слънчева система.

– Заеми се с уреда за откриване на маса, Вес – нареди Лъки. – Остави го да се завърта на триста и шестдесет градуса. – той постави шлема, провери уредите на гърдите си и налягането на кислорода и се отправи към въздушния шлюз. Сега гласът му прозвуча от малкия радиоприемник на пулта за управление. – Ще използвам магнитен кабел, така че не прави внезапни подавания на енергия.

– Докато си навън ли? Да не ме мислиш за луд? – възмути се Бигман.

* * *

Лъки се появи в един от люковете. Магнитният кабел го следваше змиевидно на витки, които, при отсъствието на гравитация, не бяха плавни криви.

Един миниатюрен ръчен реактор в облечения му в ръкавица юмрук

изпусна своя малък реактивен поток. Той едва се виждаше в слабата слънчева светлина като облак от ледени частици, които се разпръскваха и изчезваха. Съгласно Закона за действието и противодействието Лъки се придвижи в противоположната посока.

– Мислиш ли, че корабът е получил някаква повреда? – попита Бигман.

– И да има, тя не е регистрирана никъде на пулта за управление – отвърна Вес.

– Тогава какво прави големият непохватко?

– Не зная.

Бигман погледна подозрително члена на Съвета и после се обърна отново, за да наблюдава Лъки.

– Ако криеш нещо само защото аз не съм член на Съвета... – промърмори той.

– Може би се опитва просто да излезе за няколко минути извън обсега на твоя глас, Бигман – прекъсна го Вес.

Включеният на автоматично управление уред за откриване на маса се движеше методично през пространството около тях, изследвайки квадратен градус по квадратен градус, а екранът оставаше чисто бял, когато се промъкнеше твърде далеч в посока на самия Сатурн.

Бигман се намръщи. Нямаше настроение да отвърща на Вес.

– Бих желал нещо да се случи – рече той.

И нещо се случи.

Погледът на Вес се върна към уреда за откриване на маса, тъй като бе доловил едно подозрително пиукане на записващия апарат. Той побърза да фиксира уреда, добави допълнителния детектор на енергия и следва обекта в продължение на две минути.

– Това е кораб, Вес – каза възбудено Бигман.

– Така изглежда – отвърна неохотно Вес. Масата можеше да означава голям метеорит, но от тази посока имаше и излъчване на енергия, която можеше да идва само от микрореакторите на един кораб. Енергията беше точно от този вид и точно в това количество. Тя беше идентифицируема също като отпечатаци от пръсти. Можеха да бъдат открити дори леките различия от вида енергия, движеща земните кораби и така този обект да бъде безпогрешно идентифициран като сириусиански кораб.

– Той идва към нас – каза Бигман.

– Но не директно. Може би не смее да рискува с гравитационното поле на Сатурн. Промъква се все по-близо и след около час ще ни

прегради пътя... От какво, в името на космоса, си така доволен. Момче от марсианските ферми?

– Не е ли очевидно, Голямо парче сланина? Това обяснява защо Лъки е навън. Той е знаел, че корабът идва насам и му е приготвил клопка.

– Как, в името на Космоса, би могъл да разбере, че идва кораб? – попита учудено Вес. – Допреди десетина минути уредът за маса не откриваше нищо. Той дори не беше фокусиран в подходящата посока.

– Не се тревожи за Лъки. Той знае как да разбере – каза с усмивка Бигман.

Вес сви рамена, отиде към пулта за управление и извика в микрофона:

– Лъки! Чуваш ли ме?

– Разбира се, че те чувам, Вес. Какво има?

– В обсега на уреда за откриване на маса има сириусиански кораб.

– На какво разстояние?

– По-малко от две хиляди мили и идва все по-близо.

Бигман, който гледеше през люка, забеляза проблясването на ръчния реактор на Лъки и изхвърлените в перпендикулярна посока ледени кристалчета. Лъки се връщаше.

– Прибирам се – каза той.

Бигман заговори веднага щом шлемът беше махнат от главата на Лъки, разкривайки гъстата му кестенява коса и ясните кафяви очи.

– Ти знаеше, че се приближава кораб, нали, Лъки? – каза той.

– Не, Бигман. Нямах никаква представа. Същност не мога да си обясня как ни откриха толкова бързо. Съвпадението е твърде голямо, за да предположим, че случайно е търсел в тази посока.

– Е, тогава ще го взривим ли, Лъки? – попита Бигман, опитвайки се да прикрие разочарованието си.

– Трябва ли пак да ти пояснявам политическите рискове на атаката? Освен това, ние сме тук с мисия, която е по-важна от играта на престрелка с други кораби.

– Зная – отвърна нетърпеливо Бигман. – Трябва да намерим капсулата, но...

Бигман поклати глава. Капсулата си беше капсула и той разбираше важността ѝ. Но славната битка си беше славна битка и политическите съображения на Лъки не му харесваха, щом това означаваше да се избегне сражението.

– Тогава какво да правя? Да поддържам ли същия курс? – попита той.

- Да. И увеличи скоростта. Насочи се към Пръстените.
- Ако постъпим така, те ще тръгнат след нас – каза Бигман.
- Много добре. Значи ще се надпреварваме.

Бигман бавно изтегли назад лоста и протонната дезинтеграция се повиши до максимум. Корабът се носеше успоредно на изпъкналата крива на Сатурн.

Изведнъж приемателният диск оживя от ударите на радиовълните.

- Ще преминем ли на активно приемане, Лъки? – попита Вес.
- Не. Ние знаем какво ще кажат: „Предайте се или ще бъдете заловени от магнитния прихващач“.
- Тогава?
- Единственият ни шанс е да бягаме.

6. ПРЕЗ МЕЖДИНАТА

– От един прогнил кораб ли, Лъки?

– За битка ще има достатъчно време по-късно, Бигман. Първо – най-важното.

– Но това означава, че ще трябва отново да напуснем Сатурн.

– Този път не, Бигман – отвърна с невесела усмивка Лъки. – Този път ние ще изградим база в тази планетна система и то по възможно най-бързия начин.

Корабът се носеше към Пръстените със светкавична скорост. Лъки измести Бигман от пулта и пое управлението на кораба.

– Идват още – отбеляза Вес.

– Откъде? До кой спътник са най-близо?

Вес действаше бързо.

– Всичките са в областта на Пръстените.

– Те значи все още преследват капсулата – промърмори Лъки. – Колко са на брой?

– Досега са пет, Лъки.

– Има ли някой от тях между нас и Пръстените?

– Показа се шести кораб, но никой не ни препречва пътя, Лъки. Те са твърде далеч, за да стрелят точно, но възнамеряват да ни преследват, докато не напуснем изцяло Системата на Сатурн.

– Или докато нашият кораб не бъде унищожен по някакъв друг начин – отбеляза мрачно Лъки.

Големината на Пръстените продължи да се увеличава, докато те не изпълниха екрана със снежна белота, а корабът не преставаше да се движи устремно напред, Лъки не правеше никакво движение за намаляване на скоростта.

За миг Бигман ужасен си помисли, че Лъки възнамерява умишлено да катастрофира с кораба сред пръстените.

– Лъки! – неволно извика той. И в този миг пръстените изчезнаха. Бигман беше замаян. Той протегна ръце към копчетата за регулиране на екрана.

– Къде са те? Какво стана? – попита той.

– Междината на Касини – поясни през рамо Вес, който се потеше над уредите за откриване на маса и отмяташе от време-навреме назад непокорния си рус перчем.

– Какво?

– Празнината между пръстените.

– О-о.

Силата на шока намаля. Бигман отмести екранния обектив на корабния корпус и снежната белота на пръстените отново се появи на екрана. Той го направляваше много внимателно.

Първо имаше един пръстен. После пространство. Черно пространство. Следваше друг пръстен, някак си по-мъждив. Външният пръстен беше осеян с малко по-тънък слой ледени късчета. Те се движеха към пространството между пръстените, към Междината на Касини. Тук нямаше късчета лед, а само широка черна празнина.

– Голяма е – каза Бигман.

Вес избърса потта от челото си и погледна Лъки.

– Ще я пресечем ли, Лъки? – попита той.

Стар не откъсваше погледа си от пулта за управление.

– Ще я пресечем, Вес. Въпрос на минути е. Задръж дъха си и се надейвай, че ще успеем.

– Разбира се, че междината е голяма – каза Вес, обръщайки се към Бигман. – Казах ти, че е широка 2500 мили. За един кораб има предостатъчно място, ако това те плаши.

– Като че ли си малко нервен за човек с ръст шест фута – отвърна Бигман. – Да не би скоростта, с която Лъки кара кораба, да е твърде голяма за теб?

– Слушай, Бигман – каза Вес, – ако ми хрумне да преценявам твоя акъл...

– Ще установиш, че е повече от твоя – прекъсна го Бигман и избухна в смях, възхитен от остроумието си.

– След пет минути ще бъдем в Междината – съобщи Лъки.

Бигман се успокои и се обърна отново към екрана.

– В Междината има нещо, което проблисва от време-навреме – каза той.

– Това е дребен чакъл, Бигман – поясни Лъки. – В Междината на Касини той е съвсем малко в сравнение с Пръстените, но все пак се среща. Ако се ударим в някое от тези парченца по пътя си през нея...

– Шансът е едно на хиляда – намеси се Вес, свивайки рамена.

– Едно на един милион – поправи го хладно Лъки, – но точно шансът едно на един милион удари „Космическа мрежа“ на Агент X. Ние сме на границата на същата междина.

Ръката му държеше твърдо лоста за управление. Бигман пое

дълбоко въздух, напрегнат от възможния пробив, който би разкъсал корпуса и вероятно би взривил протоновия микрореактор. Дано я преминал преди...

– Пресякохме я – обяви Лъки.

Вес въздъхна шумно.

– Преминахме ли? – попита Бигман.

– Разбира се, че преминахме, глупав марсианецо – каза Вес. – Пръстените са дебели само десет мили. Колко секунди предполагаш, че са ни необходими, за да изминем това разстояние?

– И сега сме от другата страна?

– Отгатна. Опитай се да намериш пръстените на екрана.

Бигман измести телеобектива в едната посока и после обратно в другата. След това продължи отново и отново, увеличавайки непрекъснатото амплитудата.

– Марсиански пясъци, там има само някакво неясно очертание! – възкликна тон.

– И това е всичко, което ще виждаш, малки приятелю. Вече си от сенчестата страна на Пръстените. Слънцето осветява другата им страна, а светлината не може да проникне през слой чакъл с дебелина десет мили. Кажете, Бигман, какво учите по астрономия в училищата на Марс? Може би „Мигай, мигай малка звездице“, а?

– Виж какво, Дебела главо – отвърна Бигман, издавайки бавно напред долната си устна, – бих желал да те заведа за един сезон в марсианските ферми и да сваля част от твоята сланина. А десетте фунта месо, което ще остане под нея, ще е всъщност всичкото в големите ти крака.

– Ще ти бъда много признателен, Вес – каза Лъки, – ако с Бигман отбележите докъде сте стигнали в този спор и го отложите за по-късно. Моля те, би ли отчел показанията на уреда за откриване на маса?

– Разбира се, Лъки. Хей, той нещо не е в ред. Колко рязко сменяш курса?

– Колкото корабът може да понесе. Ще се движим колкото се може по-близо под Пръстените.

– Добре, Лъки – съгласи се Вес. – Така ще заблудим техните уреди за откриване на маса.

Бигман се ухили. Тази маневра действаше перфектно. Никакъв уред за откриване на маса не можеше да засече „Светкавичния Стар“, поради пречещата маса на Пръстените на Сатурн. През тях не бе вероятно дори визуално откриване.

Лъки протегна дългите си крака, а мускулите на гърба му плавно се

размърдаха, когато чрез сгъване и изправяне той освободи част от напрежението в ръцете и рамената си.

– Съмнявам се, че някой от сириусианските кораби би имал дързостта да ни последва през Междината – каза Лъки. – Те нямат Аграв.

– Дотук добре – рече Бигман. – Но къде отиваме сега? Може ли някой да ми каже?

– Не е никаква тайна – отвърна Лъки. – Насочваме се към Мимас. Ще се движим плътно до Пръстените, докато стигнем възможно най-близо до него, след което ще се стрелнем през отделящото го от тях пространство. Мимас е само на тридесет хиляди мили извън Пръстените.

– Мимас е един от спътниците на Сатурн, нали?

– Да – намеси се Вес. – Той е най-близкият до планетата.

Курсът им стана отново хоризонтален, а „Светкавичният Стар“ продължи да се движи около Сатурн в успоредна на Пръстените равнина, но този път от запад към изток.

Вес седна върху одеалото с кръстосани под себе си крака и попита:

– Би ли желал да подобриш малко познанията си по астрономия? Ако можеш да намериш местенце в нищожния мозък, който имаш в кухня си череп, аз ще ти обясня защо между пръстените има празно пространство.

Любопитството и присмехът се бореха в дребния марсианец.

– Нека видим какво ще измислиш, невежо приятелче – каза накрая той. – Хайде, казвай твоя блъф.

– Не е никакъв блъф – отвърна високомерно Вес. – Слушай и се учи. Вътрешните части на двата пръстена се завъртат около Сатурн за пет часа. Външните части извършват това завъртане за петнадесет часа. Точно където се намира Междината на Касини, веществото на пръстените, ако там изобщо е имало такова, би трябвало да обикаля с една междинна скорост от дванадесет часа за оборот.

– И какво от това?

– Така че спътникът, към който сме се насочили, обикаля Сатурн за двадесет и четири часа.

– Добре де, какво от това?

– Всички частици в пръстените се притеглят на разни страни от спътниците, докато обикалят заедно с тях около Сатурн. Най-силно е притеглянето на Мимас, който е най-близо до тях. Повечето от силите на притегляне действуват в една посока сега и в друга посока след един час, така че взаимно се унищожават. Ако в Междината на Касини

имаше частици, при всеки свой втори оборот те щяха да откриват Мимас винаги на едно и също място на небето, притегляйки ги все в старата посока. Някои от частиците ще се притеглят непрекъснато напред, така че да преминат спираловидно към външния пръстен, докато други ще се притеглят непрекъснато назад, така че да преминават спираловидно към вътрешния пръстен. Никой не знае къде точно са отишли те. Една част от пръстена се очиства от частици и хоп, получава се Междината на Касини и два пръстена.

– Наистина ли е така? – попита Бигман тихо (той не бе съвсем сигурен, че Вес му предава вярно историята за образуването на Междината на Касини). – Тогава защо там все още се срещат частици? Защо досега не са се махнали всичките?

– Защото – отвърна Вес с надменен вид на превъзходство – някои от тях биват изблъсквани вътре в нея или изтегляни там от случайни гравитационни ефекти на спътниците, но никоя не се задържа дълго... Надявам се, че си водиш бележки за всичко, Бигман, защото може покъсно да те изпитам.

– Не си придавай толкова важност – измърмори Бигман.

Вес, усмихвайки се, се върна към своите уреди за откриване на маса. Той си поигра за момент с тях и после без никаква следа от предишната закачливост на лицето ги погледна по-отблизо.

– Лъки!

– Да, Вес?

– Пръстените не ни прикриват.

– Какво?

– Ето, виж сам. Сириусианците все повече се приближават. Пръстените изобщо не им пречат.

– Защо ли е така? – каза замислено Лъки.

– Не може просто по щастлива случайност осем кораба да следват нашата орбита. Ние направихме отклонение под прав ъгъл, а те така нагласиха своите орбити, че да ни следват. Явно ни откриват. – Лъки потърка брадичката си с opakото на ръката. – Щом го правят, Велика галактико, значи го правят. Няма полза да разсъждаваме, изхождайки от факта, че не могат. Това означава, че те имат нещо, което ние нямаме.

– Никой никога не е твърдял, че сириусианците са глупаци – каза Вес.

– Така е, но понякога сме склонни да действваме, сякаш са безмозъчни, сякаш всички научни постижения са породени от умовете на Научния съвет и докато не откраднат някой от нашите секрети, те нямат

нищо. Аз също се хващам понякога в тази клопка... Е, а сега да вървим.

– Къде отиваме? – попита рязко Бигман.

– Вече ти казах, Бигман – отвърна Лъки – На Мимас.

– Но те са по петите ни.

– Зная. А това означава, че трябва да стигнем там час по-скоро...

Вес, могат ли да ни пресекат пътя преди да сме стигнали Мимас?

Вес работеше бързо.

– Не, докато не увеличат поне три пъти скоростта си над тази, която можем да постигнем ние, Лъки – отвърна той.

– Хубаво. Колкото и да са добри корабите им, не мога да повярвам, че са много по-мощни от „Светкавичния Стар“. Така че ще успеем.

– Но Лъки, ти си луд! – възкликна Бигман. – Нека се бием или да напуснем Системата на Сатурн. Не можем да кацнем на Мимас.

– Съжалявам, Бигман, но нямаме друг избор. Трябва да кацнем на Мимас.

– Но те ни откриха. Ще ни следват до Мимас и тогава ще трябва да се бием с тях. Тогава защо да не се бием сега, когато можем да маневрираме с нашия Аграв, а те не могат.

– Може да не си направят труда да ни следват до Мимас.

– Защо не?

– Е, Бигман, ние направихме ли си труда да влезем в Пръстените и да измъкнем това, което е останало от „Космическа мрежа“?

– Но този кораб се взриви.

– Точно така.

В пилотската кабина настъпи тишина. „Светкавичният Стар“ летеше през Космоса, извивайки отначало бавно, а после по-бързо навън от Сатурн и изплъзвайки се изпод най-външната част на Пръстените. Сега пред него лежеше Мимас, който се виждаше като малък сърп. Диаметърът му беше само 320 мили.

Приближаващите кораби от сириусианския флот се намираха все още далеч назад.

Размерът на Мимас все повече се увеличаваше. Накрая реактивната тяга в посоката на движение на „Светкавичния Стар“ влезе в действие и корабът започна да намалява скоростта си.

На Бигман обаче му се струваше невероятно, че изчисленията на опитния в управлението на космически кораби Лъки можеха да бъдат толкова погрешни.

– Твърде късно е, Лъки – отсече Бигман. – Ние изобщо не можем да се забавим достатъчно, за да кацнем. Трябва да влезем в спирална

орбита, докато намалим достатъчно скоростта си.

– Няма време за движение по спирала, Бигман. Насочваме се пряко.

– Марсиански пясъци, не можем! При тази скорост е изключено!

– Надявам се така да си помислят и сириусианците.

– Но, Лъки, те ще са прави.

– Не ми се иска да го призная, Лъки, но съм съгласен с Бигман – обади се същи и Вес.

– Няма време за спор или обяснения – каза Лъки и се наведе над пулта за управление.

Мимас се разпростираше с безумна скорост върху екрана. Бигман облиза устните си.

– Лъки, щом мислиш, че така е по-добре, отколкото да се оставим да ни заловят сириусианците, ще постъпим както казваш. Но, ако трябва да загинем, защо да не сторим това в бой? Бихме могли да унищожим някои от приятелчетата, преди да си отидем.

– И този път го подкрепям, Лъки – каза Вес.

Лъки поклати глава без да каже нищо. Сега ръцете му се движеха бързо, така че Бигман не можеше да види какво точно прави. Намаляването на скоростта продължаваше да е твърде бавно.

За момент Вес протегна ръце, сякаш да отмести със сила Лъки от пулта за управление, но Бигман бързо му хвана китките. Макар да бе убеден, че отиват към сигурна смърт, силната му вяра в Лъки все пак не угасваше.

Те забавяха движението си със скорост, която би разрушила човешкото тяло във всеки друг кораб, но не и в „Светкавичния Стар“. Забавянето обаче не беше достатъчно.

Носейки се надолу със смъртоносна скорост, „Светкавичният Стар“ се удари в повърхността на Мимас.

7. НА МИМАС

И все пак не се удари. Вместо това се чу остро съскане, което бе познато на Бигман. Сякаш корабът навлизаше в атмосфера.

Атмосфера ли?

Но това беше невъзможно! Никой свят с размерите на Мимас не можеше да има атмосфера. Той хвърли поглед на Вес, който внезапно се бе отпуснал на одеалото уморен и бледен, но някак доволен.

– Лъки... – започна Бигман и направи крачка към него.

– Не сега, Бигман.

И изведнъж той разбра какво правеше Лъки на пулта за управление. Работеше със стопяващия лъч. Бигман изтича до екрана и го фокусира до краен предел напред.

Явно най-сетне бе схванал замисъла. Стопяващият лъч беше най-великолепното „горещо излъчване“, което някога е било измислено. Той беше проектиран главно като оръжие с близък обсег на действие, но със сигурност никой никога не го беше използвал с такава цел, както Лъки сега.

Струята деутерий, която се движеше като змия пред кораба, се притискаше от всички страни от силно магнитно поле и в една точка много мили напред се загоряваше от ядрено запалване посредством мощен енергиен импулс от микрореакторите. Поддържан какъвто и да е период от време, мощният енергиен импулс неизбежно би съсипал кораба, но една милионна част от секундата бе достатъчна. След това деутерийната термоядрена реакция се самоподдържаеше и полученият в резултат невяротен пламък развиваше температура триста милиона градуса.

Тази гореща точка, възпламенена в непосредствена близост до повърхността на Мимас, докосваше тялото на спътника и проникваше в него, сякаш не съществува, пробивайки тунел към вътрешността му. В този тунел се движеше със свистене „Светкавичният Стар“. Изпарилата се субстанция от Мимас беше атмосферата, която ги заобикаляше, помагайки им да намаляват скоростта си, но покачваше опасно, до зачервяване температурата на външната корабна обвивка.

– Вес, повиши натоварването на изпарителните серпантини – каза Лъки, наблюдавайки показанията на уреда за температурата на външната обвивка.

– Това ще изчерпи всичката ни налична вода – предупреди Вес.

– Няма значение. На този свят ние не се нуждаем от наша собствена вода.

И така, водата бе форсирана с максимална скорост през външните серпантини от порьозна керамика, през които се изпаряваше, отвеждайки част от получената при триенето топлина. Водата фучеше по пътя си с такава скорост, с каквато можеше да бъде вкарана от помпите. Температурата продължаваше да расте, но вече по-бавно. Отрицателното ускорение на кораба се беше повишило. Лъки намали силата на деутерийната струй и нагласи магнитното поле. Деутерийната термоядрена реакция отслабваше, а тонът на свирещата атмосфера спадна.

След това струята бе напълно спряна и корабът се понесе напред, проправяйки си път под действието на собствената си топлина. Накрая, разтърсвайки се, той внезапно спря.

Най-после Лъки се отпусна назад на стола.

– Джентълмени – каза той, – съжалявам, че не можах да ви отделя време за обяснение, но това решение ми хрумна в последната минута, а пултът за управление ми отне цялата енергия. Във всеки случай, добре дошли във вътрешността на Мимас.

Бигман пое дълбоко въздух в дробовете си и каза:

– Никога не съм предполагал, че човек ще може да използва направляван термоядрен синтез за проправяне на път чрез стопяване на един свят пред движещ се с голяма скорост кораб.

– Обикновено това е невъзможно, Бигман – каза Лъки. – Тук бе възможно, защото Мимас е специален случай. Същото важи и за Енселадус – следващия спътник в посока навън.

– Как така?

– Те представляват истински снежни топки. Астрономите са знаели това още преди началото на космическите пътешествия. Плътността им е по-малка от тази на водата и отразяват около 80% от падащата върху тях светлина. Съвсем очевидно е, че биха могли да бъдат само от сняг плюс малко замръзнал амоняк и то в не твърде плътен слой.

– Разбира се – обади се Вес. – Пръстените са от лед и тези първи два спътника са само ледени късове, които са били твърде далеч, за да станат част от Пръстените. Ето защо Мимас се топи така лесно.

– А ние имаме да вършим твърде много работа – напомни Лъки. – Нека започнем.

* * *

Те се намираха в една естествена пещера, образувана от топлината

на стопяващата струя, която бе затворена от всички страни. Тунелът, който бяха образували при влизането си, се беше затворил зад тях. Парата се беше кондензирала и замръзнала. Уредът за откриване на маса даваше цифри, които им показваха, че се намират на около сто мили под повърхността на спътника. Ледената маса над тях, дори при слабата гравитация на Мимас, бавно намаляваше размерите на пещерата.

„Светкавичният Стар“ започна отново да си пробива път навън като нагорещена тел през масло, а когато стигнаха на пет мили от повърхността, те спряха и създадоха въздушен мехур.

След като мехурът бе снабден с достатъчно енергия, храна и въздух от резервоарите с водорасли. Вес сви примирително рамена и каза:

– Е, това ще бъде моя дом за известно време, така че нека го направим по-удобен.

Бигман току-що се беше събудил от своя период на сън. Той изкри лице си в израз на горчив укор.

– Какво има, Бигман? – попита го Вес. – Готов си да заплачеш, защото ще ти липсвам ли?

– Ще го преживея – озъби се Бигман. – Всеки две-три години ще минавам покрай Мимас и ще ти пускам писмо. – После избухна. – Слушай, чух те да говориш, когато мислеше, че съм дълбоко заспал. Какво става? Тайни на Съвета, а?

– Всичко с времето си, Бигман – отвърна Лъки, поклащайки неспокойно глава.

По-късно, когато Лъки остана в кораба само с Бигман, той каза:

– Всъщност, Бигман, можеш да останеш с Вес.

– О, разбира се – отвърна сърдито Бигман. – Ако прекарам два часа затворен с него, аз ще го насека на кубчета и ще го поставя в лед, за да го пратя на роднините му. – После попита: – Сериозно ли говориш, Лъки?

– Това, което предстои, може да се окаже по-опасно за теб, отколкото за мен.

– Какво ме е грижа, дори да е така?

– Ако останеш с Вес, ти ще бъдеш прибран до два месеца, каквото и да се случи с мен.

Бигман отстъпи назад. Малката му уста се изкриви и той каза:

– Лъки, ако искаш да ми наредиш да остана тук, защото има нещо за вършене, тогава добре. Но ако държиш да остана тук, само за да бъда в безопасност, докато ти се излагаш на рискове, между нас всичко е свършено. Аз няма да имам повече вземане-даване с теб, а ти, прекалено

пораснало приятелче, няма да си в състояние да свършиш нищо. Знаеш, че няма да можеш.

Очите на марсианеца бързо замигаха.

– Но Бигман... – започна Лъки.

– Добре, ще се изложаш на опасност. Искаш ли да подпишаш документ, който да гласи, че отговорността за това ще бъде изцяло моя, а не твоя? Е, ще го подпишаш. Ще те задоволи ли това, мистър Съветник?

С престорена непринуденост Лъки хвана Бигман за косата и разклади главата му напред и назад.

– Велика галактико, с теб не се излиза на глава.

Вес влезе в кораба.

– Дестилаторът е инсталиран и работи – каза той.

Вода от ледената субстанция на самия Мимас потече в резервоарите на „Светкавичния Стар“, заменяйки течността, изразходвана за охлаждане на външната повърхност на кораба при забиването му в спътника. Част от отделения амоняк бе грижливо неутрализирана и складирана в едно отделение близо до външната обвивка, където да бъде на разположение като азотен тор за резервоарите с водорасли.

И така, мехурът беше направен. Тримата огледаха добре оформената кривина в леда и почти удобната квартира между стените му.

– Е, Вес, мисля, че си се настанил добре – каза накрая Лъки, стискайки ръката му.

– Доколкото виждам, така е, Лъки.

– Каквото и да стане, до два месеца ще бъдеш прибран. Ако нещата се развият както трябва, това ще стане много по-рано.

– Работата, която ми възлагаш, ще бъде свършена – каза хладно Вес. – Ти се съсредоточи върху своята и, между другото, грижи се за Бигман. Не го оставяй да падне от леглото и да се нарани.

– Не мислете, че не следя целия този важен и тайнствен разговор! – извика Бигман. – Вие двамата се договаряте помежду си и не ми казвате...

– Влизай в кораба, Бигман – прекъсна го Лъки като го хвана и забута напред, докато марсианецът пискаше и се опитваше да си го върне на Вес.

– Марсиански пясъци, Лъки – каза Бигман, когато се качиха на борда. – Виж какво направи. Не ми харесва, че продължаваш да пазиш тези проклети тайни на Съвета и че остави приятелчето да ме надприказва.

– Той пое тежката работа, Бигман. Трябва да стои там, докато ние излезем и завъртим играта, така че нека има удовлетворението от

последната дума.

Те се измъкнаха от едно място на Мимас, откъдето не се виждаше нито Слънцето, нито Сатурн. На тъмното небе нямаше по-голям обект от Титан, който беше ниско над хоризонта, а диаметърът му се равняваше само на една четвърт от видимия диаметър на земната Луна.

Неговото кълбо беше наполовина огряно от Слънцето и Бигман гледаше меланхолично изображението му на екрана. Още не беше възвърнал своята жизнерадост.

– И предполагам, че точно там са и сириусианците – каза той.

– Така мисля и аз.

– И къде отиваме сега? Обратно към Пръстените ли?

– Точно така.

– А ако ни открият отново?

В същото време приемателният диск светна.

Лъки изглеждаше обезпокоен.

– Като нищо ще го направят.

Той влезе във връзка. Този път не прозвуча мъртвият глас на робота, отброяващ минутите. Гласът беше рязък, вибриращ, пълен с живот и без съмнение сириусиански.

– ...р, моля отговорете. Опитвам се да се свържа със съветника Дейвид Стар от Земята. Дейвид Стар, моля отговорете. Опитвам се...

– Говори членът на Съвета Стар. Кой сте вие?

– Аз съм Стен Девур от Сириус. Вие игнорирахте искането на автоматичните кораби и се върнахте в нашата планетна система. Следователно вие сте наш пленник.

– Автоматични кораби ли? – попита Лъки.

– Управлявани от роботи. Разбирате ли? Нашите роботи могат всеобщо удовлетворително да управляват кораби.

– Забелязах – отвърна Лъки.

– Така си и помислих. Те ви проследиха, докато се движехте в посока навън от нашата система, а после се завърнахте под прикритието на астероида Идалго. Те ви проследиха по вашия път извън еклиптиката към Южния полюс на Сатурн, после през Междината на Касини под Пръстените и накрая до Мимас. Нито за минутка не сте се изплъзвали от наблюдение.

– И какво ви накара да ни наблюдавате така ефективно? – попита Лъки, успявайки да запази гласа си равен и спокоен.

– Не вярвам един землянин да не разбира, че сириусианците могат да имат свои собствени методи. Но това няма значение. Ние чакахме

дни наред да излезете от вашата бърлога в Мимас, след като така умно влязохте там посредством водороден синтез. Това, че ви оставихме да се скриете, ни забавляваше. Някои дори се обзаложиха колко дълго ще останете там преди да си покажете отново носа. Междувременно обградихме Мимас с нашите кораби и техните ефективни работни екипажи. Вие не можете да мръднете и хиляда мили без да бъдете взривени, ако пожелаем.

– Със сигурност не чрез вашите роботи, които не могат да причинят вреда на хора.

– Драги мой съветнико Стар, разбира се, че роботите не могат да навредят на човешки същества, ако случайно узнаят, че си имат работа с такива – каза с неприкрита насмешка сириусианският глас. – Но нашите роботи, дежурещи при оръжията, предвидливо са инструктирани, че на борда на вашия кораб има само роботи. Те нямат задръжки при унищожаването на роботи. Няма ли да се предадете?

– Слушай, приятелче – извика Бигман, който внезапно се беше приближил до предавателя, – какво ще кажеш, ако първо извадим от строя част от вашите тенекени слуги? Как ще ви се хареса това? (В цялата Галактика беше известно, че сириусианците считат унищожаването на робот за почти равносилно на убийство).

Но Стен Девур не беше потресен.

– Това да не е индивидът Бигман, с когото се предполага, че сте приятели, мистър съветник? – попита той. – Ако е така, аз нямам желание да разговарям с него. Можете да му кажете, а самият вие да разберете, че се съмнявам дали ще успеете да повредите дори един от нашите кораби, преди да бъдете унищожени. Колкото до мен, мистър съветник, аз отдавна искам да се срещна с вас, така че ви моля да приемете това като израз на искрената ми надежда, че ще се предадете. Е?

Лъки мълча известно време със стиснати челюсти.

Бигман го гледаше спокойно със скръстени на малките си гърди ръце и чакаше.

Изминаха три минути, след което Лъки каза.

– Предавам моя кораб и неговото съдържание във вашите ръце, сър.

Бигман мълчеше желязно. Лъки прекъсна връзката и се обърна към дребния марсианец.

– Бигман, ти трябва да разбереш. Аз...

– Наистина не мога да разбера постъпката ти, Лъки – рече Бигман, свивайки рамена, – но след като кацнахме на Мимас открий, че ти умишлено си планирал да се предадем на сириусианците ще когато се

Пръстените на Сатурн

отправихме към Сатурн за втори път.

8. КЪМ ТИТАН

– Как се досети, Бигман? – попита, учудено повдигайки вежди Лъки.

– Не съм толкова глупав, Лъки. – Дребният марсианец беше мрачен и много сериозен. – Спомняш ли си, когато се отправихме към Южния полюс на Сатурн и ти излезе от кораба? Това беше точно преди сириусианците да ни открият и ние трябваше да се отправим към Междината на Касини.

– Да.

– Ти не случайно излезе навън. Не каза защо, но ти често криеш какво правиш и не говориш за него, докато не мине напрежението, но след това не успя да обясниш нищо, защото трябваше да бягаме от сириусианците. Накратко, когато изграждахме квартирата на Вес на Мимас, аз само погледнах отвън „Светкавичния Стар“ и ми стана съвсем ясно, че тогава ти си работил върху Аграв-устройството. Беше го нагласил така, че да можеш да го взривиш при докосване на клавиша за включване то му върху пулта за управление.

– Аграв-устройството на „Светкавичния Стар“ е нещо свръхсекретно – отвърна любезно Лъки.

– Знам. Помислих си, че ако възнамеряваше да се сражаваме, на тебе ти е пределно ясно, че не бихме изоставили „Светкавичния Стар“ и че щяхме да бъдем взривени заедно с него, Аграв-устройството и всичко останало. Но тъй като ти беше нагласил да се взриви само Аграв, а останалата част от кораба да остане незасегната, това означаваше, че не възнамеряваш да водим сражение, а да се предадем!

– Затова ли си в мрачно настроение, откакто кацнахме на Мимас?

– Е, аз съм с теб, каквото и да направиш, Лъки, но – Бигман въздъхна и отмести погледа си встрани – не е лесна работа да се предадеш.

– Зная – съгласи се Лъки, – но можеш ли да измислиш по-добър начин да се доберем до тяхната база? Нашата работа, Бигман, не винаги е приятна.

Лъки докосна клавиша за включване на Аграв. Корабът леко потрепери, когато външните части на устройството, нажежавайки се до бяло, се стопиха и се отделиха от кораба.

– Искаш да кажеш, че възнамеряваш да се промъкнеш при тях? Това ли е причината да се предадем?

– Отчасти.

– Ами ако ни убият веднага щом ни заловят?

– Не мисля, че ще го сторят. Ако ни искаха мъртви, те можеха да ни взривят веднага щом излязохме от Мимас. Мина ми през ума, че живи ще могат да ни използват... А ако оцелеем ще си имаме Вес на Мимас като един вид сигурен тил. Трябваше да уредя това, преди да се предам. Затова рискувахме живота си, отивайки на Мимас.

– Може би те знаят също и за Вес, Лъки. Изглежда знаят и всичко останало.

– Вероятно е така – каза замислено Лъки. – Но този сириусианец знаеше, че си ми партньор, и може да ни е взел за двойка, а не за тройка, така че няма да търси трети човек. Точно поради това не настоях да останеш с Вес. Ако бях излязъл сам, сириусианците щяха да те потърсят и да проверят на Мимас. Разбира се, ако можех да бъда сигурен, че няма да ви убият веднага след като ви открият... Не. Окажем ли се в техни ръце преди да успее така да уредя някои неща, че... – Накрая той заговори шепнешком на себе си и след малко млъкна окончателно.

Бигман не каза нищо и следващият звук, нарушил тишината, беше един познат звън, който отекна в стоманения корпус на „Светкавичния Стар“. Един магнитен контур бе направил контакт, свързвайки техния кораб с другия.

– Някой се качва на борда – каза беззвучно Бигман.

На екрана можеше да се види част от стоманеното въже. После се появи една фигура, която се движеше леко, поставяйки ръка над ръка, но след малко отново се скри. Тя шумно се блъсна в кораба и сигналната лампа на въздушния шлюз светна.

Бигман задействува механизма, който отвори външната врата на шлюза, почака за следващия сигнал, след което затвори външната врата и отвори вътрешната.

Нашественикът влезе вътре.

Но той не носеше скафандър, защото не беше на човек. Това беше робот.

Земната федерация притежаваше роботи, в това число голям брой съвсем модерни, но в по-голямата си част те бяха ангажирани във високоспециализирани работи, които не изискваха контакт с човешки същества освен с тези, които ги надзираваха. Така че макар Бигман да беше виждал роботи, те не бяха много на брой.

Бигман впери поглед в този, който беше голям и лъскав подобно на всички сириусиански роботи. Външните му очертания бяха плавни и

прости, а ставите на крайниците и трупа бяха така добре направени, че почти не се забелязваха. Бигман се сепна, когато роботът заговори. Необходимо му беше дълго време, за да привикне към почти човешкия глас, излизащ от металната имитация на човек.

– Добър ден – каза роботът. – Мое задължение е да видя, че вашият кораб и самите вие се отправяте безопасно към определеното понастоящем местоназначение. Първата информация, която трябва да получа, е дали забелязаната от нас ограничена експлозия върху корпуса на вашия кораб е повредила в някаква степен механизмите му за управление.

Гласът му беше дълбок и музикален, безстрастен и с определен сириусиански акцент.

– Експлозията не засяга космическите достойнства на съда – каза Лъки.

– Тогава какво я причини?

– Аз я причиних.

– Защо?

– Това не мога да ти кажа.

– Много добре – отвърна роботът и моментално изостави тази тема. Един човек можеше да настоява и заплашва, но един робот – не. – Аз съм екипиран да управлявам космически кораби, конструирани и построени на Сириус – каза той. – Аз ще бъда в състояние да управлявам този кораб, ако ми обясните принципа на действие на пулта за управление, който виждам тук.

– Марсиански пясъци, Лъки, ние не трябва да му казваме нищо, нали? – намеси се Бигман.

– Той не може да ни принуди, Бигман, но тъй като ние се предадохме, какво ще загубим, ако го оставим да ни заведе там, където трябва да отидем?

– Нека тогава открием къде ще трябва да отидем. Ей, ти! Роботе! – Обърна се внезапно Бигман към автомата с рязък тон. – Къде ще ни водиш?

Роботът обърна към Бигман своите светещи, червени, немигащи очи.

– Дадените ми инструкции не ми позволяват да отговарям на въпроси, несвързани пряко с непосредствената ми задача – отвърна той.

– Но разбери. – Възбуденият Бигман се освободи от усмиряващата го ръка на Лъки. – Където и да ни заведеш, сириусианците ще ни причинят вреда. Може дори да ни убият. Ако не искаш да бъдем наранени, помогни ни да избягаме, ела с нас... О, Лъки, остави ме да говоря!

Но Лъки поклати отрицателно глава, а роботът каза:

– Имам техните уверения, че в никакъв случай няма да ви бъде причинена вреда. А сега, ако ми бъдат дадени инструкции за начина на използване на това командно табло, ще мога да продължа с изпълнението на моята непосредствена задача.

Стъпка по стъпка Лъки му обясни действието на пулта за управление. Роботът показва пълно познаване на всички технически въпроси. Той внимателно провери всеки уред, за да види дали даваната информация е вярна и при завършване на обяснението от страна на Лъки стана очевидно, че е напълно в състояние да управлява „Светкавичния Стар“.

Лъки се усмихна, а очите му горяха от възхищение.

Бигман го дръпна в тяхната кабина.

– Защо се усмихваш, Лъки? – попита го той.

– Велика галактико, Бигман, това е една хубава машина. Трябва да отдадем дължимото на сириусианците. Те могат да превърнат роботите в произведение на изкуството.

– Добре, но тихо, защото не искам да чуе това, което възнамерявам да кажа. Слушай, ти се предаде само, за да се доберем до Титан и да вземем информация за сириусианците. Но ние, разбира се, можем никога да не успеем да се измъкнем от там и тогава каква ще е ползата от информацията? Сега обаче имаме този робот. Ако го накараме да ни спаси, ние ще имаме това, което искаме. Роботът сигурно притежава тонове информация за сириусианците. Така ще научим повече, отколкото ако кацнем на Титан.

– Това звучи добре, Бигман – каза Лъки, поклащайки глава. – Но как смяташ да убедиш робота да се присъедини към нас?

– Първият закон. Ние можем да обясним, че Сириус има население само два милиона души, докато Земната федерация се населява от шест милиарда. Можем да обясним, че е по-важно да се предпазят от постраждане много хора, отколкото да се защитават малко хора, така че Първият закон е на наша страна. Разбираш ли, Лъки?

– Бедата е, че сириусианците са експерти в боравенето с роботи. В този робот вероятно е дълбоко запечатан фактът, че онова, което прави сега, няма да навреди на никое човешко същество. Той не знае нищо за шестте милиарда хора на Земята освен това, което ще чуе от теб и то ще рекушира от запечатаното в него. Той трябва в действителност да види човек в реална опасност за живота му, за да преодолее инструкциите си.

– Възнамерявам да опитам.

– Добре. Давай. Опитът ще ти повлиява добре.

Бигман се приближи към робота, под чието управление „Светкавичният Стар“ се носеше през Космоса по своята нова орбита.

– Какво знаеш за Земята и за Земната федерация? – попита го той.

– При дадените ми инструкции не мога да отговарям на въпроси, които не са свързани с моята непосредствена задача – отговори роботът.

– Аз ти заповядвам да игнорираш твоите предишни инструкции.

Имаше известно колебание преди да дойде отговорът.

– Според дадените ми инструкции е невъзможно да изпълнявам заповеди на неоторизиран персонал.

– Давам ти моите заповеди, за да предотвратя причиняването на зло на човешки същества. Следователно трябва да се подчиниш на тях – каза Бигман.

– Мен са ме уверили, че никакво зло няма да се случи на човешко същество, нито чувствавам някаква заплаха за това. Дадените ми инструкции не ми позволяват да реагирам на забранени влияния, ако те се повтарят безполезно.

– Ти по-добре слушай. Очаква се причиняване на зло.

Бигман говори въодушевено известно време, но роботът повече не протрума.

– Усилията ти са напразни, Бигман – каза Лъки. Бигман ритна робота по лъскавия глезен. Можеше със същия ефект да ритне и корпуса на кораба. Приближи се до Лъки със зачервено от гняв лице.

– Хубава работа! Човешките същества са безпомощни, защото някаква купчина метал има свои собствени хрумвания.

– Знаеш, че това се е случвало и преди ерата на роботите.

– Ние дори не знаем къде отиваме.

– За това не ни е нужен роботът. Проверих курса и установих, че явно отиваме на Титан.

* * *

И двамата стояха при екрана през последните часове от приближаването им към Титан. Беше третият по големина спътник в Слънчевата система (Само Ганимед на Юпитер и Тритон на Нептун бяха по-големи от него), а от всички спътници той имаше най-гъста атмосфера.

Ефектът от неговата атмосфера беше очевиден дори от разстояние. Терминаторът, т.е. линията, разделяща областите на деня и нощта, на повечето спътници (включително на земната Луна) беше рязка – от едната страна беше черно, а от другата бяло. Но в този случай не беше така.

Сърпът на Титан бе очертан по-скоро от лента, отколкото от линия, а роговете на сърпа продължаваха в неясни криви, които почти се съединяваха.

– Атмосферата му е гъста почти колкото земната, Бигман – каза Лъки.

– Не става за дишане, нали? – поиска да се увери Бигман.

– Не, не става. Състои се главно от метан.

Виждаше се вече и с просто око как и други кораби се трупаха около тях. Те бяха поне една дузина и ги придружаваха по пътя към Титан.

– Ангажирали са дванадесет кораба само за тази работа – каза Лъки, поклащайки неодобрително глава. – Велика галактико, те сигурно строят и се подготвят тук от години. Дали ще можем някога да ги пропъдим? Война ли си просят?

Бигман не се опита да отговори.

Звукът от триене в атмосфера отново проникваше в кораба, а газовите струи обтичаха аеродинамичната форма на корпуса му.

Бигман погледна с безпокойство уредите, отчитащи температурата на корпуса, но нямаше никаква опасност. Пултът за управление беше в сигурните ръце на робота. Корабът обикаляше Титан в плътна спирала, губейки едновременно височина и скорост, така че за кратко време сгъстващата се атмосфера повдигна температурата твърде високо.

Лъки отново гореше от възхищение.

– Ще извърши казането без изобщо да включва двигателите. Аз наистина мисля, че той би могъл да ни свали долу върху банкнота от половин кредитка като използва за спирачка единствено атмосферата.

– Какво хубаво има в това, Лъки? – попита Бигман. – Ако тези роботи могат да управляват корабите толкова добре, как можем да се надеваме тогава, че някога ще бием сириусианците?

– Ще трябва само да се научим как да ги правим, Бигман. – Тези роботи са човешко постижение. Наистина, този робот са го направили сириусианци, но те също са човешки същества и всички други хора могат да споделят гордостта им от това постижение. Ако се страхуваме за последниците от него, нека тогава го достигнем и дори надминем. Няма полза да отричаме стойността му.

Повърхността на Титан нарушаваше малко причиняваната от атмосферата пустота. Вече можеха да се различат планинските вериги. Не острите скалисти върхари на един безвъздушен свят, а смекчените контури, които показваха резултата от действието на вятъра и атмосферните влияния. Ръбовете бяха безснежни, но долините бяха покрити с

дълбоки преспи.

– Всъщност това не е сняг, а замръзнал амоняк – поясни Лъки.

Пейзажът, разбира се, беше безлюден. Хълмистите равнини между планинските вериги бяха или заснежени, или покрити с голи скали. Не се появиха никакви признаци на живот. Нямахме никакви реки или езера. И в този момент...

– Велика Галактико! – възкликна Лъки. Появи се един сплеснат купол от вида, който бе достатъчно добре познат на вътрешните планети. Куполи от този вид имаше на Марс и под водата в плитките шелфове на Венерианския океан, а тук, на края на Слънчевата система, още един такъв се издигаше върху пустия Тикан. Този сириусиански купол би представлявал внушителен град на отдавна заселения Марс.

– Докато те са строили, ние сме спали – каза Лъки.

– Когато репортерите го открият, ще се нахвърлят върху Научния съвет, Лъки – отбеляза Бигман.

– Докато ние се занимаваме с тази работа, това няма да се случи. Съветът не заслужава нищо по-добро. Космос, Бигман, не би трябвало да има голяма скала в Слънчевата система, която да не се инспектира периодично, да не говорим за свят като Титан.

– Кой би помислил...

– Научният съвет е бил длъжен да помисли. Хората от системата го подкрепят и му вярват, за да мисли и да се грижи за тях. Това се отнася също и за мен.

– Този кораб ще бъде приземен след още една обиколка на спътника – намеси се гласът на робота. – Поради йонно задвижване на борда на този кораб няма да са необходими каквито и да било предпазни мерки при кацането. Въпреки това прекалената безгрижност може да причини някому вреда, а аз не мога да си го позволя. Следователно искам от вас да легнете и да пристегнете предпазните колани.

– Чуй тази тенекиена бъчва. Казва ни как да се оправяме в Космоса – възмути се Бигман.

– Все едно, по-добре ще е да легнеш – посъветва го Лъки. – Той вероятно ще ни принуди, ако не го послушаме. Негова работа е да не допусне злополука.

– Хей, роботе, колко души са се установили там долу на Титан? – попита внезапно Бигман. Не последва никакъв отговор.

Теренът все повече се приближаваше и накрая „Светкавичният Стар“ спря с опашката надолу само след едно кратко придърпване на двигателите, необходимо за окончателното завършване на задачата.

Роботът се дръпна от пулта за управление.

– Вие бяхте доведени на Титан безопасно и без да ви бъде причинена вреда – каза той. – С това моята непосредствена задача приключи и сега ще ви предам на моите господари.

– На Стен Девур ли?

– Той е един от господарите. Вие можете свободно да напуснете кораба. Температурата и налягането са нормални, а гравитацията е близка до нормалната за вас.

– Можем ли вече да излезем? – попита Лъки.

– Да. Господарите чакат.

Лъки кимна. Той някак си не можеше да подтисна зараждащото се в него вълнение. Въпреки че сириусианците бяха големия враг в неговата кратка, но изтощителна кариера в Научния съвет, той никога досега не беше виждал жив сириусианец.

Лъки пристъпи навън от кораба върху издадената изходна площадка. Бигман се готвеше да го последва, но двамата направиха пауза, ахвайки от учудване.

9. ВРАГЪТ

Лъки беше стъпил върху първото стъпало на стълбата, която щеше да го свали до равнището на терена. Бигман надничаше иззад голямото рамо на приятеля си. И двамата бяха запнали от учудване.

Сякаш стъпваха на повърхността на Земята. Ако отгоре имаше покрив – куполна повърхност от твърд метал и стъкло – то той бе невидим в блясъка на синьото небе, на което, илюзия или не, имаше летни облаци.

Пред погледа им се простираха ливади и редица от сгради с широки пространства между тях. Сградите бяха оградени на места от цветни лехи. По средата им имаше поток, пресечен с малки каменни мостчета.

Дузини работи бързаха в различни посоки, всеки по своя път, всеки по своята работа, с характерната съсредоточеност на машините. На няколкостотин ярда от кораба стоеше група от пет същества (сириусианци!) и наблюдаваше с любопитство.

– Вие там, горе! Слизайте! Казвам ви, слизайте! Не се майте! – прозвуча остро и властно един глас, отправен към Лъки и Бигман.

Лъки погледна надолу. В основата на стълбата стоеше висок мъж с широко разкрасени крака и ръце на хълбоците. Тясното му, арогантно лице с маслинен тен бе обърнато към тях. Тъмната му коса бе подстригана по сириусианската мода. Имаше добре поддържана брада и тънки мустачки. Бе облечен в свободни и ярко оцветени дрехи. Ризата му бе с отворена яка и ръкави точно до лактите.

– Разбира се, сър. Щом бързате – отвърна Лъки.

Той увисна и заслиза по стълбата само на ръце с лекота и елегантно извито тяло. Накрая се отблъсна от корпуса и пропусна последните дванадесет стъпала, извивайки се така, че да се приземи с лице към чакащия го долу човек. Когато краката му се свиха, за да поемат удара и се изправиха отново, той отскочи леко встрани, за да позволи на Бигман да се приземи по подобен начин.

Човекът, пред който скочи Лъки, беше висок, но се оказа с един инч по-нисък от него, а отблизо се забелязваше известна отпуснатост на кожата и изнеженост.

Сириусианецът се намръщи, а горната му устна се повдигна в презрителна гримаса.

– Акробати! Маймуни! – извика той.

– Нито едното, нито другото, сър. Само земляни – отвърна спокойно, с чувства за хумор Лъки.

– Вие сте Дейвид Стар, но ви наричат Лъки – продължи другият. – Означава ли това на езика на земляните същото, каквото означава на нашия?

– Думата означава „късметлия“.

– Явно вече не сте късметлия. Аз съм Стен Девур.

– Досетих се.

– Изглеждате изненадан от гледката, а? – попита Девур и махна с ръка към зданията и градините. – Красиво е.

– Да, но не е ли това ненужно прахосване на енергия?

– С работи, работещи по двадесет и четири часа в денонощие, може да бъде направено. Сириус има енергия за прахосване, но мисля, че Земята няма.

– Ща разберете, че ние имаме всичко, каквото ни е нужно – каза Лъки.

– Ща разбере ли? Елате, ще говоря с вас в моята квартира.

Той махна властно на петимата други сириусианци, които междувременно се бяха приближили и се взираха в землянина, който в последните години бе за тях един вечно побеждаващ враг, но най-после бе заловен.

При жеста на Девур обаче сириусианците отдадоха част, обърнаха се незабавно кръгом и тръгнаха всеки по своя път.

Девур влезе в една малка открита кола, която се беше приближила безшумно върху диагравитационна възглавница. Нейната плоска долна повърхност, без колела или друго подобно устройство, остана на шест инча над терена. Една друга кола отиде към Лъки. И двете бяха управлявани, разбира се, от работи.

Лъки се качи на втората. Бигман понечи да го последва, но роботът-шофьор внимателно препречи пътя му с потегната ръка.

– Хей... – започна Бигман.

– Моят приятел идва с мен, сър – прекъсна го Лъки.

За пръв път Девур обърна погледа си към Бигман и неизмерима омраза се появи в очите му.

– Това същество не ме интересува – каза той. – Ако желаете неговата компания, можете да я имате за известно време, но не желая да ме безпокои.

Побледнял като платно, Бигман се взря в сириусианеца.

– Вие ще бъдете веднага обезпокоен от мен. Вие...

Но Лъки го сграбчи и му зашепна сериозно в ухото.

– Сега не можеш да направиш нищо, Бигман – каза му той. – Велика галактико, момче, остави засега нещата да следват естествения си ход.

Лъки го внесе почти на ръце в колата, докато Девур остана безразличен към събитието.

Колите потеглиха плавно като при полет на лястовица и след две минути спряха пред едноетажна сграда от гладки силиконови тухли, която по нищо не се различаваше от другите, освен по пурпурната украса около вратите и прозорците и автомобилния път от едната си страна. По време на краткото пътуване видяха много работи, но нито едно човешко същество.

Девур вървеше отпред. Той премина през една врата с арка над нея и влезе в малка стая с маса за съвещания и ниша, в която бе поставена голяма кушетка. Таванът светеше със същата синьо-бяла светлина както над полетата отвън.

Лъки си помисли, че синьото е малко засилено и после си спомни, че Сириус беше по-голяма, по-гореща и следователно по-синя звезда от земното Слънце.

Един робот донесе в два подноса храна и високи матирани чаши, съдържащи пенещ се млечнобял концентрат. Лек аромат на плодове изпълни въздуха и след дългите седмици корабна храна Лъки откри, че се усмихва, предчувствайки голямата наслада. Единият поднос бе поставен пред него, а другият пред Девур.

– Моят приятел ще иска същото – каза Лъки, обръщайки се към робота.

След като хвърли кратък поглед към Девур, който гледаше безучастно встрани, роботът излезе и се върна с още един поднос. По време на храненето никой не продума. Земянинът и марсианецът ядяха и пиеха с охота.

Но след като подносите бяха изнесени, сириусианецът каза:

– Аз трябва да започна с обявяването ви за шпиони. Вие влязохте в сириусианска територия и бяхте предупредени да напуснете. Вие напуснахте, но после се върнахте, като се опитахте завръщането ви да остане в тайна. Съгласно статута на междузвездното законодателство ние имаме право да ви екзекутираме на място, ако с поведението си отсега нататък не заслужите снизхождение.

– Какво поведение? – попита Лъки. – Бихте ли ми дали някакъв пример, сър?

– С удоволствие, мистър съветник. – Тъмните очи на сириусианеца се оживиха. – Има една капсула с информация, която нашият човек е изхвърлил в Пръстените преди злополучната си смърт.

– Мислите, че я притежавам ли?

– Нямайте никакъв шанс – засмя се сириусианецът. – Никога няма да ви допуснем до Пръстените на разстояние по-малко от равняващото се на половината скорост на светлината. Но вие сте един много умен член на Съвета. Дори на Сириус сме чували така много за вас и вашите подвизи. Имало е случаи, когато вие, така да се каже, сте заставали малко на пътя ни.

– Само малко – намеси се гневно Бигман с пискливия си глас, – като например обезвреждането на вашия шпионин на Юпитер-9, прекратяването на вашата сделка с пиратите от Астероидите, изтласкването ви от Ганимед...

– Ще го накарате ли да млъкне, мистър съветник? – попита почервенял от гняв Девур. – Дразни ме писъкът на придружаващото ви същество.

– Тогава кажете, каквото имате за казване, без да обиждате моя приятел – рече безапелационно Лъки.

– Това, което искам, е да ни помогнете при намирането на капсулата. Кажете ми, с вашата голяма изобретателност, как бихте постъпил, за да я намерите.

Девур се облегна с лакти на масата и загледа Лъки с жадни, чакащи очи.

– Първо кажете каква информация имате.

– Само тази, която мисля, че сте получили и вие, т.е. последните изречения на нашия човек.

– Да, ние я получихме. Не цялата, но достатъчно за да разберем, че тя не съдържа координатите на орбитата, в която е хвърлил капсулата.

– Е?

– Тъй като човекът е убягвал дълго време от очите на нашите собствени агенти и почти е избягал с успешно изпълнена мисия, аз допускам, че той е интелигентен.

– Той беше сириусианец.

– От едното не следва непременно другото – отвърна любезно Лъки. – В случая обаче ние можем да приемем, че той не би хвърлили капсулата в Пръстените така, че да не можете да я намерите.

– А вашите следващи аргументи, Земянино?

– Ако той е хвърлил капсулата в самите Пръстени, няма начин тя да

бъде намерена.

– Така ли мислите?

– Така мисля. И единствената друга възможност е той да е изпратил капсулата в Междината на Касини.

Стен Девур отметна глава назад и звънко се засмя.

– Освежаващо е да се слуша как великият съветник Лъки Стар прилага своята изобретателност при решаването на един проблем – каза той. – Човек би могъл да си помисли, че вие ще предложите нещо изумително, поразяващо. В замяна – само това. Е, мистър съветник, как ще реагирате, ако ви кажем, че без вашата помощ стигнахме веднага до това заключение и че нашите кораби започнаха да претърсват Междината на Касини почти незабавно след изхвърлянето на капсулата?

Лъки кимна. (Ако по-голямата част от човешкия състав на базата на Титан беше в Пръстените, за да участва в търсенето, това обясняваше отчасти наличието на малко хора в самата база).

– В такъв случай ви поздравлявам и ви напомням, че Междината на Касини е голяма и че в нея има известно количество камъчета – каза той. – За разлика от тях орбитата на капсулата е нестабилна поради привличането на Мимас. В зависимост от своето положение вашата капсула ще се премества бавно към вътрешния или към външния пръстен и ако не я намерите скоро, ще я загубите.

– Опитът ви да ме уплашите е глупав и безполезен. Дори в самите пръстени капсулата ще продължава да бъде от алуминий за разлика от леда.

– Уредите за откриване на маса не биха могли да различат алуминий от лед.

– Не могат уредите за откриване на маса на вашата планета, Земянино. Запитахте ли се как ви проследихме въпреки вашия несръчен трик с Идалго и още по-рискования на Мимас?

– Запитах се – отвърна студено Лъки.

Девур отново се засмя.

– И с основание. Очевидно Земята не притежава уреди за селективно откриване на маса.

– Свръхсекретни ли са? – попита вежливо Лъки.

– Принципът им на действие не е. Нашият търсец лъч използва слаби рентгенови лъчи, които се разпръсват по различен начин от различните материали в зависимост от масата на техните атоми. Част от тях се отразяват обратно и посредством анализиране на отразения лъч ние можем да различим металния космически кораб от скалистия

астероид. Когато космически кораби минават покрай един движещ се по своя път астероид и регистрират в него значителна маса метал, каквато не е притежавал преди, не е кой знае колко трудно да се предположи, че близо до астероида има космически кораб, който се спотайва и наивно си въобразява, че не може да бъде открит. Е, какво ще кажете, мистър съветник?

– Разбирам.

– А разбирате ли, че както и да се опитвате да се прикриете посредством Пръстените на Сатурн или на самия Сатурн, вашата метална маса всеки път ще ви издава? В пръстените, както и във външните десет хиляди мили от повърхността на Сатурн, няма изобщо никакъв метал. Не бихте могли да се скриете дори в Мимас. В продължение на няколко часа мислехме, че така сте постъпили. Ние открихме метал под леда на Мимас и това можеше да са останките от вашия кораб. Но после металът започна да се движи и ние разбрахме, че сте още между живите. Отгатнахме вашия трик с топенето и трябваше само да чакаме.

– Дотук печелите играта – съгласи се Лъки.

– Мислите ли тогава, че няма да намерим капсулата, ако тя отиде в Пръстените или е била хвърлена там още от самото начало?

– Добре, но защо още не сте я намерили?

За момент Девур помръкна, сякаш заподозря сарказъм, но пред изписания на лицето на Лъки вежлив израз на любопитство той успя само да изръмжи:

– Ще я намерим. Въпрос на време. А тъй като вие не можете да ни помогнете в тази работа, няма причина да отлагаме вашата екзекуция.

– Съмнявам се дали наистина имате предвид това, което току-що казахте. Ако ни убиете, ние ще станем много опасни за вас.

– Ако опасността, която представлявате живи е някаква мярка, не мога да повярвам, че говорите сериозно.

– Ние сме членове на Научния съвет на Земята. Ако бъдем убити, Съветът няма да забрави или прости това. И отмъщението не ще бъде насочено толкова срещу Сириус, колкото лично срещу вас. Запомнете това.

– Мисля, че зная повече по този въпрос, отколкото предполагате. Това същество с вас не е член на вашия Научен съвет.

– Може би не официално, но...

– А вие самият, ако ми позволите да завърша, сте много повече от редовен член. Вие сте осиновеният син на шефа на Научния съвет Хектор Конуей и сте гордостта на Съвета. Така че може би сте прав. –

Устните на Девур се разтегнаха в невесела усмивка. – Вероятно има условия, които да направят приемливо оставането ви жив. Нека помислим за тях.

– Какви условия?

– В последните седмици Земята е свикала междузвездна конференция на нациите, за да бъде обсъдено така нареченото от земляните наше нахлуване на тяхна територия. Може би вие не знаете за нея.

– Аз предложих такава конференция, когато за пръв път усетих съществуването на тази база.

– Хубаво. Сириус се съгласи на такава конференция, която ще се състои скоро на вашия астероид Веста. Земята изглежда бърза – отбеляза Девур с още по-широка усмивка. – А ние ще им угодим, тъй като не се страхуваме от резултата от нея. Общо взето, външните светове не обичат Земята и са прави. Нашият случай е костелив орех. Все пак ние бихме могли да го направим далеч по-драматичен, ако можехме да покажем цялата бездънност на земното лицемерие. Земляните свикват конференция. Те твърдят, че желаят да решат въпроса с мирни средства, а в същото време изпращат военен кораб на Титан с инструкция да разруши нашата база.

– Не съм имал такава инструкция. Действах по собствено усмотрение и без намерение да извършвам какъвто и да било вражески акт.

– Въпреки това ако свидетелствувате в полза на току-що казаното от мен, то ще направи голямо впечатление.

– Не мога да свидетелствам за нещо, което не е вярно.

Девур не обърна внимание на думите му.

– Нека видят, че не си нито упоен, нито принуден – каза дрезгаво той. – Свидетелствайте по своя собствена воля, но потвърдете нашата теза. Нека конференцията разбере, че скъпоценният член на Научния съвет, собственото момче на Конуей, е бил замесен в една незаконна терористична авантюра, докато в същото време Земята лицемерно свиква конференция и прокламира своята привързаност към мира. Това ще реши нещата веднъж завинаги.

Лъки пое дълбоко въздух и се взря в неприветливо усмихващото се лице на другия.

– Това ли предлагате? Лъжесвидетелствуване срещу живот? – попита той.

– Добре. Смятайте, че е така и направете вашия избор.

– Няма никакъв избор. В случай като този не бих се съгласил да лъжесвидетелствам.

– Мисля, че ще го направите – каза Девур, присвивайки очи. – Нашите агенти ви проучиха отблизо, мистър съветник, и ние знаем слабото ви място. Може да предпочитате да умрете, вместо да сътрудничите с нас, но вие имате слабостта на земляните към немощното, изкривеното и чудовищното. Вие ще направите това, за да предотвратите неговата смърт. – И меката пухкава ръка на сириусианеца се протегна внезапно и посочи без колебание Бигман.

10. ВОЕННОСЛУЖЕЩИ И РОБОТИ

– Спокойно, Бигман – промърмори Лъки. Дребният марсианец се сви на мястото си, а очите му изгаряха с поглед Девур.

– Нека не се сплашваме взаимно като деца – каза Лъки. – Екзекуцията не е лесна работа в един свят на роботи. Те не могат да ни убият, а аз не съм сигурен, че вие или вашите колеги бихте пожелали да убиете хладнокръвно човек.

– Разбира се, че не, ако под убийство разбирате отсичане на глава или разстрел с бластер. Няма нищо страшно в една бърза смърт. Да предположим все пак, че нашите роботи подготвят един лишен от всякакво оборудване кораб. Вашият... ъ... спътник може да бъде окован във вериги към една преграда на този кораб от роботи, които, разбира се, ще внимават да не го наранят. Корабът може да бъде снабден с автопилот, който ще го поведе в орбита, отдалечаваща се от вашето Слънце и извън еклиптиката. Шансът да бъде открит от някой на Земята е по-малък от едно на един квадрилион. Корабът ще пътува вечно.

– Лъки – намеси се Бигман, – няма значение какво ще правят с мен. Не се съгласявай с нищо.

– Вашият спътник ще има въздух в изобилие и тръбопровод за вода, който ще може да достигне, когато ожаднее – продължи Девур без да му обръща внимание. – Той, разбира се, ще бъде сам и няма да има никаква храна. Гладната смърт е бавна и е ужасно нещо да я очакваш в самота сред Космоса.

– Това би било нечестно и подло отношение към един военнопленник – каза Лъки.

– Няма никаква война, а вие сте само шпиони. В края на краищата, той може да избегне подобна участ. Какво ще кажете, мистър съветник? Достатъчно е само да подпишете нужното признание, че сте възнамерявали да ни нападнете и да се съгласите да го потвърдите лично на конференцията. Сигурен съм, че ще откликнете на молбите на съществото, с което сте се сприятелили.

– Молби! – извика почервенял от гняв Бигман.

– Това същество трябва да бъде арестувано – повиши рязко глас Девур. – Вървете!

Два робота се появиха безшумно от двете му страни и хванаха Бигман за ръцете. Той се опита да се освободи, а тялото му се повдигна от

пода вследствие на интензивното усилие, но ръцете му останаха неподвижни.

– Умоляваме господаря да не се съпротивлява, иначе може да се нарани въпреки нашето старание да го предпазим – каза единият от роботите.

– Имате на разположение двадесет и четири часа да решите – предупреди Девур. – Много време, а, мистър съветник? – Той погледна осветените цифри върху декоративната метална лента, обхващаща китката на лявата му ръка. – А междувременно ние ще приготвим опразнения кораб. Ако не се наложи да го използваме, на което разчитам – още по-добре, а, мистър съветник? Седете, където сте. Не се опитвайте да помогнете на вашия спътник – няма смисъл. Известно време няма да му се случи нищо лошо.

Бигман беше изнесен здрав-прав от стаята, докато понадигналият се от мястото си Лъки гледаше безпомощно.

Една светлинка проблесна върху малка кутийка на масата. Девур я докосна и точно над кутийката изскочи електроннолъчева тръба. Появи се нечия глава и един глас каза:

– Йънг и аз получихме съобщението, че си заловил члена на Съвета, Девур. Защо ни известихте едва след неговото кацане?

– Каква е разликата, Зейън? Вече знаете. Идвате ли насам?

– Разбира се, че идваме. Искаме да се срещнем с члена на Съвета.

– Тогава елате в моя кабинет.

Сириусианците пристигнаха след петнадесет минути. И двамата бяха високи колкото Девур и с маслинен цвят на кожата като него (причина за тъмния цвят на кожата беше твърде голямото ултравиолетово излъчване на Сириус), но бяха по-възрастни. Подстриганата коса на единия беше стоманеносива. Той имаше тънки устни и говореше бързо и точно. Представиха го като Хериг Зейън, а от неговата униформа ставаше ясно, че е от Сириусианската космическа военна служба.

Другият беше започнал да оплешивява. Под лакътя на едната ръка имаше дълъг белег и притежаваше умния поглед на човек израснал в Космоса. Той беше Барет Йънг, също военнослужещ от Космическата служба.

– Вашата Космическа служба е предполагам нещо подобно на нашия Научен съвет – каза Лъки.

– Да, така е – потвърди важно Зейън. – В този смисъл ние с вас сме колеги, само че от двете страни на фронта.

– Тогава, военнослужещ Зейън и военнослужещ Йънг, мистър

Девур ли...

– Аз не съм член на Космическата служба – намеси се Девур. – Не е необходимо да бъда. Човек може да служи на Сириус и извън нея.

– Е, да, стига да е племенник на директора на Центъра – каза Йънг с ръка върху белега, сякаш се опитваше да го скрие.

Девур стана.

– Това саркастична забележка ли беше, военнослужещ? – попита той.

– Не, разбира се. Казах го в буквалния смисъл. Вашето родство ви дава възможност да служите по-добре на Сириус.

В изявлението му обаче се чувствуваше суха съдържаност, а Лъки не можеше да не забележи проблесналата искра на враждебност между двамата застаряващи военни и младия, несъмнено влиятелен роднина на сириусианската върхушка.

Зейън се опита да смени темата на разговор като се обърна към Лъки и любезно го попита:

– Предадох ли ви нашето предложение?

– Да излъжа на междузвездната конференция?

Зейън изглеждаше отегчен и малко озадачен.

– Имах пред вид да се присъедините към нас и да станете сириусианец – отвърна той.

– Мисля, че не стигнахме до този въпрос – каза Лъки.

– Добре, тогава помислете върху следното: Нашата Служба ви познава добре, а ние уважаваме вашите способности и постижения. Но те се прахосват на една Земя, която един ден ще изчезне като биологичен факт.

– Като биологичен факт ли? – намръщи се Лъки. – Сириусианците, мистър Зейън, са потомци на земляните.

– Да, но не на всички земляни, а само на най-добрите, на тези със стремежа и силата да достигнат звездите като колонисти. Ние поддържаме поколението си чисто. Не допускаме в него слабаците или тези с некачествени гени. Ние отстранявахме непригодните, така че сега сме една чиста раса на силните, способните и здравите, докато на Земята е останал конгломерат от болни и дефектни.

– Допреди малко имахме тук един такъв пример в лицето на спътника на члена на Съвета – намеси се Девур. – Разгневи ме и ме отвори само фактът, че стоя в едно помещение с него. Той е една маймуна, една петфугова пародия на човешко същество, един деформиран къс...

– Той е по-добър човек от вас, сириусианеца – каза бавно Лъки.

Девур се надигна треперещ с изтеглен назад юмрук за удар. Зейън се спусна към него и сложи ръка на рамото му.

– Девур, моля те седни и ме остави да продължа. Сега не е време за излишни кавги – каза той.

Девур бутна грубо ръката му, но все пак седна.

– За външните светове, съветнико Стар – продължи сериозно Зейън, – Земята е ужасно зло – една бомба на субхуманност, която запалва да експлодира и да замърси чистата Галактика. Ние не искаме това да се случи. Не можем да го позволим. Ние се борим за чиста човешка раса, съставена от здрави, силни и надарени същества.

– Съставена от тези, които вие считате за такива – отвърна Лъки. – Здравето, силата и надареността идват от всички видове и форми. Великите личности на Земята произхождат от хора с всякакъв ръст, форма на главата, цвят на кожата и език. Нашето спасение и спасението на човечеството е в многообразието.

– Вие просто повтаряте като папагал това, което са ви учили. Мистър съветнико, наистина ли не разбирате, че сте един от нас? Вие сте висок, силен и с конструкцията на сириусианец. Имате неговата смелост и дързост. Защо се обединявате с тази сган на Земята срещу хора като вас, само защото се е случило да се родите на нея?

– Заключение от всичко това, мистър военнослужещ е, че вие желаете да отида на междузвездната конференция на Веста и да направя изявления, които да помогнат на Сириус – отвърна Лъки.

– Да помогнат на Сириус, но да са истина. Вие ни шпионирахте, а вашият кораб сигурно е бил въоръжен.

– Бих казал, че си губите времето, защото мистър Девур вече обсъди този въпрос с мен.

– И вие се съгласихте да станете сириусианец, каквото сте всъщност? – попита Зейън и лицето му светна при тази възможност.

Лъки погледна крадешком Девур, който невъзмутимо гледаше кокачетата на ръцете си, и каза:

– Мистър Девур направи предложението в друга форма. Може би той не ви е информирал по-рано за пристигането ми, за да има време да обсъди този въпрос насаме с мен и да използва собствените си методи на убеждаване. Накратко, той просто каза, че на конференцията аз трябва да спазвам поставените ми от Сириус условия, защото в противен случай моят приятел Бигман ще бъде изпратен да умре от глад, вързан в един празен космически кораб.

Двамата сириусиански военнослужещи се обърнаха бавно, за да

погледнат Девур, който продължаваше да съзерцава кокалчетата на ръцете си.

– Сър – започна Йънг, обръщайки се директно към Девур, – не е в традициите на Службата...

– Аз не съм военнослужещ и не давам половин кредитка за вашите традиции! – избухна внезапно пламналият от гняв Девур. – Аз съм началник на тази база и нося отговорността за нейната безопасност. Вие двамата бяхте назначени да ме съпровождате като делегати на конференцията на Веста, за да бъде представена Службата, но шеф на делегацията съм аз и аз отговарям за успеха ѝ там. Ако този землянин не харесва начина, по който възнамеряваме да убием неговия маймунски приятел, необходимо е само да приеме нашите условия, а той ще ги приеме много по-бързо по този начин, отколкото с помощта на вашето предложение да направите от него сириусианец. И сега слушайте по-нататък. – Девур стана от мястото си, отиде до далечния край на помещението и после се обърна, за да забие поглед в замръзналите лица на военнослужещите, които, подчинявайки се на военната дисциплина, го слушаха внимателно. – Писна ми от вашата намеса. Службата имаше на разположение достатъчно време, за да постигне успех в двубоя срещу Земята, но е направила нищожно малко в това отношение. Нека този землянин чуе това, което казва. Той трябва да го знае по-добре от всеки друг. Службата има незначителен принос и аз съм този, който устрои капан на Стар, а не тя. Вие, джентълмени, се нуждаете от малко повече сила и това аз възнамерявам да доставя...

Точно в този момент вратите се отвориха с трясък от един робот.

– Господари – каза той, – трябва да бъда извинен за нахълтването ми без заповед от ваша страна, но бях инструктиран да ви информирам относно малкия господар, който беше арестуван...

– Бигман! – извика Лъки, скачайки на крака. – Какво се е случило с него?

* * *

След като беше изнесен от помещението от двата робота, Бигман започна усилено да обмисля възможните пътища за бягство. Той не си правеше илюзия, че ще успее да си проправи път през цяла хорда от роботи и че без чужда помощ ще се измъкне от една така добре организирана база като тази, дори да имаше на разположение „Светкавичния Стар“.

Имаше и още едно нещо.

Лъки беше подложен на изкушението на постъпи нечестно и да стане предател, а примамката беше животът на Бигман.

Трябваше да му спести този избор. Лъки не биваше да спасява живота на Бигман с цената на предателството, нито пък да спаси своята чест като принесе в жертва Бигман, чувствувайки се виновен до края на живота си.

Имаше само един начин да предотврати двете възможности и Бигман хладнокръвно го възприе. Ако умре по някакъв начин, без намесата на Лъки, големият землянин нямаше да се обвинява за това дори дълбоко в съзнанието си.

Бигман беше натикан в една малка диагравитационна кола и пътува още две минути. Но времето беше достатъчно за кристализирането на този въпрос в съзнанието му. Годишите прекарани с Лъки бяха щастливи и вълнуващи. Той бе живял пълноценно през това време и без страх се беше срещал със смъртта. Сега също можеше да я посрещне без страх.

Смъртта обаче нямаше да дойде толкова скоро, че да му попречи да си уреди сметките с Девур. През целия му живот никой човек не го беше обиждал така безнаказано. Той не можеше да умре без да уреди сметките си. Мисълта за арогантния сириусианец така го изпълваше с гняв, че за момент не можеше да каже дали приятелството с Лъки или омразата към Девур беше главния подбудител.

Роботите го извадиха от диагравитационната кола, а единият от тях прекара грижливо и с опитността на експерт огромните си метални лапи по него, извършвайки обичайната проверка за оръжие.

Бигман се паникьоса за момент и се опита безуспешно да отблъсне ръцете на робота.

– Бях претърсен на кораба преди да слеза! – извика той, но роботът завърши претърсването без да му обърне никакво внимание.

Двата робота го хванаха отново, за да го вкарат в сградата. Точно сега беше подходящия момент. Затвореха ли го веднъж в една истинска килия с отделящи го от света силови полета, задачата му щеше да стане много по-трудно.

Бигман се отблъсна отчаяно от пода и направи салтомортале между роботите. Само тяхното вкопчване в ръцете на Бигман му попречи да се превърти напълно.

– Наскърбява ме фактът, че се поставихте в такова положение, господарю. Вероятно изпитвате болка. – Каза единият робот. – Ако бяхте стояли неподвижен и не пречехте на изпълнението на нашата задача, ние щяхме да ви държим възможно най-хлабаво.

Бигман обаче ритна още веднъж с крака и извика пронизително:

– Ръката ми!

Роботите коленичиха и внимателно положиха Бигман по гръб.

– Боли ли ви нещо, господарю?

– Вие, глупави приятелчета, ми счупихте ръката! Не я докосвайте!

Извикайте някой човек или робот, който знае как да се погрижи за счупена ръка. – Той изпъшка, а лицето му се изкриви от болката.

Без да откъсват очи от него, роботите бавно отстъпиха назад. Те нямаха чувства, а не можеха и да имат. Но вътре в тях бяха пътечките в позитронния мозък, чиято ориентация се управляваше от положителните и отрицателните напрежения, въведени от Трите закона на роботиката. В процеса на изпълнение на Втория закон, който гласеше, че трябва да се подчиняват на заповедта да поставят един човек на специално място, те бяха нарушили по-вишестоящия Първи закон, гласящ че никога не трябва да се причинява болка на човешко същество. В резултат на това в позитроните им мозъци беше настъпил хаос.

– Повикайте помощ... – извика рязко Бигман. – Марсиански пясци... повикайте...

Това беше заповед, подкрепена със силата на Първия закон. Едно човешко същество беше наранено. Роботите се обърнаха и тръгнаха, а в същото време дясната ръка на Бигман се стрелна към горната част на ботуша и се пхна в него. Той се изправи с иглен пистолет, топлещ дланта на ръката му.

При шума от това движение единият от роботите се обърна.

– Значи работата не е в болката, а? – попита с приглушен и надебелен глас роботът, причина за което беше обърканият му позитронен мозък.

Вторият робот също се обърна.

– Заведете ме обратно при вашите сириусиански господари – каза твърдо Бигман.

Това беше друга заповед, но тя вече не се подсилваше от Първия закон. В края на краищата нямаше наранено човешко същество. Нямаше никакъв шок или изненада при откриването на този факт.

– Тъй като в действителност вашата ръка не е наранена – каза просто по-близостоящият робот, чийто глас отново беше станал рязък, – ние сме длъжни да изпълним първоначалната заповед. Моля, елате с нас.

Бигман не си губеше времето. Неговият иглен пистолет проблесна безшумно и главата на робота се превърна в къс разстопен метал.

Останалата част от него се деформира и сгромоляса.

– Изваждането ни от строя няма да помогне – каза вторият робот и тръгна към него.

Самозащитата се третираше едва от Третия закон. Един робот не можеше да се откаже от изпълнението на заповед (Втория закон) само въз основа на него. И така роботът бе длъжен да върви срещу насочения иглен пистолет. В този момент от всички посоки започнаха да прииждат и други роботи, повикани несъмнено с радиосигнал, когато Бигман се престори, че му е счупена ръката.

Те всички щяха да вървят към игления пистолет, но бяха достатъчно на брой, за да има оцелели след изстрелите от него. Оцелелите щяха да го надвият и закарат в затвора. Ще бъде лишен от възможността за бърза смърт, а за Лъки ще остане непоносимата алтернатива.

Изходът беше само един. Бигман опря игления пистолет в слепоочieto си.

11. БИГМАН СРЕЩУ ВСИЧКИ

– Нито крачка по-близо! – извика пронизително Бигман. – Иначе ще бъда принуден да стрелям. Вие ще ме убиете.

Той събра кураж за възможния изстрел. Ако нищо друго не можеше да бъде направено, трябваше да стори това.

Но роботите спряха. Нито един от тях не мръдна. Бигман погледна наляво и надясно. Един робот лежеше на земята като безполезен метален къс. Друг стоеше с полупротегнати към него ръце. Трети, отдалечен на стотина фута, беше замръзнал в крачка.

Бигман бавно се обърна. Излизацият от една сграда робот беше замръзнал на изхода ѝ. Още по-далеч се виждаха и други. Сякаш слана ги беше попарила и парализирала моментално.

Всъщност той не беше изненадан. Причината беше Първият закон. Другото оставаше на заден план: заповедите, собственото им съществуване, всичко. Те не можеха да се помръднат, ако движението означаваше нараняване на човешко същество.

– Сега си отидете всички с изключение на един – заповяда Бигман, посочвайки най-близостоящия робот, другаря на унищожения. – Върнете се незабавно към предишните си задачи и забравете за мен и за токущо случилото се. Не се ли подчините веднага, това ще означава моята смърт.

И така, всички работи с изключение на един трябваше да си отидат. Това беше проява на грубост, а Бигман мрачно се питаше, дали напрежението, контролиращо позитроните, не бе станало толкова интензивно, че да повреди платинно-иридиевата гъба, от която бяха направени деликатните им мозъци.

Той притежаваше недоверието на земляните към роботите и се надяваше, че е станало точно така.

Всички работи с изключение на един си бяха отишли. Дулото на игления пистолет все още бе допряно до слепоочието на Бигман.

– Върни ме обратно при твоя господар – нареди той на останалия робот. (Бигман искаше да използва по-груба фраза, но какво би разбрал един робот от нанесена обида? Той с усилие се отказа от това си намерение.) – Веднага! Не позволявай на който и да е господар или робот да ни попречи. Ще използвам игления пистолет срещу всеки господар, който се приближи до нас или срещу себе си, ако стане необходимо.

– Аз ще следвам заповеди – каза роботът с дрезгав глас, който беше първият признак за влошената работа на позитронния мозък, както веднъж му бе пояснил Лъки. – Господарят може да бъде сигурен, че няма да направя нищо, което да навреди на него или на който и да е друг господар.

Той се обърна и се отправи към диагравитационната кола. Бигман го последва. Очакваше някаква измама, но такава нямаше. Роботът беше само една машина, следваща неизбежните правила за действие. Трябваше да си припомни това. Само човекът беше способен да лъже и мами.

– Аз ще чакам в колата – каза Бигман, когато спряха пред офиса на Девур. – Няма да излизам от нея. Ти ще влезеш и ще кажеш на господаря Девур, че господарят Бигман е на свобода и го чака. – Бигман се опита да надмогне отново изкушението, но този път то надделя. Беше твърде близо до Девур, за да се съпротивлява успешно. – Кажи му да измъкне дебелилото си тяло тук, навън – рече той. – Кажи му, че може да се бием с иглен пистолет или юмурици. За мен е без значение. Кажи му още, че ако не е годин и за двете, аз ще вляза и ще го ритам от тук до Марс.

* * *

Стен Девур се взря с невярващи очи в робота. Тъмното му лице се смръщи, а очите му гневно засвяткаха изпод рунтавите вежди.

– Искаш да кажеш, че той е навън, на свобода? И е въоръжен?

Девур погледна двамата военносслужещи, които отвърнаха на погледа му смаяни.

„Велика галактико!“, помисли си Лъки. „Този неукротим Бигман ще развали цялата работа, а отгоре на всичко ще загине.“

Зейън се изправи тежко на крака.

– Е, Девур, нали не очакваш роботът да лъже? – попита той. После отиде до стенния визифон и набра аварийната комбинация. – При наличието на въоръжен и решителен землянин на базата ще е добре, ако веднага преинем към действия.

– Но как така е въоръжен? – попита Девур, който все още не можеше да преодолее объркването си от този факт, но се отправи към врата. Лъки го последва, но сириусанецът веднага се обърна.

– Върнете се, Стар. А ти стой при землянина – заповяда той на робота – и при никакви обстоятелства не му позволявай да напуска тази града.

Изглежда беше стигнал вече до някакво решение, защото бързо напусна помещението, изваждайки в движение тежкия си бластер от

кобура му. Зейън и Йънг се поколебаха за момент, хвърлиха бърз поглед на Лъки, после на робота и решиха да последват Девур.

Районът пред офиса на Девур бе обширен и окъпан от изкуствената светлина, която възпроизвеждаше сириусианския синкав оттенък. Бигман стоеше сам в средата, а на разстояние сто ярда от него имаше пет робота. От другата страна се приближаваха още.

– Елате и вземете това същество – изрева Девур, жестикулирайки към стоящите по-близо роботи и сочейки Бигман.

– Те няма да се приближат в на сантиметър – извика в отговор Бигман. – Ако се опитат да дойдат към мен, ще ви застрелям и те знаят, че ще го сторя. Най-малкото, няма да рискуват.

Той стоеше спокойно, а в очите му се четеше насмешка.

Девур почервения и вдигна своя бластер.

– Не се наранявайте с този бластер – каза Бигман. – Държете го върше близо до тялото си.

Десният лакът почиваше в дланта на лявата му ръка. Десният му юмрук се сви леко, докато говореше, а от едва подаващото се между втория и третия пръст дуло на игления пистолет бликна струя деутерий, която се насочваше от периодично създаващо се магнитно поле. За постигане на подходящо положение на палеца и притискане се изискваше умение от най-висока степен, но Бигман го притежаваше. Никой човек в Системата не можеше да го направи по-добре.

Върхът на дулото на Девуровия бластер се превърна в мъничка бяла искра, а Девур извика от изненада и го изпусна.

– Не зная кои сте вие, приятелчета – обърна се Бигман към двамата военносслужещи, – но ако някой от вас се опита да насочи бластер, никога няма да завърши движението си.

Всички замръзнаха на място.

– Как така сте въоръжен? – попита накрая предпазливо Йънг.

– Един робот не е по-умен от приятелчето, което го командва – отвърна Бигман, – Роботите, които ме претърсваха на кораба и тук, бяха инструктирани от някой, който не знае, че един марсианец използва бутушите си не само за да си пъха краката в тях.

– А как се измъкнахте от роботите?

– Наложих се да унищожа един от тях – отвърна хладно Бигман.

– Вие сте унищожили робот?

Тримата сириусианци бяха поразени от ужас. Бигман почувствува, че напрежението се повиши. Той не се страхуваше от заобикалящите го роботи, но всеки момент можеше да се появи друг сириусианец и да го

застреля в гърба от безопасно разстояние.

Мястото между рамената започна да го сърби в очакване на изстрела. Е, това щеше да стане за миг и той нямаше да усети нищо. А после те ще загубят властта си над Лъки и мъртъв или не, Бигман ще излезе победител.

Той само искаше първо да си отмъсти на Девур, на това изнежено сириусианско приятелче, което, седнало на масата срещу него, му бе казал неща, каквито никой човек във Вселената не можеше да каже безнаказано.

– Бих могъл да ви застрелям всичките – каза Бигман. – Съгласни ли сте да направим една спогодба?

– Вие няма да ни застреляте, защото това просто би означавало проява на враждебност от страна на землянин на една сириусианска планета – отвърна спокойно Йънг, – което значи – война.

– Освен това, ако вие предприемете каквато и да било атака, тя ще освободи роботите – изрева Девур. – Те ще предпочетат да защитават три човешки същества пред едно. Хвърлете този иглен пистолет и се върнете в ареста.

– Добре. Отпратете роботите и аз ще се предам.

– Роботите ще се справят с вас – отвърна Девур и се обърна небрежно към другите сириусианци. – Кожата ме засърбява от необходимостта да разговарям с този деформиран хуманоид.

Игленият пистолет веднага проблесна и малкото огнено топче експлодира на един фут пред очите на Девур.

– Кажете отново нещо подобно и ще ви ослепа – закани се Бигман. – При първото движение на роботите това ще постигне и трима ви, преди те да ни достигнат. Може по този начин да предизвикам война, но вие няма да я доживеете. Наредете на роботите да се махнат и аз ще се предам на Девур, ако той успее да ме надвие. Ще хвърля игления си пистолет на един от вас, другите двама, и ще се предам.

– Предложението му звучи разумно, Девур – каза съдржано Зейън.

– Тогава вземете пистолета му. Идете при него и го вземете – нареди Девур, който още триеше очите си.

– Чакайте! Още не мърдайте! – каза Бигман. – Искам вашата честна дума, че няма да бъда застрелян или предаден на роботите. Девур трябва да ме надвие.

– Да дам честна дума на теб? – избухна Девур.

– На мен, но не вие. Искам дума на един от другите двама, които носят униформата на Сириусианската служба. Ако им предам игления

пистолет, те ще стоят ли настрана и ще ви оставят ли вас, Девур, да се биете с мен с голи ръце?

– Имате моята честна дума – каза Зейън.

– И моята – добави Йънг.

– Нямам намерение да докосвам съществуването – отсече Девур.

– Страх ли ви е? – попита тихо Бигман. – Аз съм твърде голям за вас, Девур. Вие ме нарекохте с разни имена. Бихте ли заменили страхливата си уста със своите мускули? Ето ви моя иглен пистолет, военнослужещи.

Той внезапно подхвърли пистолета към Зейън. Последният протегна ръка и ловко го хвана.

Бигман чакаше.

Зейън пхна игления пистолет в джоба си.

– Роботи! – извика Девур.

– Оставете ни, роботи! – извика също толкова енергично Зейън и после се обърна към Девур. – Ние му дадохме нашата честна дума, Девур. Ти ще трябва сам да го заведеш в ареста.

– Иначе аз ще те заведа там – подхвърли с насмешка Бигман.

Девур изръмжа и тръгна бързо към Бигман. Дребният марсианец го чакаше леко приклепнал. Той отстъпи встрани, за да избегне протегнатата към него ръка и после скочи като пружина. Юмрукът му срещна лицето на другия. Чу се тъп звук като от удар на дървен чук върху зелка, а Девур се олюля назад и седна на земята. Той гледаше Бигман замаян от учудване. Дясната му буза беше почервеняла, а от ъгълчето на устата му бавно се стичаше тънка струйка кръв. Той я докосна с пръст и я избърса, а после погледна кръвта, невярвайки на очите си.

– Земянинът е по-висок, отколкото изглежда – отбеляза Йънг.

– Не съм землянин, а марсианец – поправи го Бигман. – Станете, Девур. Или сте твърде слаб? Нищо ли не можете да направите без помощта на роботите? Избърсват ли ви устата, след като се нахраните?

Девур извика дрезгаво и скочи на крака, но не побърза да се нахвърли върху Бигман. Вместо това започна да го обикаля в кръг, дишайки тежко и наблюдавайки го с пламнали очи.

Бигман също се въртеше и наблюдаваше това задъхващо се тяло, отслабено от лекия живот и помощта на роботите, неумелите ръце и тромавите крака. Бигман беше сигурен, че сириусианецът никога не се е бил с юмруци.

Бигман пристъпи отново към него, улови с бързо внезапно движение ръката му и я изви. Девур политна с вик и се просна на земята.

Бигман отстъпи назад.

– Какво има? – попита той. – Аз не съм човек, а само някакво същество, а? Какъв е проблемът?

Девур хвърли убийствен поглед на двамата военнотружешци. Той се изправи на колене и изпъшка, когато постави ръка върху натъртената при падането страна.

Двамата сириузианци не се помръднаха да му помогнат. Те невъзмутимо наблюдаваха как Бигман го поваля отново и отново.

Накрая Зейън пристъпи напред.

– Марсианецо – каза той, – ще го нараните сериозно, ако продължите. Нашето споразумение беше да оставим Девур да ви надвие с голи ръце, а мисля, че получихте, какво искахте. Това е всичко. Сега се предайте на мен, защото в противен случай ще трябва да използвам игления пистолет.

Обаче Девур, дишайки тежко изстена:

– Махай се! Махай се, Зейън! Вече е твърде късно. Отстъпи назад, ти казвам! Роботи! Елате тук!

– Той ще се предаде на мен – каза Зейън.

– Никакво предаване – отвърна Девур. Подутото му лице потрепваше от физическата болка и силния гняв. – Късно е за каквото и да било предаване... Ти, роботе, най-близостоящият, не ме интересува серийният ти номер. Иди и хвани това същество – гласът му се извиси до писък, когато посочи Бигман. – Унищожи го! Натроши го! Натроши всяко парченце от него!

– Девур! – извика Йънг. – Полудя ли? Един робот не може да направи такова нещо.

Роботът остана на мястото си без дори да се помръдне.

– Ти не можеш да навредиш на човешко същество, роботе – каза Девур. – Не те карам да го правиш. Но това там не е човешко същество.

Роботът се обърна, за да погледне Бигман.

– Той няма да повярва! – извика Бигман. – Вие може да не ме смятате за човек, но роботът знае по-добре.

– Погледни го, роботе – каза Девур. – То говори и има човешки вид, но не е човек. Мога да го докажа. Виждал ли си някога толкова дребен възрастен човек? Това доказва, че не е човешко същество, а някакво животно, което... което ме нарани. Ти трябва да го унищожиш.

– Бягайте при работа-бавачка – присмя му се Бигман.

Роботът обаче направи първата крачка към него. Йънг пристъпи напред и застана между робота и Бигман.

– Не мога да позволя това, Девур – каза той. – Един робот не трябва да върши такова нещо, дори да няма друга причина освен вероятността да бъде повреден при напряжението, породено от това действие.

Но Девур не го послуша.

– Аз съм по-старши от теб – каза той, шепнейки дрезгаво. – Ако направиш само едно движение да ме спреш, до утре ще те изхвърля от Службата.

Навикът да се подчинява беше силен. Йънг отстъпи назад, но лицето му изразяваше страдание и ужас.

Роботът тръгна по-бързо и сега. Бигман отстъпи предпазливо крачка назад.

– Аз съм човешко същество – каза той.

– Това не е човек! – извика като луд Девур. – Натроши го на парчета. Бавно.

Студени тръпки полазиха по гърба на Бигман, а устата му пресъхна. Не беше предвидил такъв развой на събитията. Бърза смърт, да, но това...

Нямаше повече място за отстъпване, а за него нямаше спасение, дори да притежаваше игления пистолет. Отзад имаше и други работи и всички бяха чули твърдението, че той не е човек.

12. КАПИТУЛАЦИЯ

Върху натъртеното и подпухнало лице на Девур се появи усмивка. Тя сигурно му причиняваше болка, защото едната му устна беше разцепена. Той я докосваше разсеяно с носната си кърпа, но очите му бяха вперени в движещия се към Бигман робот и изглежда не чувствуваше нищо друго.

Дребният марсианец имаше за отстъпление само още шест фута, а Девур не правеше нищо да ускори приближаващия се робот или да размърда другите зад него.

– Девур, човече, в името на Сириус, това не е необходимо – каза Йънг.

– Без коментари, Йънг – рече възбудено Девур. – Този хуманоид е унищожил един робот и вероятно е повредил други. Ние ще трябва да проверим всеки от тях, който е бил свидетел на насилието, извършено от това същество. То заслужава смърт.

Зейън протегна ръка към Йънг да го възпре, но той нетърпеливо я отблъсна.

– Смърт ли? Добре – каза Йънг. – Тогава го закарай на Сириус, съди го и го екзекутирай съгласно законите. Или образувай процес тук на базата и го разстреляй. Но това не е никаква екзекуция. Само защото е набил...

– Достатъчно! – извика яростно Девур. – Ти се намеси един път повече от необходимото. Арестуван си. Зейън, вземи бластера му и ми го хвърли. – После побърза да се обърне, за да не изпусне дори за секунда Бигман от погледа си. – По дяволите, Зейън, действуй или ще арестувам и теб.

С горчивина, без да промълви нито дума, Зейън протегна ръка към Йънг. Йънг се поколеба, а пръстите му се свиха около дръжката на полуизвадения от гняв бластер.

– Недей, Йънг – прошепна настойчиво Зейън. – Не му давай повод. Той ще отмени ареста, когато лудостта му премине. Ще трябва да го направи.

– Искам този бластер! – изкрещя Девур. Йънг го измъкна от кобура и с трепереща ръка го подаде с дръжката напред на Зейън. Той го хвърли в краката на Девур, който го взе.

– Не ме докосвай! Аз съм господар! – извика Бигман, когато

огромната лапа на робота го хвана за китката. Той беше пазил досега мъчително мълчание, напразно очаквайки шанс да се измъкне и избяга.

Роботът се поколеба за момент и после хватката му стана по-силна. Другата му ръка се пресегна за лакътя на Бигман. Девур се смееше истерично.

Йънг се обърна кръгом и каза с приглушен тон:

– Поне няма да гледам това подло престъпление.

И така, той не видя какво стана после.

* * *

На Лъки му струваше голямо усилие да остане спокоен, когато тримата сириусианци излязоха. От чисто физическа гледна точка той не можеше да победи с голи ръце един робот. Някъде в сградата навярно имаше оръжие, с което би могъл да унищожи робота. После ще успее да излезе оттук и дори да застреля тримата сириусианци.

Но Лъки не можеше да напусне Титан, нито да разгроми цялата база. Ако го убият (а това в крайна сметка бе неизбежно) ще осуети постигането на основната цел, а той не можеше да си го позволи.

– Какво се случи с господаря Бигман? – попита той робота. – Изложи бързо най-същественото!

Роботът го стори, а Лъки слушаше с напрегнато внимание. Лъки го чуваше да фъфли на моменти, да изпуска думи и сбива речта, докато описваше двойното насилване на роботите от страна на Бигман чрез преструване и заплашване, че ще навреди на човешко същество.

Той изпъшка. Един робот беше мъртъв. Силата на сириусианското законодателство щеше да се стовари в пълния си размер върху Бигман. Лъки познаваше достатъчно добре сириусианската култура и грижите на сириусианците за техните роботи, за да знае, че при унищожаването на робот няма смекчаващи вината обстоятелство.

Как сега да спаси импулсивния Бигман?

Лъки си спомни своя собствен, раздвоен от противоречиви чувства опит да задържи Бигман на Мимас. Не беше предвидил точно това, но се страхуваше от темперамента му при деликатните обстоятелства, които го заобикаляха сега. Той трябваше да остави Бигман. Но каква щеше да бъде ползата? Дори когато си помисли за това сега, той установи, че се нуждае от неговата компания.

В такъв случай обаче той трябваше да го спаси. Някак си трябваше да го спаси.

Лъки тръгна бързо към изхода на сградата, но роботът категорично

му препречи пътя.

– Съгласно дадените ми инструкции господарят не трябва да напусне сградата при никакви обстоятелства.

– Аз не напускам сградата – отвърна рязко Лъки. – Само отивам към вратата.

За момент роботът замълча, а после каза:

– Съгласно дадените ми инструкции господарят не трябва да напусне сградата при никакви обстоятелства.

Лъки отчаяно се опита да го избути настрана, но беше сграбчен, задържан неподвижно за момент и после отблъснат назад.

Лъки нетърпеливо прехапа горната си устна. Един робот можеше да тълкува дадените му инструкции в широки граници. Този робот обаче беше повреден. Тълкуването бе намалено до голата същност на роботното разбиране.

Но той трябваше да види Бигман. Лъки се обърна към масата. В центъра ѝ имаше триизмерен репродуктор на изображения. Девур го беше използвал, когато му се обадиха двамата военнослужещи.

– Хей, роботе! – извика Лъки.

Роботът тронаво се дотъри до масата.

– Как работи репродукторът на изображения? – попита го той.

Роботът беше бавен, а говорът му продължаваше да се влошава.

– Управлението му е в тази ниша – каза той.

– Коя ниша?

И роботът му показва, отмествайки несръчно един квадрат.

– Добре, а мога ли да го фокусирам точно върху площта извън сградата? – попита Лъки. – Покажи ми. Направи го.

Той се дръпна настрана. Роботът работеше, докосвайки копчетата.

– Направих го, господарю.

– Дай да видя.

Районът отвън бе показан в силно умален размер над масата, а фигурките на хората изглеждаха още по-малки. Роботът беше се отдалечил и гледаше тъпо в друга посока. Лъки не го повика да се върне.

От изображението не идваше никакъв звук, но докато търсеше откъде се настройва, вниманието му беше привлечено от битката, която се водеше. Девур се биеше с Бигман!

Как малкият дявол бе успял да убеди двамата военнослужещи да стоят настрана и да допуснат това? Защото Бигман, разбира се, попиляваше своя противник от бой. Гледката, обаче, не зарадва Лъки.

Това можеше да свърши само със смъртта на Бигман и Лъки

знаеше, че той го осъзнава, но не го е грижа. Марсианецът се излагаше на сигурна смърт, използвайки възможността да си отмъсти за една обида... А-а. Единият от военнослужещите вече прекрати битката.

В този момент Лъки намери копчето за звука. Думите започнаха да излитат от репродуктора на изображения, чу се как Девур яростно повика робота и гръмко му заповяда да унищожат Бигман.

За частица от секундата Лъки помисли, че не е чул добре, а после удари с двата юмука по масата, обладан от почти пълно отчаяние.

Той трябваше да излезе оттук, но как?

Останал бе насаме с един робот, в чиито позитронни пътища на мозъка бе останала една единствена инструкция: На всяка цена да го задържи в сградата. Велика галактико, нямаше ли нищо, което да наддее над тази заповед? Липсваше му дори оръжие, с което да заплаши робота със самоубийство или да го убие.

Погледът му попадна на стенния визифон. Последен до него бе видял Зейън. Ставаше дума за нещо като извънредно положение, когато се разчу новината за Бигман.

– Роботе, бързо! – извика Лъки. – Какво се случи тук?

Роботът се приближи, погледна слабо светещата в червено комбинация от копчета и каза мъчително бавно:

– Един господар даде указания на всички роботи да отидат и да заемат бойните позиции.

– Как мога да направя същото, отменяйки всички текущи заповеди?

Роботът се взря в него, а той сграбчи ръката му почти бясно и я разтресе.

– Кажи ми. Кажи ми.

Можеше ли роботът да го разбере? Или върху повредените му мозъчни пътища още се съхраняваха някои остатъци от инструкции, които не му позволяваха да даде тази информация?

– Кажи ми или го направи!

Без да каже нещо, роботът протегна с неравномерно движение пръст към апаратурата и натисна бавно два бутона. После пръстът му се повдигна на един инч и спря.

– Това ли е всичко? Направи ли го?

Но роботът само се обърна, отиде с неравномерна походка към вратата (влачейки видимо единия си крак) и излезе навън.

С бързи стъпки Лъки се стрелна след него и измина стотината ярда, отделящи го от Бигман и тримата сириусянци.

Йънг, който се отвърна ужасен от предстоящото кръвосмразяващо

унищожение на едно човешко същество, не чу агонизиращ вик. Вместо това последва сумтенето на Зейън и безумният вик на Девур.

Той се обърна. Роботът беше пуснал Бигман и се отдалечаваше в тръс. Отдалечаваха се и всички роботи, които се виждаха наоколо. А землянинът Стар изневиделица се беше появил до Бигман.

Лъки стоеше наведен над него, а дребният марсианец поклащаше глава, търкайки енергично лявата си ръка.

– Да бе закъснял само с минутка, Лъки, само една минутка по-късно и... – чу го да казва Йънг.

Девур дрезгаво и безполезно крещеше на роботите, но в този момент един високоговорител изпълни внезапно въздуха с глъчка.

– КОМАНДИР ДЕВУР, МОЛЯ ЗА ИНСТРУКЦИИ. НАШИТЕ УРЕДИ НЕ ПОКАЗВАТ НИКАКВА СЛЕДА ОТ ВРАГ. ОБЯСНЕТЕ ЗАПОВЕДТА ЗА ЗАЕМАНЕ НА БОЙНИ ПОЗИЦИИ. КОМАНДИР ДЕВУР...

– Бойни позиции – мърмореше смаян Девур. – Нищо чудно, че роботите... – Погледът му попадна на Лъки. – Вие направихте това.

– Да, сър – кимна Лъки.

Подутите устни на Девур се разтвориха и той каза дрезгаво:

– Умният, съобразителният член на Съвета. Вие спасихте за малко вашата маймуна. – Бластерът му се насочи решително към диафрагмата на Лъки. – Влизайте в моя офис. Един по един. Вие също, Зейън. Всички.

Репродукторът на изображения на бюрото му лудо звънеше. Очевидно невъзможността да бъде намерен Девур в офиса бе принудило обърканите му подчинени да прибягнат до високоговорителите.

Девур включи звука, но без изображението.

– Отменям заповедта за заемане на бойните позиции – изръмжа Девур. – Беше грешка.

Мъжът от другата страна изпелтечи нещо, а Девур отвърна рязко:

– Няма нищо нередно в изображението. По-бързо. Всеки да се заеме отново с обичайната си работа.

Почти против волята му ръката на Девур премина между лицето и мястото, където трябваше да бъде изображението, сякаш се страхуваше, че другият би могъл някак да проникне с погледа си, да види на какво е заприличал и да се запита за причината.

Ноздрите на Йънг пламнаха, докато го наблюдаваше и той бавно потърка ръката с белега.

Девур седна.

– Вие останете прави – каза той и навъсено ги изгледа един по един. – Този марсианец ще умре. Може би не от робот или завързан в космически кораб. Ще измисля нещо. А вие не си въобразявайте, че сте го спасили, землянино. Бъдете сигурен, че ще измисля нещо още по-забавно. Имам богато въображение.

– Искам да бъде третиран като военнопленник – настоя Лъки.

– Няма война. Той е шпионин и заслужава смърт – отвърна Девур. – Убил е робот. Два пъти заслужава смърт. – Гласът му внезапно потрепери. – Вдигна ръка на мен. Една дузина пъти заслужава смърт.

– Аз искам да купя моя приятел – каза шепнешком Лъки.

– Той не се продава.

– Мога да дам висока цена.

– Каква? – попита Девур и хищно се усмихна. – Като свидетелствувате на конференцията ли? Твърде късно е за това. Не е достатъчно.

– В никакъв случай не бих могъл да го направя – отвърна Лъки. – Не мога да лъжествидетелствувам срещу Земята, но има една истина, която мога да ви кажа. Една истина, която не знаете.

– Не се пазари с него, Лъки – отсече Бигман.

– Маймуната е права – каза Девур. – Не се пазарете. Не можете да го купите на никаква цена. Не ще го купите с нищо, което бихте могли да ми предложите. Не бих го продал и за цялата Земя.

– Аз бих го продал за много по-малко – намеси се остро Йънг. – Изслушай члена на Съвета. Техният живот може да струва колкото притежаваната от тях информация.

– Не ме дразни – каза Девур. – Ти си под арест.

Обаче Йънг вдигна един стол и го пусна да падне с трясък.

– Нямах право да ме арестуващ. Аз съм военнослужещ. Не можеш да ме екзекутираш току-така. Няма да посмееш, колкото и да те дразня. Ще трябва да ме предадеш жив на съда. А на какъвто и да е процес аз имам какво да кажа.

– Какво например? – попита презрително Девур. Цялата омраза, която застарелият военнослужещ изпитваше към младия аристократ, излезе наяве.

– Например случилото се днес: Как ти ревеше, докато един петфуртов замлянник те тупаше и как Зейън трябваше да се намеси, за да ти спаси живота. Зейън ще ми бъде свидетел. Всеки човек на базата ще си спомни, че дни наред след тази дата ти не си посмял да си покажеш лицето. Или може би ще имаш смелостта да го покажеш преди да е оздравяло, а?

– Замълчи!

– Аз мога да мълча. Ще си затворя устата, ако престанеш да подчиняваш интересите на Сириус на личната си омраза. Чуй какво има да каже членът на Съвета. – Той се обърна към Лъки. – Гарантирам ви справедлив съдебен процес.

– Каква почтена сделка, а? – изписка Бигман. – Вие и Зейън ще се събудите една сутрин, за да откриете, че сте загинали при нещастен случай. А Девур така ще съжалява, че ще ви изпрати много цветя, само след това няма да има кой да каже как той се е нуждаел от работи, зад които да се скрие, когато един марсианец е посегнал на мръсната му кожа. И ние ще трябва да направим всичко, което му харесва. Защо тогава да се пазарим?

– Няма да се случи нищо подобно – отвърна твърдо Йънг, – защото до едни час след като си тръгна оттук аз ще разкажа подробно цялата история на един от роботите. Той няма да знае на кой и няма как да открие. Ако някой от нас двамата със Зейън умре от нещо друго освен от естествена смърт, историята ще бъде изцяло предадена по субетера. В противен случай това няма да стане. Аз мисля, че Девур ще внимава някои от двама ни да не пострада.

– Това не ми харесва, Йънг – поклати глава Зейън.

– Ще трябва да ти хареса, Зейън. Ти си свидетел на този бой. Мислиш ли, че той няма да ти стори възможно най-лошото, ако не вземеш предпазни мерки? Хайде, омръзна ми да компрометирам Службата заради племенника на директора.

– И каква е вашата информация, съветнико Стар? – попита невесело Зейън.

– Става дума за нещо повече от информация – отвърна тихо Лъки. – Ще ви предам човек, на така наречената от вас сириусианска територия има още един член на Съвета. Съгласете се да третирате моя приятел като военнопленник и гарантирате за живота му, като забравите за унищожението на робота и аз ще ви предам този друг член на Съвета.

13. ПОДГОТОВКА ЗА ВЕСТА

Бигман, който до последен момент беше сигурен, че Лъки е измислил някаква военна хитрост, се ужаси.

– Недей, Лъки! – извика той сърцераздирателно. – Недей! Не желая да ме измъкваш по този начин!

Девур явно беше учуден.

– Къде? – попита той. – Никакъв кораб не може да проникне през нашата охрана. Това е лъжа.

– Ако се споразумеем, аз ще ви заведа до човека – каза уморено Лъки.

– Космос! – изсумтя Йънг. – Това се казва споразумение.

– Чакайте – намеси се гневно Девур. – Признавам, че това може да представлява интерес за нас, но ще свидетелствува ли Стар на конференцията на Веста, че този друг член на Съвета е нахлул на наша територия и че доброволно е разкрил скривалището му?

– Това е точно така и аз ще дам показания.

– Имаме ли честната дума на един член на Съвета? – попита с насмешка Девур.

– Казах, че ще свидетелствувам.

– Добре тогава. Ще се съобразим с желанието ви и ще ви подарим в замяна живота. – каза Девур. Изведнъж очите му яростно заискриха. – На Мимас. Така ли е, мистър съветник? На Мимас?

– Правилно.

– В името на Сириус! – извика Девур и скочи развълнуван на крака. – Едва не го изпуснахме. Не се сети и никой от Службата.

– На Мимас ли? – попита замислено Зейън.

– Службата още не може да включи – каза злобно Девур. – Очевидно на „Светкавичния Стар“ е имало трима души. Трима са влезли в Мимас, двама са напуснали, а един е останал. Мисля, че в твоя доклад, Йънг, се наблягаше на факта, че Стар винаги действувал в двойка със своя спътник.

– Винаги е било така – каза Йънг.

– И ти липсваше съобразителността да предположиш, че има и трети, нали? Ще отидем ли тогава до Мимас? – Изглежда стресът при това ново разкритие бе притъпил безумното му желание за мъст и той не успя да си възвърне подигравателната ирония, която показва при кацането

на двамата земляни на Титан. – А вие ще ни удостоите с вашата компания, нали, мистър съветник?

– Разбира се, мистър Девур – отвърна Лъки.

Бигман се отдалечи с отвърнато лице. Струваше му се, че се чувства по-зле дори отколкото в онзи последен момент от приближаването на робота, в който металните крайници стиснаха ръката му, готови да я счупят.

* * *

„Светкавичният Стар“ беше отново в Космоса, но не като независим кораб. Той беше уловен в здрава магнитна хватка и се движеше в съответствие с машинните импулси на съпровождащия го сириусиански кораб.

Пътуването от Титан до Мимас отне близо два дни. За Лъки това бе трудно време, изпълнено с горчивина и безпокойство.

Липсваше му Бигман, който бе отделен от него и пътуваше в сириусианския кораб. (Девур беше посочил, че разделянето на различни кораби е гаранция за доброто им поведение).

На кораба беше и сириусианският военнослужещ Зейън. В него имаше известна съдържаност. Не си направи труда да повтори първоначалния си опит да спечели Лъки за сириусианската кауза, а Лъки не можеше да устои да не предприеме офанзива по този въпрос. Той попита дали Девур беше в очите на Зейън един пример за по-висшата раса човешки същества, които обитават планетите на Сириус.

– Девур не е бил облагодороден от обучението и дисциплината в Службата – призна неохотно Зейън. – Той е емоционален.

– Струва ми се, че вашият колега Йънг отива още по-далеч. Той не крие своето ниско мнение за Девур.

– Йънг е... изразител на едно крайно гледище сред военнослужещите. Белега на ръката си получи по време на едни вътрешни търкания, които съпътстваха издигането на власт на сегашния директор на централното ръководство.

– Чичото на Девур ли?

– Да. Службата беше на страната на предишния директор, а Йънг изпълняваше заповедите с войнска доблест. В резултат на това той беше предложен за повишение при новия режим. О, те го изпратиха тук и го назначиха към комисията, която ще представя Сириус на Веста, но всъщност той е подчинен на Девур.

– Племенникът на директора.

– Да. А Йънг се възмути от това. Той не може да разбере, че Службата е държавен орган, чиято политика не се поставя под въпрос или няма значение кой индивид или група ще го ръководи. Иначе е превъзходен военен.

– Но вие не отговорихте на въпроса, дали намирате, че Девур наистина представлява сириусианския елит.

– А какво ще кажете за вашата Земя? – попита гневно Зейън. – Никога ли не сте имали недотам елитни управници? Или дори лоши?

– Много на брой – призна Лъки, – но ние, на Земята, сме много различни един от друг, изменяме се. Никой управник не може да остане на власт много дълго, ако не възплащава един компромис помежду ни. Склонните на компромиси управници може да не са динамични, но не са и тиранични. На Сириус вие цените еднаквостта, а благодарение на нея един управник може да стигне до крайности.

Зейън въздъхна, но минаха дълги часове преди да заговори отново на Лъки. Това стана едва когато Мимас се появи в големи размери на видеоекрана.

– Кажете ми, мистър съветник – каза Зейън, – искам да ми отговорите честно. Не е ли всичко това някакъв трик?

Стомахът на Лъки се сви, но той попита спокойно:

– Какъв трик?

– Наистина ли има на Мимас член на Съвета?

– Да, има. Какво очаквате вие? Че съм скрил на Мимас военна част, която ще унищожи всички ви ли?

– Може би нещо подобно.

– И какво ще постигна с унищожаването на един сириусиански кораб и дузина сириусианци?

– Ща спасите вашата чест.

– Аз направих един пазарлък – сви рамена Лъки. – Ние имаме член на Съвета там. Аз ще отида, ще го взема и той няма да окаже никаква съпротива.

– Много добре – каза Зейън. – Предполагам, че в края на краищата от вас няма да стане сириусианец. По-добре ще е да си останете землянин.

Лъки горчиво се усмихна. Значи на това се дължеше лошото настроение на Зейън. Неговото непоклатимо чувство за военна чест се бунтуваше срещу поведението на Лъки, дори когато вярваше, че Сириус ще бъде облагодетелствуван от него.

* * *

Председателят на Съвета Хектор Конуей чакаше на централния космодром в Международния град да отпътува за Веста. Той не беше се чувал директно с Лъки откакто „Светкавичният Стар“ беше влязъл в сянката на Идалго.

Донесената от капитан Бернолд информация се отличаваше с краткото си съдържание, белязано с характерния за Лъки здрав разум. Свикването на конференция беше единствения изход. Президентът веднага разбра това и макар някои членове на кабинета да бяха настроени войнствено, те трябваше да отстъпят.

Дори Сириус (както беше предсказал Лъки) страстно подкрепи тази идея. Явно бе какво цели сириусианското правителство: една конференция, която сигурно щеше да претърпи неуспех, последвана от война при диктувани от тях условия. Външно погледнато те държаха всички козове.

Точно поради това бе необходимо да я запазят колкото може по-дълго в тайна от широката публика. Ако по субетера бяха предадени всички подробности без грижлива подготовка на общественото мнение, възнегодувалите хора можеха да тласнат земното правителство към война срещу цялата Галактика. Свикването на конференция щеше само да влоши нещата, тъй като би се изтъквало като подло отстъпление пред сириусианците.

Все пак не можеше да се пази строга секретност. Пресата беше разгневена и бунтарски настроена от факта, че ѝ се подава оскъдна и неясна информация. Нещата се влошаваха с всеки изминат ден.

Президентът трябваше да удържи някак положението до започването на конференцията. И все пак, ако конференцията не успееше, сегашното положение щеше да бъде прекрасно в сравнение с бъдещето.

При общото негодуване, което би последвало, не само ще избухне война, но и Научният съвет ще е напълно дескредитиран и разбит, а Земната федерация ще загуби най-мощното си оръжие точно когато най-много се нуждае от него.

Бяха минали седмици откакто Хектор Конуей бе спал за последен път без приспивателни и за пръв път в своята кариера помисли сериозно, че може би ще трябва да се пенсионира.

Той се надигна и се отправи към кораба, който беше вече готов за излитане. След една седмица ще бъде на Веста за предварителни разговори с Доремо. Този стар държавник с възпалени очи ще удържи

баланса на силите. Няваше съмнение в това. Самата слабост на неговия малък свят го правеше силен. Той поддържаше един честен и неповлияван от ничии интереси неутралитет в Галактиката и дори сириусианците щяха да се вслушат в думите му.

Ако Конуей успееше да го спечели на своя страна...

Той забеляза човека, приближаващ се за да го спре, малко преди да се сблъска с него.

– Е, какво има? – попита отегчено Конуей. Мъжът докосна периферията на шапката си.

– Жан Диип от транс-субетерните предавания, шефе – представи се той. – Бихте ли отговорили на няколко въпроса?

– Не, не. Готвя се да се кача на борда на кораба.

– Разбрах, сър. Точно затова ви спирам. Няма да имам друга възможност. Вие, разбира се, се отправяте за Веста.

– Да, естествено.

– За да се занимаете с оскърблението на Сатурн.

– Е?

– Каква работа очаквате да свърши конференцията, шефе? Допуска ли, че Сириус ще се подчини на резолюции и гласуване?

– Да. Мисля, че ще се подчини.

– Мислите ли, че ще гласува срещу него?

– Сигурен съм в това. Сега може ли да мина?

– Съжалявам, сър, но има нещо много важно, което хората на Земята трябва незабавно да научат.

– Моля. Не ми казвайте какво мислите, че трябва да знаят. Уверявам ви, че и аз мисля за доброто на хората от Земята.

– И затова ли Научният съвет иска да позволи чужди правителства да определят с гласуване дали територията на Земната федерация може да бъде окупирана или не, когато решението на този въпрос трябва да зависи само от нас?

Конуей не пропусна да забележи прикритата заплаха в иначе вежливо зададените въпроси. Той погледна над рамото му и можа да види, че държавният секретар говори с група журналисти, малко по-близо до кораба.

– Какво целите? – попита Конуей.

– Страхувам се, шефе, че обществото поставя под въпрос съществуването на Научния съвет. Уловихме едно сириусианско новинарско предаване, което още не е станало публично достояние. Нуждаем се от вашите коментари по него.

– Отказвам да го коментирам. Сириусианското новинарско предаване е предназначено за тяхна домашна консумация и не си струва да се коментира.

– Този репортаж беше съвсем подробен. Например, къде е членът на Съвета Дейвид Стар – легендарният Лъки? Къде е той?

– Какво?

– Хайде, шефе. Зная, че агентите на Съвета не обичат публичността, но не беше ли изпратен Стар със секретна мисия на Сатурн?

– Ако е така, млади човече, какво очаквате да кажа за нея?

– Щом сириусианците вече я обсъждат, значи тя повече не е тайна за тях. Твърдят, че Лъки Стар е нахлул в Системата на Сатурн и е бил заловен. Вярно ли е това?

– Не зная къде се намира в момента членът на Съвета Дейвид Стар – отвърна с приглушен глас Конуей.

– Означава ли това, че той може да е в Системата на Сатурн?

– Това означава, че аз не зная къде се намира в момента.

Репортерът сбърчи нос.

– Е, ако мислите, че звучи по-добре председателят на Научния съвет да не знае къде се намира един от неговите най-важни агенти, това си е негова работа – каза той. – Но настроенятия на обществеността срещу Научния съвет се засилват. На първо място се говори много за неефективността на Съвета, който е допуснал Сириус да стигне до Сатурн, а сега се опитва да замаже работата, за да спаси политическата кожа на своите членове.

– Вие клеветничите. Всичко хубаво, сър.

– Сириусианците са съвсем категорични, че Лъки Стар е бил заловен в Системата на Сатурн. Как ще коментирате това?

– Никак. Оставете ме да мина.

– Сириусианците казват, че Лъки Стар ще бъде на конференцията.

– О, така ли? – За момент Конуей не можа да прикрие интереса си.

– Това изглежда ви изненадва, шефе. Само гдето сириусианците казват, че той щял да свидетелства в тяхна полза.

– Тепърва ще видим – отвърна със затруднение Конуей.

– Признавате ли, че той ще бъде на конференцията?

– Не зная нищо по този въпрос.

– Добре, шефе – каза репортерът и отстъпи настрана. – Само гдето сириусианците казват, че Стар вече им е дал ценна информация, въз основа на която те ще бъдат в състояние да ни осъдят за агресия. Искам да кажа, какво прави Съветът? С нас ли ще се бие или срещу нас?

– Няма да коментирам – измърмори разтревожен Конуей и понечи да го подмине.

– Стар е вашият осиновен син, нали, шефе? – извика след него репортерът.

Конуей се обърна за секунда и без да промълви нито дума забърза към кораба.

Какво трябваше да каже? Какво можеше да каже, освен че му предстои да участва в междузвездна конференция, която бе по-решаваща за Земята от каквото и да е друго събиране в цялата ѝ история? Или че на тази конференция везните клоняха в полза на Сириус и че шансовете да бъдат унищожени мирът, Научният съвет и Земната федерация са изключително големи.

А също, че ги защитаваше само тънкият щит на усилията на Лъки.

Това, което най-много подтискаше Конуей (повече дори от загубата на една война) беше мисълта, че ако излъчените от сириусианците новини са истина и ако конференцията претърпи неуспех въпреки първоначалните намерения на Лъки, Стар ще влезе в историята като най-голям предател на Земята! И само малцина няма да споделят това мнение.

14. НА ВЕСТА

Държавният секретар Леймън Фини беше политик от кариерата, който бе служил петнадесет години в законодателното тяло и отношенията му с Научния съвет никога не са били особено приятелски. Вече остаряваше, не беше в най-добро здраве и бе склонен да се оплаква. Той оглавяваше официално земната делегация на Веста. Обаче Конуей разбираше много добре, че той самият, като шеф на Научния съвет, трябва да бъде готов да поеме пълната отговорност, ако конференцията се окажеше неуспешна за Земята.

Фини ясно показва това още преди корабът, един от най-големите космически лайнери, да потегли.

– Пресата е почти неконтролируема – каза той. – Положението ви е тежко, Конуей.

– Цялата Земя е в тежко положение.

– Вие, Конуей.

– Е, не си правя илюзии, че ако нещата тръгнат на зле, Съветът може да очаква подкрепа от правителството.

– Страхувам се, че не. – Държавният секретар пристегна внимателно и с педантична точност предпазните колани срещу тласъците при излитането и се увери, че флаконът с хапчета против космическа болест му е под ръка. – Ако ви окажем подкрепа ще падне правителството, а ще има и достатъчно неприятности с една непредвидена война. Не можем да позволим политическа нестабилност.

През ума на Конуей мина, че Фини изобщо не вярва в успешния край на конференцията и че очаква война.

– Слушайте, Фини, ако се случи най-лошото, аз ще се нуждая от гласове на моя страна, за да спася честта на члена на Съвета Стар от...

Фини вдигна за момент посивялата си глава от хидравличната възглавница и се взря в тревожните очи на Конуей.

– Невъзможно е – отвърна той. – Вашият член на Съвета е отишъл на Сатурн по своя собствена инициатива, без да е искал позволение или да е получил заповед за това. Искал е сам да поема риска. Ако нещата тръгнат зле, с него е свършено. Какво друго бихме могли да направим?

– Вие знаете, че той...

– Аз не зная – отвърна яростно политикът. – Официално не зная нищо. Вие сте бил достатъчно дълго в обществения живот, за да знаете, че

при определени условия хората се нуждаят от жертвен агнец и настояват да го получат. Членът на Съвета Стар ще бъде жертвения агнец.

Той се облегна назад и затвори очи. Конуей до него също се облегна. Всички останали пътници бяха по местата си. Появи се далечен тътен от машините, който достигна пределната си височина щом корабът се отдели бавно от стартовата площадка и се издигна към небето.

* * *

„Светкавичният Стар“ висеше на хиляда мили над Веста, уловен от нейната слаба гравитация и я обикаляше бавно с изключени двигатели. Към него беше прикачена една малка спасителна ракета от сириусианския кораб-майка.

Военнослужещият Зейън беше напуснал „Светкавичния Стар“, за да се присъедини към сириусианската делегация на Веста, а на негово място бе останал един робот. В спасителната ракета бяха Бигман и военносслужещият Йънг.

Лъки беше изненадан, когато лицето на Йънг се взря за пръв път в него от приемника.

– Какво правите навън в Космоса? – попита той. – С вас ли е Бигман?

– Да. Аз съм неговият пазач. Предполагам, че очаквахте робот.

– Точно така. Или след тази случка те не смеят да го поверят на робот?

– Не. Това е само малък номер на Девур, за да не участвувам на конференцията и е шамар за Службата.

– Зейън ще бъде там – каза Лъки.

– Зейън е свестен мъж, но е от хората на Девур – изсумтя Йънг. – Той не разбира, че в Службата има нещо повече от сляпо подчинение на заповеди отгоре и че Сириус се управлява в съответствие с непоклатимите закони на честта, от които се ръководи и самата Служба.

– Как е Бигман? – попита Лъки.

– Доста добре, но изглежда нещастен. Странно е, че една личност, така необикновена на външен вид, има по-силно чувство за дълг и чест от вас.

Лъки стисна устни. През малкото време, което оставаше, той се безпокоеше някой от двамата военносслужещи да не започне да размишлява върху неговата загуба на чест. Оттук имаше само една стъпка до въпроса, дали Лъки можеше по някакъв начин да възвърне своята чест. След това те ще се запитат какви са истинските му намерения и после...

– Е – каза Йънг, свивайки рамена, – обадих се само, за да се уверя, че всичко е наред. Аз отговарям да не ви се случи нещо преди да ви вземат долу непосредствено преди започването на конференцията.

– Почакайте, военнотружен. Вие ми направихте услуга на Титан.

– Не съм направил нещо за вас. Следвах повеленията на дълга.

– Въпреки това, вие спасихте живота на Бигман, а може би и моя. Може да се случи така, че когато конференцията завърши, да сметнете, че животът ви е в опасност.

– Моят живот ли?

– След като дам своите показания – каза предпазливо Лъки, – Девур може да реши по една или друга причина да се освободи от вас, въпреки риска сириусианците да научат за борбата му с Бигман.

– По пътя за насам не се е показал нито веднъж – каза с горчива усмивка Йънг. – Той ще чака в каютата си докато не му се оправи лицето. Засега се намирам в безопасност.

– Все пак, ако сметнете, че сте в опасност, обърнете се към председателя на Научния съвет Хектор Конуей. Имате моята дума, че той ще ви приеме като политически емигрант.

– Предполагам, че имате най-добри намерения, но мисля, че след конференцията тъкмо Конуей ще трябва да търси политическо убежище. – При тези думи Йънг прекъсна връзката.

Лъки остана да наблюдава проблясващата долу Веста. Мислеше с тъга, че в края на краищата има големи шансове Йънг да се окаже прав.

Веста беше един от най-големите астероиди. Той нямаше размера на Серес, който със своя диаметър от петстотин мили бе гигант сред астероидите, но диаметърът му, равняващ се на двеста и петнадесет мили, го поставяше във втората категория, в която можеха да му съперничат само още два други астероида, Палас и Джуно.

Веста беше най-яркият астероид, видим от Земята, защото имаше шанса най-външната му обвивка да е съставена по-скоро от калциев карбонат, отколкото от по-тъмните силикати и метални окиси, характерни за най-външната обвивка на останалите астероиди.

Учените размишляваха върху тази странна дивергенция в химическия състав (Той не беше подозиран преди кацането на него. Преди това древните астрономи са се чудели, дали Веста не е покрита изцяло с лед или замръзвал въглероден двуокис), но не можеха да стигнат до никакво заключение. А писателите, които го описваха, го наричаха „мраморен свят“.

„Мраморният свят“ бе превърнат във военна база в първите дни на

борбата с космическите пирати от Астероидния пояс. Естествените пещери под неговата повърхност бяха разширени и херметизирани. Там имаше място да се събере цяла флота и склад с провизии за две години.

Сега военната база беше почти излязла от употреба, но с малки промени пещерите можеха да бъдат (и бяха) пригодени за заседателни зали за делегати от цялата Галактика.

Доставиха запаси от храна и вода и в пещерите бе създаден лукс, от каквото военните не се нуждаеха. Когато човек пресечеше мраморната повърхност и влезеше във вътрешността, малко неща можеха да отличат Веста от един земен хотел.

Земната делегация, като домакин (Веста беше земна територия. Дори сириусианците не оспорваха това), разпределяше квартирите и се грижеше за комфорта на делегатите. Това означаваше пригаждане на всички квартири към леките разлики в гравитацията и атмосферните условия, с които те бяха свикнали. Квартирите на хората от Уорън, например, бяха климатизирани до умерен студ в съответствие със суровия климат на тяхната родна планета.

Не случайно положиха най-големи усилия за делегацията от Елам. Това беше един малък свят, който обикаляше около червена звезда-джудже. Условията на него бяха такива, че трудно би могло да се предположи възможността там да живеят човешки същества. Все пак най-съществените недостатъци бяха преодоляни от неспокойния гений на човешката раса.

Там нямаше достатъчно светлина за отглеждане на растения от земен тип, така че се използваше изкуствена светлина и се култивираха специални видове, докато накрая зърнените култури и селскостопанските продукти на Елам не само станаха добри, но бяха и с по-високо качество от всички останали в Галактиката. Просперитетът на Елам почиваше върху неговия износ на селскостопанска продукция, каквото не можеха да достигнат други, много по-облагодетелствувани от природата светове.

Вероятно поради слабата светлина на Еламското слънце там хората не бяха биологично облагодетелствувани от кожна пигментация. Обитателите му имаха изключително светла кожа.

Ръководителят на еламската делегация, например, беше почти албинос. Казваше се Агас Доремо и повече от тридесет години беше всепризнат лидер на неутралните сили в галактиката. Той поддържаше равновесието при всеки възникнал въпрос между Земята и Сириус (който, разбира се, представляваше крайните антиземни сили в Галактиката).

Конуей разчиташе, че той ще стори същото и на тази конференция. Влезе приятелски настроен в квартирата на еламската делегация. Внимаваше да не прекалява с любезности и топло се ръкуваше. Конуей премигна на слабата червеникава светлина и прие чаша еламска бира.

– Косата ви е побеляла, откакто ви видях за последен път, Конуей – каза Доремо. – Станала е почти като моята.

– Изминаха много години, откакто се срещнахме за последен път, Доремо.

– Значи не е побеляла само през последните няколко месеца?

– Мисля, че сигурно щеше да побелее, ако беше тъмна преди това – усмихна се унило Конуей.

Доремо кимна в знак на съгласие и отпи от чашата си.

– Земята позволи да я поставят в много неудобно положение – каза той.

– Така е, но въпреки това, по всички правила на логиката, тя е права.

– Да – рече с уклончив тон Доремо.

– Не зная колко сте мислили по този въпрос...

– Много.

– Или доколко бихте искал да го дискутирате предварително...

– Защо не? Сириусианците бяха при мен.

– Вече?

– По пътя си насам спрях на Титан – каза, поклащайки глава, Доремо. – Имат разкошна база там, както успях да видя веднага щом ми дадох тълмуци (На Сириус има ужасна синкава светлина, която, разбира се, разваля всичко). Вие трябва да им вярвате, Конуей. Те вършат нещата със замаха.

– Решихте ли, че имат право да колонизират Сатурн?

– Драги мой Конуей – отвърна Доремо. – Аз реших само, че искам мир. Една война няма да донесе на никого нищо добро. Положението обаче е следното: Сириусианците са в Системата на Сатурн. Как може да бъдат принудени да напуснат без война?

– Има един начин – отвърна Конуей. – Ако другите външни светове покажат ясно, че считат Сириус за нашественик, той не би могъл да се опълчи срещу цялата Галактика.

– Да, но как ще убедите външните светове да гласуват срещу Сириус? – попита Доремо. – Прощавайте, но повечето от тях са традиционно подозрителни спрямо Земята и ще си кажат, че в края на краищата Системата на Сатурн е била необитаема.

– Но откакто Земята е дала независимост на външните светове се прие положението, съгласно доктрината на Хегел, че никоя единица, по-малка от звездна система, не може да се смята за независима. Една незаселена планетна система не означава нищо, ако звездната система, от която е част, не е незаселена като цяло.

– Съгласен съм с вас и признавам, че така е било прието. Но никога не е било изпробвано на практика. Сега ще бъде проверено.

– Мислите ли, че е мъдро да се анулира нещо вече прието, за да се приеме нов закон, който ще позволи на всеки чужденец да нахлува в една система и да колонизира всички незаселени планети и планетоиди, на които случайно се натъкне? – попита тихо Конуей.

– Не, не мисля така – отвърна Доремо. – Аз мисля, че е в интерес на всички нас звездните системи да се смятат за неделими, но...

– Но?

– На тази конференция ще се разбунтуват страсти, които ще попречат на делегатите да подхождат логично към въпроса. Ако мога да се осмеля да посъветвам Земята...

– Продължавайте. Разговорът е неофициален и не се документира.

– Аз бих казал, че Земята не бива да разчита на подкрепа в тази конференция. Позволете на Сириус да остане засега на Сатурн. Накрая той ще разкрие своите истински намерения и тогава ще можете да свикате втора конференция с по-голяма надежда за успех.

– Невъзможно е – отвърна, поклащайки глава, Конуей. – Ако не успеем тук, ще се надигне недоволство от наша страна. То вече се надига.

– Недоволство има навсякъде – сви рамена Доремо. – Аз съм много песимистично настроен относно успеха на конференцията.

– Но ако вие самият вярвате, че Сириус не трябва да остане на Сатурн, не бихте ли могъл да убедите и другите в това? – попита Конуей. – Вие сте влиятелна личност, която се ползува с уважение в Галактиката. Не ви моля за нищо друго, освен да се придържате към собствените си убеждения. Те може да се окажат решаващи за това дали ще има война или мир.

Доремо остави чашата си настрана и избърса устни с една салфетка.

– Много бих желал да направя точно това, Конуей – каза той, – но на тази конференция не смея дори да се опитам. Сириус така изцяло е поел нещата в ръцете си, че за Елам може да се окаже опасно да застане срещу него. Ние сме един малък свят... В края на краищата, Конуей, ако вие сте свикал тази конференция, за да постигнете мирно решение, защо тогава едновременно с това сте изпратил военни кораби в Системата на

Сатурн?

– Това ли ви казаха сириусианците, Доремо?

– Да. Показаха ми някои от доказателствата, които имат. Беше ми показан дори един заловен земен кораб в полет до Веста, който беше в магнитната прегръдка на сириусиански съд. Казаха ми, че на борда му бил не друг, а самият Лъки Стар, за когото дори и ние на Елам сме чували. Разбирам, че Стар сега обикаля Веста в очакване да го призовем за свидетел.

Конуей бавно кимна.

– Ако Стар признае, че сте предприели военни действия срещу сириусианците – продължи Доремо. – а това ще стане, защото в противен случай не биха му позволили да свидетелства на конференцията, шансовете на Земята за успешен изход от нея са равни на нула. Никакви контрааргументи няма да издържат. Мисля, че Стар е ваш осиновен син.

– В известен смисъл, да – измърмори Конуей.

– Разбирате, че това влошава още повече положението. И ако кажете, че е действувал без разрешението на Земята, както предполагам, че трябва...

– Това е вярно – прекъсна го Конуей, – но не съм подготвен да кажа с какво твърдение ще излезем.

– Ако се отречете от него, никой няма да ви повярва. Ваш собствен син е, нали разбирате? Делегатите от външните светове ще извикат: „Какво вероломство!“; възмутени от предполагаемото лицемерие на Земята. Най-голяма врява ще вдигне Сириус, а аз нищо не ще мога да направя. Дори няма как да дам собствения си глас за Земята... По-добре е да отстъпите.

– Земята не може да го стори – поклати глава Конуей.

– Тогава това ще означава война на всички ни срещу Земята – каза с тъга Доремо.

15. КОНФЕРЕНЦИЯТА

Конуей довърши питието си и стана да си върви, сбогувайки се с тъжно изражение на лицето.

– Но вие знаете, че още не сме чули показанията на Лъки – каза той почти като продължение на мислите си. – Ако резултатите от тях не бъдат така лоши, както мислите и те се окажат безобидни, ще действувате ли тогава в защита на мира?

– Хващате се за сламката, Конуей – сви рамене Доремо. – Да, да. Ако се случи невероятното и конференцията не бъде панически закрыта след думите, произнесени от вашия осиновен син, аз ще свърша моята част от работата. Както ви казах, аз съм на ваша страна.

– Благодаря ви, сър – каза Конуей и двамата отново си стигнаха ръцете.

Доремо гледа известно време втренчено след отдалечаващия се председател на Научния съвет, поклащайки тъжно глава. Той бе постигнал това, което очакваше. Сега трябваше само сириусианците да представят Лъки. Конференцията бе открита по подобаващо официален начин. Всеки беше абсолютно точен, а когато земната делегация влезе, за да заеме местата си отпред и крайно вдясно в залата, всички делегати, които бяха вече седнали, дори сириусианците отпред и крайно вляво, станаха на крака.

Когато държавният секретар, представящ домакините, стана, за да приветствува делегатите с добре дошли, той говори с общи фрази за мира и за вратата, която отваря за продължаване на експанзията на човечеството през Галактиката, за общия произход и братството между всички хора и за тежките последици от една евентуална война. Той предпазливо не спомена специалните точки от дневния ред, не назова Сириус по име и не отправи никакви заплахи.

Аплодираха му възторжено. После конференцията избра за председател Доремо (Той бе единственият човек, приет и от двете страни) и започна работа по главната тема.

Конференцията не беше открита за обществеността, но имаше специални кабинети за репортерите от различните светове. Те не можеха да интервюират отделни делегати, но им бе позволено да слушат и изпращат цензурирани репортажи.

Протоколите, както обикновено на такива междузвездни събрания,

се водеха на интерлингва – езиковата смес, която служеше за общуване в цялата Галактика.

След кратка реч на Доремо, възхваляваща добродетелите на компромиса и молеща никой да не бъде така упорит, че да се разпали война, докато с малки отстъпки може да се запази мирът, той още веднъж даде думата на държавния секретар на Земята.

Този път секретарят беше пристрастен. Той представи добре и убедително позицията на своята страна по диспута.

Не остана скрито обаче враждебното отношение на другите делегати. То висеше като мъгла във въздуха.

Конуей седеше до ораторстващия секретар, опрял брадичка на гърдите си. При друг случай Земята би допуснала грешка, представяйки основната си реч още в самото начало. Това би означавало да изиграе най-силните си козове преди да е известна крайната цел и би дало възможност на Сириус решително да отхвърли обвинението.

В случая обаче Конуей искаше точно това.

Той извади носната си кърпа, прекара я по челото и после бързо я прибра обратно, надявайки се, че никой не го е видял. Не искаше да изглежда обезпокоен.

Сириус представи своите доказателства срещу обвинението и после (несъмнено по уговорка) се изказаха представителите на три от външните светове, за които всички знаеха, че са под сириусианско влияние. Всеки от тях избягваше прекия проблем, а коментираше убедително агресивните намерения на Земята и нейните амбиции да наложи отново едно галактическо правителство под свое ръководство. Те подготвиха почвата за заключителното сириусианско изказване и след това бе обявена почивка за обяд.

Накрая, шест часа след започването на конференцията, дадоха думата на Стен Девур, който бавно се изправи. Той пристъпи към трибуната и впери поглед надолу към делегатите. Върху загорялото му лице, по което нямаше и следа от злополучната битка с Бигман, бе изписана горда самоувереност.

Сред делегатите настъпи крайно раздвижване, което Девур спокойно изчака.

Конуей беше сигурен, че всеки делегат очаква Лъки Стар скоро да даде показания. Те предвкусяха с вълнение това пълно унижение на Земята.

Най-после Девур започна спокойно своята реч. Неговото въведение беше историческо. Връщайки се назад към дните, когато Сириус е бил

земна колония, той разказа надълго и широко за несправедливостите от онова време. Бегло засегна Доктрината на Хегел, която беше обезпечила независимостта както на Сириус, така и на другите колонии, окачествявайки я като неискрена и цитира един по един предполагаемите опити на Земята за възстановяване на господството ѝ.

Преминавайки към настоящето, той каза:

– Сега ни се отправя обвинение, че сме колонизирали един необитаем свят. Ние ще пледираме срещу това обвинение. Обвинени сме, че сме заели едни пуст свят и сме го превърнали в превъзходна обител на човешки същества. Ще пледираме срещу това обвинение. Обвиняват ни в разширяване на района, обитаван от човешката раса с един подходящ за нея свят, който е бил пренебрегван досега. Ние ще пледираме и срещу това обвинение. Не бяхме обвинени, че по време на този процес сме употребили насилие срещу когото и да било. Не бяхме обвинени във военни действия, в убиване и раняване по време на окупацията. Не бяхме обвинени изобщо в никакво престъпление. Вместо това ни се заявява, че на разстояние по-малко от един милиард мили от света, който сега мирно заемаме, има един друг заселен свят, наречен Земя.

Ние не разбираме какво общо има това с нашия свят Сатурн. Не заплашваме замляните с насилие и те не ни обвиняват в това. Ние молим само за привилегията да ни оставят на мира и в замяна на това с радост ще им предложим същото.

Те казват, че Сатурн е техен. Защо? Били ли са някога на някой от неговите спътници? Не. Показали ли са интерес към него? Не. Поискали ли са го за хилядите години, през които са имали възможност да го заселят? Не. Едва след като ние кацнахме на него те внезапно откриха, че ги интересува. Казват още, че Сатурн обикаля около същото Слънце както Земята. Ние признаваме това, но посочваме също, че фактът е ирелевантен. Един необитаван свят си остава необитаван независимо от специфичния път, по който минава през Космоса. Ние го колонизирахме първи и той е наш. Както вече казах, Сириус е заел Системата на Сатурн без каквото и да било насилие или заплаха за употреба на сила и сме правили всичко, ръководейки се от желанието за мир. Когато Земята поиска тази конференция, ние, в името на мира, веднага се съгласихме, макар че правото ни да владеем Системата на Сатурн е във съмнение. Но какво да кажем за Земята? Как тя подкрепя своите виждания? Земляците са много красноречиви в своите призови за мир. Но думите им рядко се покриват с делата. Те апелират за мир, а предприемат военни действия. Искат конференция, а в същото време изпращат военна експедиция.

Накратко, докато Сириус рискува своите интереси в името на мира. Земята провежда непредизвикани с нищо военни действия. Мога да докажат това с думите на самия Научен съвет на Земята.

Той направи жест с ръка, посочвайки театрално една врата, към която бе насочен сноп светлина. Там, високо изправен, стоеше Лъки Стар. От двете му страни имаше по един робот.

* * *

След като бе свален на Веста, Лъки най-после видя отново Бигман. Дребният марсианец изтича към него, а Йънг го наблюдаваше от разстояние.

– Лъки! – извика умоляващо Бигман. – Марсиански пясъци, Лъки, не прави това. Не могат да те накарат да кажеш и дума, ако ти не искаш. А с мене наистина няма значение какво ще се случи.

– Почакай, Бигман – отвърна Лъки, поклащайки леко глава. – Потърпи още един ден.

Йънг се приближи и хвана Бигман за лакътя.

– Съжалявам, Стар, но ние ще се нуждаем от него, докато мине вашето изявление. Девур обича да има гаранция и мисля, че в това отношение е прав. Ще трябва да се срещнете с вашите собствени хора, а унижението ще бъде тежко.

Самият Лъки събираше кураж точно за този момент. И когато накрая застана на прага и почувствува тишината и погледите върху себе си, затаи дъх. Тъй като бе силно осветен. Лъки виждаше делегатите на конференцията само като огромна черна маса. Едва след като роботите го оставиха в свидетелската ложа, от тълпата започнаха да изплуват пред очите му отделни лица. Сега той можеше да види лицето на Конуей, седнал на първия ред.

За момент той му се усмихна уморено, но Лъки не посмя да му отвърне с усмивка. Това бе решаващият миг и той не трябваше да прави нищо, което дори в този късен стадий би могло да предупреди сириусианците.

Девур се взираше жадно в землянина, предвкушвайки предстоящия си триумф.

– Джентълмени – каза той, – искам временно да превърна тази конференция в нещо като съдебен процес. Имам тук един свидетел и искам всички делегати да го чуят. Ще се позова на това, което ще каже този землянин и основен агент на Научния съвет.

– Посочете името, гражданството и заемания от вас пост, моля –

каза той, обръщайки се към Лъки с внезапна острота.

– Казвам се Дейвид Стар, родом съм от Земята и съм член на Научния съвет – обяви Лъки.

– Подлаган ли сте на обработка с наркотици, психическо изследване или умствено насилие от някакъв род, за да бъдете принуден да свидетелствувате тук?

– Не, сър.

– Значи говорите по своя воля и ще кажете истината, нали?

– Говоря по своя воля и ще кажа истината.

– На някои от вас може да им се стори – обърна се Девур към делегатите, – че членът на Съвета Стар е бил манипулиран психически без негово знание или че отрича да е увреден психически именно в резултат от такова увреждане. В такъв случай той може да бъде изследван от всеки член на тази конференция с медицинска квалификация (зная, че тук има такива), който поиска.

Никой не изяви желание и Девур продължи, обръщайки се към Лъки:

– Кога за пръв път разбрахте, че има сириусианска база в системата на Сатурн?

Накратко, безстрастно, с поглед, вперен безучастно напред. Лъки разказа за първото си влизане в Системата на Сатурн и за предупреждението да я напусне.

Конуей кимна леко като установи, че той дори не спомена за капсулата и за шпионската дейност на Агент Х. Очевидно сириусианците не искаха да се оповестява това и Лъки се беше подчинил.

– А напуснахте ли я, след като бяхте предупреден?

– Да, сър.

– За постоянно ли?

– Не, сър.

– Какво направихте после?

Лъки описа хитростта с Идалго, приближаването към Сатурн откъм южния му полюс и полета през празнината между пръстените към Мимас.

– Заплашвали ли сме през това време с насилие вашия кораб? – попита Девур.

– Не, сър.

Девур се обърна отново към делегатите.

– Не е необходимо да разчитам само на думите на члена на Съвета – поясни той. – Имам телеснимки от преследването на неговия кораб до

Мимас.

Лъки остана в петното светлина, докато останалата част от залата беше затъмнена и делегатите наблюдаваха в тримерно изображение сцени от движението на „Светкавичния Стар“ към пръстените и изчезването му в една празнина, която от ъгъла на фотографиране не можеше да се види.

После бе показано движението на кораба към Мимас и изчезването му в една червеникава светлина и пара.

В този момент Девур сигурно чувствуваше едно нарастващо скрито възхищение от дързостта на землянина, защото каза прибързано и с отсепка на досада:

– Причината, за да не настигнем члена на Съвета, беше в оборудването на неговия кораб с Аграв-двигатели. Маневрирането в близост до Сатурн беше по-трудно за нас отколкото за него. Затова ние самите не бяхме се доближавали преди до Мимас и не бяхме психологически подготвени за неговата постъпка.

Ако беше посямал, Конуей сигурно щеше да извика високо след току-що казаното. Глупакът Девур щеше да заплати за този момент на завист. Със споменаването на Аграв той, разбира се, се опитваше да увеличи страховете на външните светове от научните постижения на Земята, което може би също беше грешка. страховете можеше да станат твърде силни.

– И така, какво се случи, след като напуснахте Мимас? – попита Девур.

Лъки описа своето залавяне, а Девур, който намекна за притежаваните от Сириус усъвършенствувани устройства за откриване на маса, каза:

– А после, когато се върнахме отново на Титан, дадохте ли ни информация за вашата дейност на Мимас?

– Да, сър. Аз ви казах, че едия друг член на Съвета е все още на Мимас и че ще ви придружа обратно до него.

Очевидно делегатите не знаеха това. Надигна се връва, която Девур заглуши.

– Аз притежавам комплект телеснимки от отстраняването на члена на Съвета на Мимас, където е бил изпратен да създаде секретна военна база, докато в същото време Земята свиква тази уж мирна конференция! – извика той.

Последва ново затъмняване и ново триизмерно изображение. Делегатите наблюдаваха с пълни подробности кацането на Мимас, как

повърхността му се стопи навътре, изчезването на Лъки в образувания тунел и извеждането и качването на кораба на члена на Съвета Бен Весилевски. Последните сцени бяха заснети във вътрешността на временното жилище на Вес под повърхността на Мимас.

– Една напълно оборудвана база, както виждате – каза Девур и после се обърна към Лъки. – Може ли да се смята, че всичките ви действия са извършени с официалното одобрение на Земята?

Въпросът бе насочващ и нямаше никакво съмнение относно очаквания и желан отговор, но тук Лъки се поколеба, присъстващите затаиха дъх, а Девур се намръщи.

– Ще ви кажа истината – рече Лъки. – Аз не бях получил пряко разрешение да вляза повторно в Системата на Сатурн, но знаех, че всичко, което съм направил, ще срещне пълното одобрение на Научния съвет.

При това признание сред репортерите настъпи суматоха, а сред делегатите се вдигна врява. Те наставаха от местата си и сред виковете им можеше да се различат възгласите: „Гласуване! Гласуване!“

По всичко изглеждаше, че конференцията е свършила, а Земята осъдена.

16. ИЗМАМЕННИЯТ ИЗМАМНИК

Агас Доремо беше станал на крака и с традиционното чукче се опитваше напълно безрезултатно да въдвори тишина. Конуей с труд си проправи път напред през множеството заплашителни жестове и освирквания и включи алармения сигнал. Пронизителният стържещ звук с променяща се сила прозвуча сред безпорядъка и принуди изненаданите делегати да млъкнат.

След малко той го изключи и във внезапно настъпилата тишина Доремо каза бързо:

– Аз се съгласих да дам думата на председателят на Научния съвет Хектор Конуей от Земната федерация, за да разпита члена на Съвета Стар.

Чуха се виковете „Не, не“, но Доремо твърдо продължи:

– Помолих конференцията да постъпи честно в това отношение. Председателят на Научния съвет ме увери, че разпитът ще бъде кратък – сред шумолене и вълна от шушукания Конуей се приближи към Лъки. Усмиваше се, но заговори с официален тон:

– Член на Съвета Стар – каза той, – Девур не ви попита какво целяхте с всичко това. Кажете ми, защо навлязохте в Системата на Сатурн?

– За да колонизирам Мимас, шефе.

– Чувствувахте ли, че имаш право да го сториш?

– Мимас беше един необитаем свят, шефе.

Конуей се обърна така, че да остане с лице към внезапно озадачената и притихнала група делегати.

– Ще повторите ли току-що казаното от вас, член на Съвета Стар? – попита той.

– Аз пожелах да заселя човешки същества на необитаемия свят Мимас, който принадлежи на Земната федерация, шефе.

– Мимас е част от Системата на Сатурн! – извика яростно скочилият на крака Девур.

– Точно така – съгласи се Лъки, – също както Сатурн е част от Слънчевата система. Според вашето тълкуване, обаче, Мимас е само един незаселен свят. Преди малко вие признахте, че сириусиански кораби никога не са го приближавали, преди моят кораб да кацне на него.

Конуей се усмихна. Лъки също беше схванал тази грешка на Девур.

– Членът на Съвета Стар не беше тук, мистър Девур, по време на вашето встъпително слово – каза Конуей. – Позволете ми да цитирам дума по дума един пасаж от него: „Един незаселен свят е незаселен, независимо от специфичния път по който минава през Космоса. Ние го колонизирахме първи и той е наш“. Ако гледната точка на Земната федерация е правилна – продължи предпазливо, обръщайки се към делегатите председателят на Научния съвет, – тогава Мимас принадлежи на Земята, защото този свят е бил незаселен и ние първи сме го колонизирали. Според сириусианската логика на разсъждения фактът, че един друг спътник на Сатурн е колонизиран от Сириус няма никакво значение. И в двата случая нахлуването в един свят, принадлежащ на Земната федерация и отстраняването оттам на наш колонист е военен акт и показва истинското лицемерие на нарушителя, тъй като отказва на другите правата, за които той сам претендира.

Сега отново настъпи смущение и Доремо взе думата.

– Джентълмени, аз искам да кажа нещо. Фактите, както бяха изложени от представителите на Научния съвет Стар и Конуей са неопровержими. Това показва пълната анархия, която ще настъпи в Галактиката, ако трябва да надделее сириусианската гледна точка. Всяка незаселена скала ще бъде източник на раздор, а всеки астероид – заплаха за мира. Със собствените си действия сириусианците показаха своята неискреност.

Настъпи внезапен и пълен обрат.

Ако на Сириус беше дадено време, той можеше да продължи да обединява своите сили, но Доремо, който бе опитен и умел парламентарист, гласна конференцията към гласуване, докато просириусианските светове бяха все още напълно объркани и нямаха възможността да обсъдят дали да действат в разрез с простите и така внезапно разбудени факти.

В подкрепа на Сириус гласуваха три свята. Това бяха Пентазиля, Дувари и Мулен. Те бяха малки и се знаеше, че са под политическото влияние на Сириус. Останалата част от делегатите, повече от петдесет гласа, бяха на страната на Земята. На Сириус бе наредено да освободи земляните, които беше задържал, да демонтира своите бази и до един месец да напусне Слънчевата система.

Заповедите можеха да бъдат наложени единствено чрез война. Но Земята беше готова за война, а Сириус трябваше сега да я води сам, без подкрепяна на външните светове. Нямахше дори един човек на Веста, който да очаква, че Сириус ще се бие при тези условия.

С изкривено от злоба лице и задъхвайки се, Девур се обърна още веднъж към Лъки.

– Това беше един глупав номер – изсъска той. – Един начин да ни принудите да...

– Вие ме принудихте мен – отвърна спокойно Лъки, – застрашавайки живота на Бигман. Спомняте ли си? Или искате да бъдат публикувани подробностите по случая?

– Вашият маймунски приятел е все още в наши ръце – започна злобно Девур – и независимо от гласуването на конференцията...

Председателят на Научния съвет, който също присъствуваше на разговора, се усмихна.

– Що се отнася до Бигман – каза Конуей, – той не е във ваши ръце, мистър Девур. Той е в наши ръце заедно с един военнослужещ на име Йънг, който ми каза, че членът на Съвета Стар му обещал открит лист за Земята в случай на нужда. Очевидно чувствава, че при сегашното ви настроение няма да бъде безопасно за него да ви придружи по обратния път до Титан. Смя ли да предположа, че вие обмисляте въпроса, дали ще бъде безопасно за вас да се върнете на Сириус? Ако желаете да кандидатствувате за политическо убежище...

Но Девур му обърна гръб и излезе без да каже нито дума.

* * *

Усмихнат до уши, Доремо се сбогуваше с Конуей и Лъки.

– Предполагам, че с радост ще видите отново Земята, млади момко – каза той на Лъки.

Стар кимна в знак на съгласие.

– Отивам си у дома с пътническия кораб, който тръгва след един час, сър, с бедния стар „Светкавичен Стар“ взет на буксир и честно казано в момента няма нищо, което да ме радва повече.

– Хубаво! Поздравявам ви за отлично свършената работа. Когато в началото на сесията Конуей помоли да му позволя да ви разпита, аз се съгласих, но помислих, че навярно е луднал. Когато вие свършихте с показанията си и той сигнализира да му дам думата, вече бях сигурен, че е луд. Но очевидно всичко е било планирано предварително.

– Лъки ми беше изпратил съобщение какво в общи линии се надява да направи – каза Конуей. – Разбира се, едва през последните един-два часа бяхме сигурни, че това ще свърши работа.

– Мисля, че му имате вяра – каза Доремо. – В първия си разговор с мен вие попитахте дали ще застана на ваша страна, ако показанията на

Лъки останат без резултат. Разбира се, тогава аз не можех да проумея какво имате предвид, но когато му дойде времето, разбрах.

– Благодаря ви, че защитихте нашата позиция.

– Защитих позицията, която очевидно доказа, че е правилна... Вие сте изкусен опонент, млади момко – похвали той Лъки.

– Разчитах само на липсата на искреност у сириусианците – отвърна с усмивка Лъки. – Ако те наистина вярвах в това, което представяха за своя позиция, моят колега от Научния съвет щеше да бъде оставен на Мимас и всичките ни усилия щяха да бъдат възнаградени с един малък спътник от лед и една трудна война.

– Точно така. Е, разбира се, когато делегатите се завърнат по домовете си, те пак ще премислят случилото се и някои от тях ще се разгневят на Земята и на мен, а и на себе си, задето са допуснали да изпаднат в паника. Но като се овладеят все пак ще установят, че са утвърдили принципа за неделимост на звездните системи и че тържеството на този принцип е по-важно от наранената им гордост или от техните предрасъдци. Аз наистина мисля, че историците ще се връщат към тази конференция като към важно събитие, допринесло много за мира и благоденствието на Галактиката. Безкрайно съм доволен.

Той енергично стисна ръцете на двамата.

* * *

Лъки и Бигман бяха отново заедно и макар корабът да беше огромен, а другите пътници – много, те не общуваха с останалите. Марс беше зад тях (Повече от половин час Бигман го наблюдава със задоволство), а Земята не много далеч през тях.

Бигман успя най-после да изрази с думи своето смущение.

– Космос, Лъки – каза той, – аз нито веднъж не разбрах какво правиш. Помислих си... Е, не искам да кажа какво си помислих. Само че, марсиански пясъци, бих желала да ме предупредиш.

– Не мислех, Бигман. Това бе единственото нещо, което не можех да направя. Не разбираш ли? Аз трябваше да изманипулирам сириусианците да отведат Вес от Мимас без да заподозрат усложненията. Не можех да им покажа, че аз искам да направят това, иначе веднага щяха да забележат клопката. Трябваше да изглежда, сякаш съм принуден да го сторя против волята си. Уверявам те, че отначало сам не знаех как ще го направя, но ми бе известно едно: ако знаеше плана, Бигман, ти щеше да издадеш номера.

– Аз да издам номера? – попита разгневен Бигман. – Земен червей,

ти знаеш, че и с бластер не могат да го изкопчат от мен.

– Зная, че с никакви мъчения не могат да те принудят, Бигман. Ти просто ще им го издадеш доброволно. Знаеш, че си слаб артист. Щом веднъж се разгневиш, ти ще го изплюеш по един или друг начин. Затова почти ми се искаше да те оставя на Мимас, спомняш ли си? Знаех, че не мога да ти доверя плана си за действие, че ще разбереш погрешно това, което правя и ще се чувствуваш нещастен. Както стана, но ти все пак се оказа дар Божи.

– Наистина ли? Като натупах това приятелче?

– Косвено, да. Благодарение на това те повярвах, че аз искрено разменям свободата на Вес срещу твоя живот. Беше ми по-лесно да ги убедя, отколкото при каквито и да е условия в твое отсъствие. Фактически аз не положих никакви усилия. Размяната беше добра. На всичко отгоре, ти беше така съкрушен от това, че те изобщо не заподозряха номера. Всеки, който те наблюдава, би се убедил че аз наистина предавам Земята.

– Марсиански пясъци, Лъки! – възкликна Бигман поразен. – Би трябвало да зная, че ти никога не би направил подобно нещо. Показах се като последен глупак.

– Радвам се, че се показа такъв – отвърна пламенно Лъки и нежно разроши косата на дребния си приятел.

* * *

– Прибирането у дома няма да е така, както очакваше Девур, отбеляза Вес, когато заедно с Конуей се присъединиха към тях за вечеря. – Корабното субетерно радио непрекъснато предава какво пише земната преса за нас и специално за теб, разбира се.

– Няма защо да им благодарим – рече намръщен Лъки. – Само ще направят по-трудна работата ни в бъдеще. Публичност! Спри и си помисли какво щяха да пишат, ако сириусианците бяха само малко по-съобразителни и не бяха се хванали на въдицата или бяха ме изтеглили от конференцията в последната минута.

Конуей видимо потрепери.

– Предпочитам да не се случи – каза той. – Но както и да е, Девур получи каквото трябваше.

– Предполагам, че ще оцелее – рече Лъки. – Чичо му ще го измъкне.

– Във всеки случай, вече приключихме с него – намеси се Бигман.

– Приключихме ли? – попита мрачно Лъки. – Не съм сигурен.

Те се храниха мълчаливо в продължение на няколко минути.

– Разбира се, в известен смисъл сириусианците не биха могли да си позволят Вес да остане на Мимас – каза Конуей, който очевидно се опитваше да разведри внезапно помръкналата атмосфера, – така че ние наистина не им дадохме никакъв шанс. В края на краищата те търсеха капсулата в пръстените и доколкото знаят, Вес само на тридесет хиляди мили извън тях можеше...

Бигман изпусна вилицата и облещи очи.

– Гърмящи ракети! – възкликна той.

– Какво има, Бигман? – попита любезно Вес. – Сигурно се сети внезапно за нещо и ти се схвана мозъкът, а?

– Млъкни, глупако! – срязва го Бигман. – Слушай, Лъки, в цялата тази бъркотия ние забравихме за капсулата на Агент Х. Тя е още там, в Пръстените, ако сириусианците вече не са я намерили. А ако не са, все още имат две седмици да го сторят.

– Мислех си за това, Бигман – обади се веднага Конуей. – Но честно казано, реших, че е загубена за добро. Нищо не можеш да намериш в Пръстените.

– Но шефе, Лъки не ви ли каза за уредите за откриване на маса с ренгенови лъчи, които те имат и...

През цялото време всички бяха вперили поглед в Лъки. Той имаше странно изражение на лицето, сякаш не можеше да реши дали да се смее или да ругае.

– Велика галактико! – възкликна той. – Аз напълно забравих за нея.

– Капсулата? – попита Бигман. – Ти я забрави?

– Да. Забравих, че е в мен. Ето я.

При тези думи Лъки извади от джоба си метален предмет с диаметър около един инч и го постави на масата.

Бигман първи докопа капсулата и я запремята с пъргавите си пръсти. После, един след друг, другите също я сграбчваха и започваха на свой ред да я разглеждат.

– Сигурен ли си, че това е капсулата? – попита Бигман.

– Почти съм сигурен. Ние, разбира се, ще я отворим и ще се уверим.

– Но кога, как, къде? – обсипаха го всички с въпроси.

– Съжалявам – вдигна ръка той, сякаш да се предпази от тях. – Аз наистина съм... Слушайте, спомняте ли си няколкото думи, които доловихме от Агент Х точно преди да се разбие корабът му? Спомняте ли си сричките „нормал орб“, които решихме, че означават нормална орбита?

Е, сириусианците са направили естественото предположение, че „нормална“ значи „обичайна“, че капсулата е хвърлена в орбита обичайна за частиците на пръстените и са я търсили там. Но „нормална“ означава също и „перпендикулярна“. Пръстените на Сатурн се движат в посока от запад към изток, така че капсулата в една перпендикулярна на тях орбита би се движела в посока от север към юг или от юг към север. Това има смисъл, защото тогава тя не би се изгубила в Пръстените. Сега, орбитата около Сатурн на всяко движещо се тяло в посока север-юг трябва да минава над Северния и Южния полюси без значение как другояче се изменя. Ние се приближавахме към Южния полюс на Сатурн, а аз следях по уреда за откриване на маса всичко, което изглеждаше да е в подобна орбита. В пространството над полюса почти нямаше частици, поради което чувствавах, че трябвала я откроя, ако е там. Не исках да говоря по този въпрос, защото шансовете за успех бяха малки, а не желях да събуждам напразни надежди. Но уредите за откриване на маса регистрираха нещо и аз използвах шанса. Изравних скоростите и после напуснах кораба. Както ти отгатна по-късно, Бигман, аз използвах това излишане, за да извадя от строя Аграв-устройството, подготвяйки се за предаването, но успях да прибера и капсулата. Когато кацнахме на Мимас, аз я оставих между климатизационните серпентини във временната квартира на Вес. После, когато се върнахме да го вземем и предадем на Девур, взех капсулата и я сложих в джоба си. Спомням си, че когато слязох от кораба бях рутинно претърсен за оръжие, но роботът-претърсвач не изтъкува сферата с диаметър един инч като такава... Използването на работи има сериозни недостатъци. Във всеки случай, това е цялата история.

– Но защо не ни каза? – попита с укор Бигман.

– Възнамерявах да го направя – отвърна Лъки, който изглеждаше смутен. – Честно ви казвам. Но след като взех капсулата първия път и се върнах на кораба, ние вече бяхме открити от сириусианците и въпросът беше как да избягаме. Спомняш ли си? После, ако се върнеш мислено назад, ще видиш, че непрекъснато изникваше нещо ново и нито за момент не ни оставяха на спокойствие. На мен просто никак не ми дойде на ум да кажа на някого.

– Какъв мозък – рече презрително Бигман. – Нищо чудно, че не обичаш да ходиш никъде без мен.

Конуй се засмя и потупа дребния марсианец по гърба.

– Точно така, Бигман – каза той. – Грижи се за дангалака и се уверявай, че знае правилния път.

– Но първо намери някой да ти каже кой път е правилният – обади се Вес.

А корабът летеше надолу през земната атмосфера към космодрома.

КРАЙ

© 1958 Айзък Азимов
© 1993 Григор Попхристов, превод от английски

Isaac Asimov
Lucky Starr and the Rings of Saturn, 1958

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ВРАГЪТ ОТ СИРИУС. 1993. Изд. Атлантис, София. Фантастични романи. Превод: от англ. Григор ПОПХРИСТОВ [The Big Sun of Mercury; The Moons of Jupiter; The Rings of Saturn, Isaac ASIMOV]. Художник: Текла АЛЕКСИЕВА, Жеко АЛЕКСИЕВ.

Печат: Полипринт, Враца. Формат: 130×200 мм. Офс. изд. Тираж: 15 000 бр.

Страници: 489. Цена: 32.00 лв.

Съдържание:

Голямото слънце на Меркурий – с.7;

Луните на Юпитер – с.165;

Пръстените на Сатурн – с.327.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1115>]